

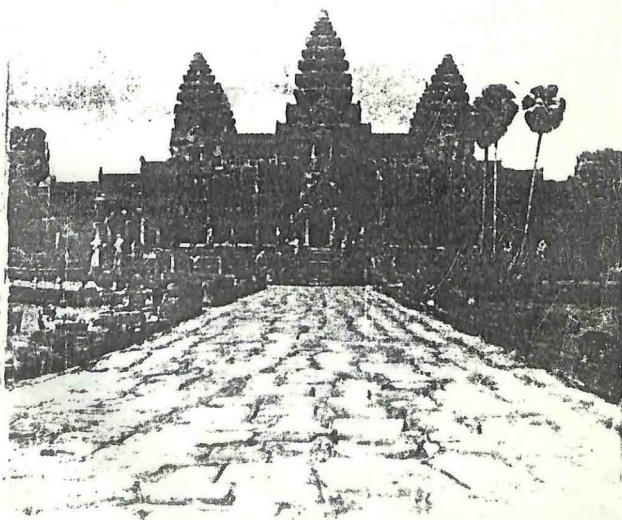
ដើមកំណើតរដ្ឋ

ព្រះបណ្ឌិត

៥២០.
១

ដើមកំណើតអង្គរ

កំណើតប្រាសាទអង្គរ

រៀបរៀងដោយ

ម៉ារ - ឫ

ធ្វើការស្រាវជ្រាវអំពីវប្បធម៌ខ្មែរ

១៩១១/៩៦

16-1

ការផ្សាយចេញ

ឆ.ស. ២៥១៣

គ.ស. ១៩៦៩

រក្សាសិទ្ធិ

បញ្ជីរាយឈ្មោះប្រាសាទ

លេខរៀង	រាយឈ្មោះប្រាសាទ	ទំព័រ
១-	ប្រាសាទអង្គរវត្ត	១
២-	ប្រាសាទគាត្រហ្មត់ល	៦២
៣-	ប្រាសាទបក្សីចាំក្រុង	៦៤
៤-	ប្រាសាទភ្នំបាវែង	៦៧
៥-	អង្គរធំ, បាយ័ន	៨៣
៦-	បាយ័ន	១៤៦
៧-	បរវេណារាំងស្តេច (វិមានកាកស)	១៦៨
៨-	ព្រះទេពប្រណម្យ	១៨៤
៩-	ព្រះបាលីល័យ	១៨៧
១០-	ប្រាសាទព្រះព័ន្ធុ	១៨៧
១១-	ព្រះរាជលានអង្គរធំ	១៩០

វង់តូច

លេខរៀង	រាយឈ្មោះប្រាសាទ	ទំព័រ
១២ -	ប្រាសាទធម្មានុដ្ឋ	១៧៣
១៣ -	ប្រាសាទពៅសាយទេវតា	១៧៦
១៤ -	ប្រាសាទតាវែក	១៧៧
១៥ -	ប្រាសាទតាព្រហ្ម	២០៣
១៦ -	ប្រាសាទចន្ទាយក្តី	២១២
១៧ -	ស្រះស្រង់	២១៦
១៨ -	ប្រាសាទក្រវ៉ង់	២១៨
១៩	ប្រាសាទវិប្បវុច្ច	២១៩
២០ -	ប្រាសាទមេបុណ្យចិសប្បតិ	២២៦
២១ -	ប្រាសាទនាគត័ន្ត	២៣១
២២ -	ប្រាសាទព្រះទ័ន	២៣៥

ប្រាសាទក្រៅបរិវេណប័ក្សអង្គរ

លេខរៀង	រាយឈ្មោះប្រាសាទ	ទំព័រ
២៣-	ប្រាសាទលង្វែង	២២២
២៤-	ប្រាសាទព្រះរតនា	២២៧
២៥-	ប្រាសាទបាគង	២៥០
២៦-	ប្រាសាទចន្ទាយសំរែ	២៥៤
២៧-	ប្រាសាទចន្ទាយស្រី	២៥៨

បុព្វតថា

ហេតុដែលនាំឲ្យកើតជាសៀវភៅនេះឡើង គឺដោយខ្ញុំធ្លាប់
បានស្តាប់ជាញឹកញាប់ នូវការកោតសរសើរពីអ្នកទេសចរណ៍
ចរទេសជាច្រើន ដែលគេមកទស្សនាច្រទេសយើង គេតែង
និយាយថា ច្រទេសកម្ពុជា ជាច្រទេសរុងរឿងបំផុត សម្បូណ៌
ដោយការធម៌ វប្បធម៌ សិល្បៈយ៉ាងល្អឯក តាំងពីអតីត-
កាល នៅក្នុងចំណោមច្រទេសទាំងឡាយ ដែលស្ថិតនៅទិស
និរតីនៃទ្វីបអាស៊ី ។ បើយើងមិនបានត្រិះរិះឲ្យបានហ្មត់ចត់ទេ
យើងមុខងាយលំប្រឡំថា ប្រាសាទទាំងឡាយ ជាស្នាដៃនៃ
ទេពនិមិត្តថ្វាយចំពោះព្រះរាជាទេវជាតិយ៉ាងពិតប្រាកដ ដូច
មានពាក្យខ្មែរភាគខ្លះថា ប្រាសាទអង្គរព្រះវរ្ម័នប្រើ ពិសេស
មកសាងថ្វាយព្រះកេតុមាលា ។

បើតាមពិត ប្រាសាទទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅក្នុងអតីត
រាជធានីអង្គរ ជាប្រាសាទសាងដោយស្នាដៃនៃមនុស្សពិត ។
ដែលមានព្រះរាជាជាច្រមុខនៃការធម៌ វប្បធម៌ និងសិល្បៈ
យ៉ាងស្អាតដ៏នាញ ។

ដូច្នេះ យុវជនទាំងឡាយ អ្នកត្រូវធ្វើតទៅទស្សនា
ប្រាសាទទាំងនោះកុំឱ្យខាន ពេលអ្នកទៅទស្សនានោះមិនខាន
ប្រយោជន៍ឡើយ :

- ១ - អ្នកនឹងបានឃើញប្រាសាទប្រកបដោយក្បាច់រចនា
យ៉ាងថ្លៃថ្នូរ ៗ ព័ជ័រហូតដល់កំពូល ។
- ២ - អ្នកនឹងបានជឿនឱ្យរឿងថ្លៃថ្នូរក្នុងប្រាសាទ ។
- ៣ - អ្នកនឹងបានចេះនូវប្រវត្តិសាស្ត្រ ក្នុងជំនាន់នោះ ។
- ៤ - អ្នកនឹងមានចិត្តកោតសរសើរ ចំពោះបុព្វបុរសរបស់
យើង ដែលទំនឹកជញ្ជូនយ៉ាងសិលាធំៗ មកដាច់
ឆ្នាក់ដាក់បន្តបល័ណ្ឌ ក៏ជាប្រាង្គប្រាសាទទុកជា
ក្បែរដំណែលឱ្យកូនទៅជាន់ក្រោយ ។
- ៥ - អ្នកនឹងបានឃើញនូវរបៀប នៃសាសនាក្នុងជំនាន់
នោះ ។
- ៦ - អ្នកនឹងបានគោរពចំពោះវិញ្ញាណក្ខន្ធបុព្វបុរសយើង
ដែលទុកជាបូជនីយស្ថានដ៏ប្រសើរ ។

4

៧ - អ្នកនឹងបានគោរពដូចជាចំពោះព្រះបដិមាករ "ព្រះ-
ពុទ្ធរូប" ។

ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាខ្ញុំប្រមូលឯកសារផ្សេងៗ មក
រៀបរៀងជាសៀវភៅនេះឡើង ឲ្យឈ្មោះថា "កំណើតប្រាសាទ
អង្គរ" ដើម្បីទុកជាសតិចញ្ញាស្មារតី ដល់យុវជនគ្រប់រូប
ដែលប្រាថ្នាទៅទស្សនាបុរាណវត្ថុរបស់យើង គ្រាន់បានជា
មិត្តជាប់នៅដៃជួយគ្រោលបង្កើតផ្លូវ ។

ចំពោះ សូមអ្នកចាំឲ្យដាក់ថា ប្រាសាទនិមួយៗ សុទ្ធ
តែមានក្បាច់រចនាល្អថ្លៃក ។ ថ្មចេះចាក់ក្បាច់រាំ ចេះនិយាយ
ស្តី ចេះសើចញញឹមពពោយ ចេះប្រៀនបំពេញការងារសំ
លោកអ្នក ដែលបានអញ្ជើញទៅទស្សនាបុរាណប្រាសាទរបស់
យើង។ អ្នកដែលបានទៅទស្សនាបុរាណប្រាសាទ ទុកជាមានភ័ក្ត្រ
រស់រវើកយ៉ាងប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់ អ្នកដែលមិនបានទស្សនាបុរាណ
ប្រាសាទ ទុកដូចជាមនុស្សគ្មានភ័ក្ត្ររស់រវើកសោះឡើយ ។

ការទស្សនាបុរាណប្រាសាទនោះទៀតសោត សូមកុំតែ
មើលទេ ៗ ត្រូវមើលពិនិត្យពិច័យឱ្យបានហ្មត់ចត់ថា បុរាណ
ប្រាសាទដ៏ធំសម្បើមស្មារាងនេះ ពិតជាស្នាដៃនៃបុព្វបុរសរបស់
យើងជាអ្នកកសាងដោយពិតប្រាកដ ព្រោះគេឃើញមានស្នាម
ពន្លាតដែកដាច់ដាច់នៅរហូតសព្វថ្ងៃនេះ មិនមែនព្រះឥន្ទ្រ
ទេវតា ព្រះពិស្ណុការក្នុងជំនាន់នោះ ប៉ុន្តែនឹងពាក្យថា វិស្វករ
ក្នុងជំនាន់សព្វថ្ងៃនេះដែរ គេគ្រាន់តែលើកតម្កើងវិស្វករដែល
មានស្នាដៃយ៉ាងចំណាស់ ៗ ក្នុងកាលនោះ ឱ្យមានថ្កាងថា
ព្រះពិស្ណុការ ថាជាអ្នកចេះរចនាកសាងប្រាសាទយ៉ាងល្អចំពោះ
ហាក់ដូចជាទើបផុះលេចឡើងពីភពផែនដីមក នៅក្នុងភាសាភាគ
អគ្នេយ៍នេះ ។

ម៉ែន - ថ្ម

ប្រាសាទអង្គរវត្ត

ប្រាសាទអង្គរវត្តជាបុរីឬជាទីគ្រងព្រះហឫទ័យវិសេសជាងបុរីហោរ ឬ
 ក៏ជាចេតិយទៀតផង ។ ប្រាសាទនេះ សាងឡើងនៅពាក់កណ្តាល
 សតវត្សទី ១១ ដោយស្ថាប្តរៈហស្តព្រះបាទ “ សុរិយាវរ្ម័នទី ២ ”
 ដែលទ្រង់មានព្រះបរមនាមក្រោយទីវង្គតថា “ ព្រះបរមវិស្ណុលោក ” ។
 សាសនានៅសម័យនោះ គឺព្រហ្មញ្ញសាសនា មានការគោរពបូជា
 ព្រះនារាយណ៍ជាដើម ។ ក្រោយមកក្នុងគ្រិស្តសករាជ ១៩០៨
 ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បានកាប់ផ្តាច់ប្រាសាទអង្គរវត្ត រហូតមក
 ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទអង្គរវត្តមានសណ្ឋានទ្រង់ច្រាយរាង ៤ ជ្រុងទ្រវែង ដែល
 មានបណ្តោយប្រវែងប្រមាណ ១៥០០ ម៉ែត្រ ទទឹងប្រមាណ ១៣០០
 ម៉ែត្រ ។ ផ្ទៃដីទាំងមូលនៃប្រាសាទ រួមបញ្ចូលសារបុរាណសាស្ត្រ
 បោះត្រាលើ ទទឹង៨០០ម៉ែត្រផង មានទំហំផ្ទៃទាំងអស់៥០០ហិកតា ។
 ខាងក្នុងស្រះ ដីដែលមានជញ្ជាំងជាកំពែងឬបាយក្រៀមព័ទ្ធជុំវិញនោះ

2

មានបណ្តោយប្រវែង ១០៦៥ ម៉ែត្រ ទទឹង ៨០០ ម៉ែត្រ ។ បើគិត
ជាទំហំផ្ទៃដីវិញមាន៨២ហិកតា ។ ដូច្នេះប្រាសាទនេះមានទំហំធំជាង
គេបង្អស់ ក្នុងចំណោមប្រាសាទនានានៅទីក្រុងអង្គរធំ ។

ប្រាសាទអង្គរវត្តតាំងនៅខាងត្បូងរាជធានីអង្គរធំ ហើយស្ថិត
នៅក្នុងលង្វែកប៉ែកខាងត្បូង ឆៀងខាងកើតនៃអតីតបុរីអង្គរ យេសោ-
ធរបុរៈ ។ ក្រុងយេសោធរបុរៈនេះសាងឡើងដោយស្ថាព្រះហស្ត

ព្រះបាទ “ យេសោវរ្ម័ន ទី ១ ” ហើយមជ្ឈមណ្ឌលសម័យនោះ
តាំងនៅលើភ្នំបាខែង ។ ព្រំប្រទល់នៃបុរីអង្គរក្នុងគ្រាោះ ខាង
កើតទល់នឹងស្ទឹងសៀមរាប ខាងលិចទល់នឹងទំនប់ខ្នងបារាយណ៍ ។

អាស្រ័យហេតុដូច្នេះ ព្រះវិហារអង្គរវត្តស្ថិតនៅទាំងសងខាងច្រក
ផ្លូវធំចូលទៅអង្គរធំ ជាការប្រសើរបំផុត ។ បើគេយកសំគាន់នៃ-

✓ ស្ថានលេខាមកពីការណាដោះស្រាយវិញ បុព្វហេតុដែលនាំឱ្យ

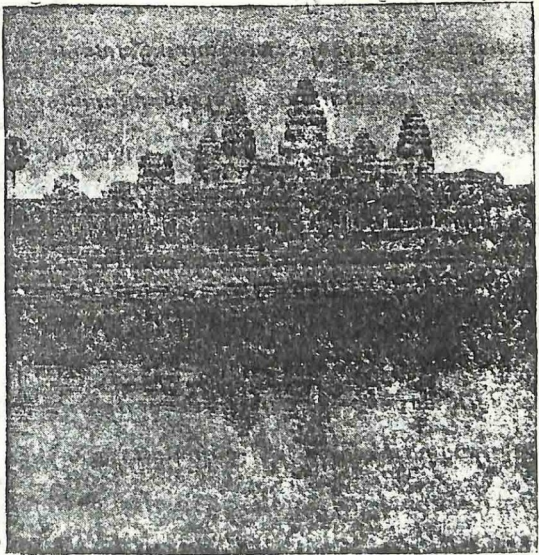
ប្រាសាទនេះបែកក្រួយមទៅរកទិសបស្ចឹមនោះ គឺមកពីការងាយ
ស្រួលក្នុងការដឹកនាំជញ្ជូនសិលា តាមផ្លូវទឹក ពីភ្នំគូលែន ហើយ

និងការធ្វើដំណើរបានហ័សដោយនៅជិតស្នឹងសៀមរាបផង ។

ដោយការសង្កេតពិនិត្យ អ្នកទស្សនាទាំងឡាយក៏អាចយល់ច្បាស់
ថា ប្រាសាទអង្គរវត្តបានចាប់ផ្តើមសាងឡើងពីទិសបស្ចឹមមកមុនគេ
បង្អស់ ព្រោះយើងបានឃើញយ៉ាងច្បាស់លាស់ នៅផ្នែកខាងកើត
មានកាតប្រើមិនទាន់ឆ្លាក់រចនារួចនៅឡើយ ។ តាមធម្មតាគេតែងធ្វើ
អ្វីពីចម្ងាយមកមុន ហើយគ្រាគ្រោយបំផុតទើបទីជិតគ្រោយគេបង្អស់ ។
ក្បាច់រូបរចនាកាតប្រើ នៅខាងលិចសិន្ធុរូបស្រេចទាំងអស់ តែជា
អកុសលឯផ្នែកខាងកើតវិញ ឃើញហាក់ដូចជាមិនទាន់ហើយ ម្យ៉ាង
ទៀតភាពក្បាច់ហាក់ដូចជាធ្វើឡើងដោយប្រញាប់ប្រញាល់ផង ។
នៅផ្នែកដដែលនេះ បើយើងចូលតាមរក្ខាខ្លាញ់ខាងកើតមកវិញ
យើងនឹងជួបប្រទះទូរគំនរដ៏ខ្ពស់ ។ មិនទាន់បានស្តាប់នាអ្វីពីលើនៅ
ឡើយ ។ ការមិនហើយស្រេច ការធ្វើដោយចន្ទាន់ និងគំនរដ៏មិន
ទាន់បានប្រើការអ្វីសោះនោះ ទាំងនេះជាហេតុបណ្តាលមកពីសង្គ្រាមដ៏
កាចសាហាវយង់ឃ្នងនៃប្រទេសជិតខាងដែលចូលមកលុកលុយ ។

អតីតប្រាសាទដោះស្រាយបែបនេះ ពិតជាមិនអាចនឹងសន្មតថាគ្រប់
 គ្រាន់បានការនៅឡើយ ហើយគេមិនអាចលះបង់នូវច្បាប់ក្បួនប្រពៃណី
 ដោយឥតយកមកដោះស្រាយបានដែរ ។ ដូច្នេះតាមប្រពៃណីវិញ
 ក្រៅហេតុដែលបណ្តាលឲ្យមានការបំបែកប្រាសាទ ៧ បស្ចឹម ៦ ស
 ថ្ងៃកុសលប្រក្រតីយ៉ាងដូច្នេះនោះ គឺដើម្បីសម្របឲ្យស្របតាមច្រើន
 នៃលទ្ធិព្រហ្មញ្ញសាសនា “ សាសនាព្រហ្មណ៍ ” តែប៉ុណ្ណោះ ដោយ
 អាស្រ័យទៅលើ ការស្រាវជ្រាវរបស់លោក ហ្វីលីប្រីត , លោក សេដេស
 វីន លោក ព្រះស៊ីសុវត្ថិ ហើយនិងលោកវេជ្ជបណ្ឌិត ចូសហ៍ ដែល
 ជាឈាមកតម្រួតនៃក្រសួងបុរាណវត្ថុនៃប្រទេសឥណ្ឌា លោក ពិក
 ឡង់ដែល បានពន្យល់ថា ប្រាសាទអង្គរវត្តជាព្រះវិហារឬជាចេតិយ
 សម្រាប់ដឹកលំព្រះអង្គ ឬសម្រាប់ជាទីម្ចាស់នៃព្រះវិញ្ញាណក្ខន្ធរបស់ព្រះ
 រាជាដែលយាងចូលទីវង្គត ទៅតាមបរលោកនាយតែប៉ុណ្ណោះ ។
 សេចក្តីបន្ថែមទៀតថា ព្រះវិហារអង្គរវត្តជាកំរងប្រាសាទទាំងឡាយ
 ដែលសម្រាប់ដឹកលំព្រះអង្គនៃព្រះរាជា ។ ព្រះបាទ “ សុរិយាវរ្ម័នទី២ ”

4 12

ប្រាសាទអង្គរវត្ត

មើលពីគ្រួសារខាងលិចខាងជើង

ទ្រង់បានសាងប្រាសាទនេះឡើង កាលព្រះអង្គទ្រង់គង់ព្រះ
 ជន្មនៅឡើយ ដើម្បីទុកឲ្យគេគោរពបូជាព្រះអង្គដែលជាទីមិត្តរូបនៃ
 ព្រះអាទិទេព ហើយជាពិសេស ដើម្បីទុកដកល់ព្រះអង្គនៃព្រះអង្គ
 ផង ។ លោកវេជ្ជបណ្ឌិត បូសហ៍ បានពោលបញ្ជាក់ទៀតថា
 ប្រាសាទអង្គរវត្តវែកក្រវែកទៅកេងកងសប្បិម មិនខុសពីប្រាសាទនានា
 នៅប្រទេសថៃ ដែលជាប្រាសាទមានមុខវែងផ្សេងគ្នាស្រឡះ
 ពីប្រាសាទសម្រាប់ទុកទទួលបូជាវាយព្រះអាទិទេព ។ ម្យ៉ាងទៀត
 បើតាមបទបញ្ញត្តិក្នុងទ្រឹស្តីព្រហ្មញ្ញសាសនា ក្នុងហោត៍ខ្នងវិញ
 ប៉ុន្មានដើម្បីធ្វើឈាបនកិច្ច ត្រូវធ្វើឡើងមិនដូចប្រក្រតីឡើយ ។
 ដូច្នេះរូបភាពបង្អាក់ទាំងឡាយ ក្នុងរោងថែវនៃប្រាសាទអង្គរវត្ត
 បង្ហាញឲ្យយើងឃើញច្បាស់នូវក្បួនហោត៍ទាំងឡាយដែរ ដូចជាក្បួនហោ
 នៃពិធីបុណ្យខ្មោចជាអាទិ៍ ; ក្បួនហោនៃពិធីបុណ្យឈាបនកិច្ចនេះ
 ធ្វើឡើងមិនដូចក្បួនច្បាប់ប្រពៃណីបុរាណធម្មតា គឺតាមវិធីគោរពព្រះ
 អាទិត្យ ពីភាគឦសានឡើយ (ប្រទេសឥណ្ឌា) គេប្រតិបត្តិបញ្ញាស

6

វិថីគោចរព្រះអាទិត្យទៅវិញ ។ ចុងក្រោយបង្អស់លោក សេដែស
 បានថ្លែងបញ្ជាក់ថា គ្មានព្រះអាទិត្យទេពអង្គណាឡើយក្រៅពីព្រះបាទ
 “ សុរិយាវរ្ម័ន ទី ២ ទេ ” ដែលបានសាងប្រាសាទអង្គរវត្តសម្រាប់ជា
 វិមានស្តេចទេវតា ឬ ទេវរាជ “ គឺព្រះបាទ សុរិយាវរ្ម័ន ទី ២ នេះឯង ”
 ដោយបង្កើតឲ្យមានទូរមូលស្ថាបនាជាព្រះនារាយណ៍ ហើយតាំងព្រះ
 អង្គឯងជាព្រះឥសូរ ដោយពុំបង្កើតឲ្យមានលីងដូចបុព្វការីមុនៗ ទេ
 ជាពិសេសទ្រង់តាំងព្រះអង្គជាព្រះនារាយណ៍ផង ដែលមានសមាគម
 សឹងធ្លាប់ខ្លួនទាក់ទងទៅនឹងបស្ចឹមប្រទេស “ ប្រទេសឥណ្ឌា ” យ៉ាង
 សុទ្ធសាទេ ។ កាស្រីយហេតុដូច្នេះបានជាព្រះអង្គបង្កើតឲ្យមានទូរការ
 បែរមុខប្រាសាទបែបដូច្នេះ ។

នៅចុងសតវត្សទី ១៣ អ្នកដំណើរជាតិចិនម្នាក់ឈ្មោះលោក ជីវ-
 តាកាន់ បានបញ្ជាក់ថា ផ្លូវខ្មោច “ លូប៉ាន់ ” ដែលស្ថិតនៅខាង
 ត្បូងរាជធានី ហើយមានដីនៃប្រាង្គ ១០ នោះ មានលក្ខណៈដូចគ្នា
 នឹងប្រាសាទអង្គរវត្តដែរ ។ ហេតុដូច្នេះចាប់តាំងពីសម័យនោះមក

ប្រាសាទអង្គរវត្តមានលក្ខណៈកាន់តែច្បាស់ណាស់ ជាទីសម្រាប់ដកល់
 ព្រះអង្គ ។ ប្រាសាទនេះត្រូវបានប្រែប្រួលជាមួយនឹងពេលវេលា ព្រោះតែការសាងសង់
 ដែលព្រះវត្តមានក្នុងព្រះសាសនា សូមឱ្យយើងចុះមកយោងយក
 កំណត់ជាមុនសរុបលាភ ។ លុះដល់ព្រះរាជកុមារមានវ័យចំរើន
 ឡើង ទើបព្រះវត្តមានក្នុងព្រះសាសនាប្រើឱ្យទេពស្ថាបត្យករ វិស្វករ ឬ
 វិស្វករ ។ មកទំនៀមជាប្រាសាទអង្គរវត្តទុកជាទីស្នាក់នៅរបស់ព្រះបាទ
 ជ័យវរ្ម័នៈ សណ្ឋានព្រះប្រាយដូចគ្នាសុទ្ធសាធំនឹងស្ថាន
 ភូមិ ។ តាមតំនភ្ជាប់ ព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័ន ។ ដើម្បីជាវិសេសដោយដល់
 ព្រះរាជកុមារ ហើយនិងសម្រាប់ដកល់ព្រះរូបនៃព្រះអង្គ ដែលគេ
 តែងតែជាព្រះរាជទេពឬទេវតា គ្រោងទេពលព្រះអង្គចូលទំនៀម ។

ពិពណ៌នា

ប្រាសាទអង្គរវត្ត ស្ថិតនៅលើទីតាំងដ៏ប្រសើរជាងគេក្នុងប្រាសាទ
 មេរៀន ហើយជាចំងាយពីព្រះប្រាសាទ ដោយមានស្រះបាត់រណី
 ប្រើប្រាស់ ដែលជាហេតុញ្ជាក់ឱ្យប្រាកដថាប្រាសាទនេះគឺជាព្រះរាជ

អន្តរាយ ដែលកើតឡើងពីការរុករានទម្រង់នៃរក្ខជាតិជំនាន់ ។
 ប្រាសាទនេះ ស្ថិតនៅជាបូជនីយដ្ឋានរបស់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរគ្រប់កាល
 វេលា : នៅក្នុងបរិវេណប្រាសាទមានវត្តជាច្រើនដែលស្ថាបនាឡើង
 តាំងពីយុគនៃព្រះពុទ្ធសាសនា បែបហ៊ុនយានចាប់កកើតមានឡើង
 ម្ល៉េះ ។ ភាគច្រើននេះកាលជំនាន់ដើមសង្គ្រាមនៅលើដីលានធំមួយ
 ផ្នែកមុខប្រាសាទ ហើយក្រោយមក គេបានកែលម្អវត្តនៅ
 ចំហៀងបន្តិច ដើម្បីកុំឲ្យខូចខ្លះនៃគ្រាទស្សនៈរបស់ប្រាសាទ ។

ក្នុងការរៀបចំប្រាសាទនេះ គេបានបំពេញបេសកកម្មក្នុងកិច្ច
 ប្រតិបត្តិការចាប់តាំងពីពេលសាងសង់រហូតដល់ពេលប្រាសាទ ត្រូវបានដំឡើងគំនរ
 ជាច្រើនម៉ែត្រត្រឹមត្រូវ ដើម្បីរកវិធីដោះស្រាយធ្វើយ៉ាងដូចម្តេចឲ្យ
 ប្រាសាទបានជាប់មាំមាំជាយូរអង្វែង ហើយនិងការរៀបចំដាក់ឲ្យ
 មានសណ្តាប់ធ្នាប់ឡើងវិញ ឲ្យទ្រង់ថ្មលើកក្បែរដែលចូលទៅកាន់
 ប្រាសាទ ។

ប្រាសាទអង្គរវត្តជាវិមានមួយ ដែលអាចយកទៅប្រៀបធៀប

នឹងអច្ឆរិយវត្ថុដែលមនុស្សប្រឌិតដ៏ធំ ៗ ល្អ ៗ ជាងគេក្នុងសាកលលោក
 ដោយប្រាសាទនេះមានលក្ខណៈធំទូលាយ នៅតាំងវែងល្អជាងវិមាន
 ទាំងឡាយ ជាពិសេស ដោយមានលក្ខណៈនៃថាវរភាពស្ថាបត្យកម្ម
 ល្អឆើតឆាយរតន្ត្រីទាំងអស់ ៗ ម្យ៉ាងទៀត ប្រាសាទអង្គរវត្តអាចចាត់
 ទុកជាសិល្បៈត្រួតវិជ្ជា ដោយសំណង់ទៅលើខ្នាតផែនទីសំរិតសំរាង
 ត្រឹមត្រូវសមស្បែកក្រវែល ទៅលើសហមាត្រដែលមានសុខដុមរមនា
 និងការបរិសុទ្ធនៃរចនាស្ថាបត្យកម្មយ៉ាងកម្រ ដែលខ្មែរយើងពុំសូវបាន
 ជួបប្រទះផងឡើយ ។ ភាពពិបាកសំបូរស្មុគស្មាញនៃសិល្បៈ
 វិស័យនៃការធ្វាក់ប្រកបនូវភាពរហ័សយ៉ាងចំណាត់ ដែលមានវិស័យ
 ហាក់ដូចជាមិនបានផ្ចិតផ្ចល់ទេ ទាំងអស់នេះអាចចាត់ទុកជាទីស្វិត
 សរសើរក្រៃពេកណាស់ ។

ព្រះវិហារអង្គរវត្ត អាស្រ័យនៅលើអីក្សទាំងឡាយដែលកើត
 មានឡើង អាចទុកជាវិមានមួយប្រកបដោយការចាក់ទង់យ៉ាងជិតស្និទ្ធ
 ទៅនឹងទស្សនទាន “ ឡាតាំង ” ដែលសំណង់ទៅលើឯកភាពនិង

សណ្តាប់ធ្នាប់ច្បាស់ ដែលកើតមកពីសមធម្មតា ។ តាមស្រីយ
 ហេតុដូច្នេះ ប្រាសាទអង្គរវត្តសុទ្ធជឺញឲ្យថ្វីដៃនៃពលានុភាពនិង
 វិចារណញាណរបស់ខ្មែរយើងសម័យច្បាស់ ។

ចាប់តាំងពី គ. ស. ១៨៦៦ មក លោក ជំសុន ជាតិគង្គត្ថស
 បានសង្កេតឃើញថា ប្រាសាទអង្គរវត្តជាទីម៉ែត្ររូបនៃភ្នំព្រះសុមេរុ
 ដែលជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃសកលវិប ។ អ្នកស្រី ក្សាល មេសុត
 បានបញ្ជាក់ស្របនឹងលោក ជំសុន ថាមណ្ឌលទាំង ៧ នៃប្រាសាទ
 កណ្តាលមានលក្ខណៈដូចគ្នានឹងមណ្ឌលទាំង ៧ នៃផ្ទាំងសិលាខ្ពស់ ។
 នៃភ្នំព្រះសុមេរុ កន្លែងទាំងបីនៃប្រាសាទដូចគ្នានឹងឋានទាំង ៣
 ដាននៃដី ទឹក ភ្លើង ខ្យល់ ហើយនៅឋានទាំង ៣ នេះមានភ្នំព្រះ-
 សុមេរុ ហើយចំបង្កុំស្រះដែលពេញទៅដោយទឹក មានលក្ខណៈ
 ដូចគ្នានឹងមហាសមុទ្រ ។

ចំពោះផែនទីអង្គរវត្ត សឹងមានការដោះស្រាយជាមជ្ឈន្តិកភាព
 បញ្ចូលនូវរូបមន្តនៃសាជីជ្រុងប្រកបទៅដោយថ្នាក់ ហើយនិងព្រះ-

នឹងអច្ឆរិយវត្ថុដែលមនុស្សប្រឌិតដ៏ធំ ៗ ឬ ៗ ជាងគេក្នុងសាគរលោក
 ដោយប្រាសាទនេះមានលក្ខណៈធំទូលាយ នៅតាំងលើដីជាងវិមាន
 ទាំងឡាយ ជាពិសេស ដោយមានលក្ខណៈខែងវែងកាតស្ថាបត្យកម្ម
 ល្អឆើតឆាយរំភ័យទាំងអស់ ។ ម្យ៉ាងទៀត ប្រាសាទអង្គរវត្តអាចចាត់
 ទុកជាសិល្បៈត្រួតវិជ្ជា ដោយសំណង់ទៅលើខ្នាតផែនទីសំរិតសំណង
 ត្រឹមត្រូវសមស្របក្រលែង ទៅលើសហមាត្រដែលមានសុខដុមរមនា
 និងការបរិសុទ្ធនៃរចនាស្ថាបត្យកម្មយ៉ាងកម្រ ដែលខ្មែរយើងពុំសូវបាន
 ជួបប្រទះផងឡើយ ។ ភាគពិបាកសំបូរស្មុគស្មាញនៃសិល្បៈ
 វិស័យនៃការធ្វាក់ប្រកបនូវភាពរហ័សយ៉ាងចំណាស់ ដែលមានវិស័យ
 ហាក់ដូចជាមិនទាន់ផុតផ្ចង់ទេ ទាំងអស់នេះអាចចាត់ទុកជាទីស្វិត
 សរសើរគ្រៃពេកណាស់ ។

ព្រះវិហារអង្គរវត្ត អាស្រ័យនៅលើអីក្សទាំងឡាយដែលកើត
 មានឡើង អាចទុកជាវិមានមួយប្រកបដោយការចាក់ទង់យ៉ាងជិតស្និទ្ធ
 ទៅនឹងទស្សនទាន “ ឡាតាំង ” ដែលសំណង់ទៅលើឯកភាពនឹង

សណ្តាប់ធ្នាប់បុរាណ ដែលកើតមកពីសម័យមាណ ។ កាស្រីយ
 ហេតុដូច្នេះ ប្រាសាទអង្គរវត្តសិរីវិញ្ញាណ្ឌវ្វីដែលជាលាទុកាតនិង
 វិចារណញាណរបស់ខ្មែរយើងសម័យបុរាណ ។

ចាប់តាំងពី គ. ស. ១៨៦៦ មក លោក ឆំសុន ជាតិអង្គរគូស
 បានសង្កេតឃើញថា ប្រាសាទអង្គរវត្តជាទីម៉ែត្រច្រើនស្រុកមេរុ
 ដែលជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃសកលវិប ។ អ្នកស្រី កូរាល មេសុត
 បានបញ្ជាក់ស្របនឹងលោក ឆំសុន ថាមណ្ឌលទាំង ៧ នៃប្រាសាទ
 កណ្តាលមានលក្ខណៈដូចគ្នានឹងមណ្ឌលទាំង ៧ នៃផ្ទាំងសិលាខ្ពស់ ។
 នៃក្នុងព្រះសុមេរុ រាងហានទាំងបីនៃប្រាសាទដូចគ្នានឹងហានទាំង ៣
 ដាននៃដី ទឹក ភ្លើង ខ្យល់ ហើយនៅហានទាំង ៣ នេះមានក្នុងព្រះ-
 សុមេរុ ហើយទីបំផុតស្រះដែលពេញទៅដោយទឹក មានលក្ខណៈ
 ដូចគ្នានឹងមហាសមុទ្រ ។

ចំពោះផែនទីអង្គរវត្ត សឹងមានការដោះស្រាយជាមជ្ឈមណ្ឌលភាព
 បញ្ចូលនូវរូបមន្តនៃសាជីជ្រុងប្រកបទៅដោយថ្នាក់ ហើយនិងព្រះ-

វិហារនៅទីស្ម័គ្រ ដែលផ្សំគ្នាជាអាកាសសន្ធឹងបណ្តោយទៅតាមទ្វារ
 រក្សាខាងកើតចំណងលិច ។ ដូច្នេះប្រាសាទអង្គរវត្តជាសាជីពូជាន់
 ដែលនៅជាន់ទីមួយ ។ មានកំណត់ត្រាដែនដីរោងថែវទាំងឡាយ
 ដែលមានទ្វារធំៗ ឬន ហើយនិងបណ្តាលមុម ។ លានខាងលើ
 មានរាង ៤ ជ្រុងស្មើផ្សំបង្កើតជាប្រាសាទបញ្ចូលស្នូល គឺមានមណ្ឌប
 មួយខ្ពស់នៅកណ្តាល, ៤ ទៀតនៅខាងមុខទាំង ៤ ,, ។ មានពីរ
 ទៀត សហទាក់ ពីខាងមុខទាំង ៣ នៃលាន មានសណ្ឋានទ្រង់
 ប្រាយរាង ៤ ជ្រុងទ្រវែង បណ្តោយទៅខាងលិច ។ លានទាំងពីរ
 ដែលមានសណ្ឋានដូច្នេះ បើតាមការយល់ គឺដើម្បីទុកសម្រាប់
 ស្ថាបនានៅជាន់ទី ២ នូវប្រាសាទបណ្តាលយ នៅជាន់ទីមួយមាន
 អគារពីរទៀតរាងជាប្រាសាទ នៅអមអាកាសដែលខ្លួនគ្នាជាភាគបុរាណ
 ដោយថែវទាំងឡាយ ។

ស្រះបោក្ខរណ៍

ពីខាងក្រៅបរិវេណនៃកំពែងប្រាសាទអង្គរវត្ត គឺតែង ទី ៤

ដោយរាប់តែកណ្តាលមក,, មានស្រះបោកូរណ៍ព័ទ្ធជុំវិញ ។ ស្រះ
 នេះមានទៀងថ្មដាច់ៗ ដូចកាំដុំឆ្មារ ហើយរចនាជាក្បាច់ជើង
 ទៀនព័ទ្ធជុំវិញបរិវេណស្រះទាំងអស់ មានប្រមាណ៥គីឡូម៉ែត្រ៥០០ ។
 ស្រះនេះនៅជាប់គ្នាពីមួយទៅមួយ ដែលកាលសម័យបុរាណគេទុក
 សម្រាប់ដឹកជញ្ជូនសិលាសម្ភារដែលយកមកតាមស្ទឹង ។ ឯខាង
 លិចវិញ ផ្តាច់គ្នាដោយទ្រូងថ្មលំក្រាលថ្មដែលមានបណ្តោយ២០០ម៉ែត្រ
 ទទឹង ១២ ម៉ែត្រ ទ្រូងថ្មលំក្រាលកាន់ប្រាសាទនេះត្រូវតុបតែងលំអ
 ដោយសសរធំៗ ខ្ពស់ស្រឡះ ដែលនៅខាងចុងមានក្បាច់រចនាដ៏ល្អ
 វិចិត្រ ។ ក្នុងពពួកសសរទាំងនេះ មានសសរខ្លះមាននៅសល់នៅ
 ឡើយ ជាពិសេសសសរបញ្ជូរនៅតាមទៀងទាំងសងខាងជណ្តើរ
 ដែលចុះទៅក្នុងផ្ទៃទឹកស្រះ ។ ភ្ជាប់បន្តពីខាងមុខទ្រូងថ្មលំក្រាលទៅ
 កាន់ប្រាសាទ, ប៉ែកខាងផ្លូវឆ្មារ គេឃើញមានលាន ១ រាងជា
 កាកបាទ ។ នៅឆមសងខាងផ្លូវថ្មលំក្រាលទាំងពីរមានបង្គន់ដែនាគ

ដែលមានជើងទៀនរចនាជាក្បាច់យ៉ាងល្អសុទ្ធសាធ ។

កំពែងក្រៅ

កំពែងក្រៅប្រាសាទអង្គរវត្ត ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ហើយប៉ុន
 នៅដាច់ឆ្ងាយពីមាត់ស្រះដោយទីឆ្ងាយ ប្រវែងទទឹងប្រមាណជា
 ៣០ ម៉ែត្រ នៅចំអីក្បែរប្រាសាទ ជាប់នឹងកំពែងនេះ មានរោងថែវ
 ទទឹងក្លោងទ្វារមួយប្រវែងប្រមាណជា ២៣៥ ម៉ែត្រ ។ នៅក្នុងរោង
 ថែវទទឹងក្លោងទ្វារនេះ មានក្លោងទ្វារមួយយ៉ាងធំហៅ“គោច្រុះ”ប្រកប
 ដោយកំពូលប្រាង្គ៣ និងទ្វារចូល៣ដែរ ធ្វើពីវត្ថុធាតុរាងជាតាកបាទ,
 ព្រះពន្លាខាងចុងពីរ សម្រាប់ឡើងជិះលើខ្នងដំរី និងរោងថែវបន្តភ្ជាប់
 គ្នាជាច្រើន ។

ចំណែកឯផ្លូវខាងចុងរោងថែវទទឹងក្លោងទ្វារវិញនោះ សឹងបិទ
 នៅត្រង់ត្រចៀកផ្លូវល្វែងមុខនឹងហោជាង ។ ប៉ែកដែលបែរឆ្ពោះ
 ទៅរករោងថែវ ត្រូវបិទជិតដោយទ្វារបញ្ឆោតជាច្រើនដែលគុបតែង
 យ៉ាងល្អរំសេស ។ ទ្វារទាំង ៣ នៃក្លោងទ្វារធំចូលទៅកាន់ប្រាសាទ
 អង្គរវត្តនេះ អាចផ្តល់ឲ្យមានផ្លូវចករបណ្តើរចេញចូលបានដោយងាយ

ហើយសុទ្ធសឹងតែមានកំពូលប្រាង្គមួយពីរលើចំណុចស តែកំពូលប្រាង្គ
ចំណុចនោះត្រូវបាក់កំបុតចំណុចស ។ ជាន់លើខ្លះដែលមានស្នាម
សណ្តកថ្មជាបន្តបន្ទាប់គ្នានោះ ឥឡូវនេះរលីវនាសបាត់បង់គ្នាសល់។
រោងថែវចំណុចខ្សោយ ផ្នែកដែលថែរឆ្ពោះទៅរកប្រាសាទ មានជញ្ជាំង
ជិតឥតបង្អួច បិទយ៉ាងជិតស្នូន ថែមចំណុចក្នុងតែងរចនាជាក្បាច់ក្បាច់
ក្បាលជញ្ជាំងនិងចំរើនរូបទេពអប្សររោច ។ ជារបៀបក្បាច់វិចិត្រសិល្បៈ
គ្រឿងព្រំ ។ រោងថែវចំណុចនេះចង្អៀតណាស់ មានទទឹងតែ
២ ម៉ែត្រ ២០ ហើយមានព្រំដែនខាងក្រៅកំណត់តែត្រឹមជួរសសរ ៤
ជ្រុងស្មើមួយជួរ ដែលមានល្វែងចំហៀងទ្រង់ប្រាយជាពងក្តោងតែ
ពាក់កណ្តាល ពីលើសសរចំណុចនេះ នៅអមសាងខាងរោងថែវ ។
ឯស្នាមដំណែលនៃល្វែងចំហៀងនេះ នៅសល់តែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ។
ការបាត់បង់ខ្សែល្វែងចំហៀងនេះ អាចបំបាត់ចោលស្រទ្រះនូវភាគរូប
ផ្នែកណាមួយនៃសសរចំណុចនោះ ហើយថែមចំណុចធ្វើឲ្យរូបភាគនូវ
សហមាត្រចំណុចស្រង់នៃក្តោងទ្វារជានេះ ។

បើទស្សនាករតែងចាំនិម្មលចំពីមុខ ហាក់ដូចជាបាត់អ្វីមួយគ្រប
 ដណ្តប់បាត់បិទប្រាសាទចាំនិម្មល ឲ្យឃ្លាតចាកការពិនិត្យនៃអ្នក
 ដំណើរ ដែលចូលចិត្តមើលនូវរូបភាពទូទៅនៃប្រាសាទដោយមាត្រា
 សាស្ត្រ ។

នៅចំអីក្បែរនៃលូងខាងលិចដែលនៅជ្រុងខាងជើង មាននាគ ១
 ធំសំបើមអស្ចារ្យ បញ្ជាក់ឲ្យយើងយល់ច្បាស់នូវគុណសម្បត្តិដ៏វិសេស
 វិសាលក្រៃលែងនៃក្បាច់រចនាអង្គរវត្ត ។

ក្បាច់ក្បាលសសរនិងក្បាច់លើឆ្នឹម សឹងប្រកបដោយភាព
 ចំហៀងដ៏បរិសុទ្ធ ដូចគ្នានឹងក្បាច់សិល្បៈនៃប្រទេសគ្រិកដែរ ។
 ឯចំណែកសសរ ៤ ជ្រុង ដែលផ្តោតជាប់ទៅនឹងជញ្ជាំងដូចជាមេទ្វារ
 ខាងលើដែលនៅគង់រឹងល្អគ្រាន់បើ ដូចជាក្លាន់ទ្វារខាងកើតជាដើម
 សឹងតែមានសុទ្ធមាលភាពយ៉ាងចំណាស់ ។

មុខខាងកើតនៃពេជ្រវាំងនឹងឡាន បញ្ជាក់ឲ្យកាន់តែច្បាស់
 ល្អាស់ទៅទៀត នូវការនៃការចាប់អារម្មណ៍ចំពោះសម្រស់ដ៏ល្អឥត

ដែរ , បង្អួចទាំងឡាយសឹងប្រកបដោយកូនសសរ ជើងទៀនក្រឡឹង
 យ៉ាងស្អាត ហើយមានចម្រើនធ្លាក់ជាបួសតូចៗយ៉ាងដាក់បង្កើត
 ពីលើ នៅអមសងខាងរូបទេពធីតាទាំងឡាយ ។ រូបទេពធីតា
 ទាំងនោះ នៅគង់វង់ល្អនៅឡើយ ហើយជួនកាលនៅផ្គុំគ្នាជាក្រុម
 ពីរ ឬ បី ។ ម្យ៉ាងទៀតរូបទេពកញ្ញានេះក៏ចាត់ទុកជាបូជីយ៍មួយ
 ផ្នែកក្នុងពពួករូបទេពធីតាទាំងឡាយនៃប្រាសាទអង្គរវត្តដែរ ។

តពីនេះទៅយើងនឹងទាញចេញនូវអស់លោកអ្នក ទៅទស្សនា
 ត្រួសៗ នូវក្លោងទ្វារធំៗ ទាំងឡាយ នៅកំពែងទី ៤ នៃអំក្សបន្ទាប់
 បន្សំទាំងបី ព្រោះថាមិនសូវមាននរណាទៅទស្សនាឡើយ ។ នៅ
 កន្លែងខ្លះមានសហមាត្រដ៏ទុក្ខមកមិនទាន់ហើយនៅឡើយ ជាពិសេស
 ប៉ែកខាងក្នុងនៃក្លោងទ្វារ , ក្លោងទ្វារទាំងនោះមានរាងបួនជ្រុង
 ទ្រវែង ត្រង់ត្រឡឹងតែងល្អិតប៉ុន្មាននិងល្អិតចំហៀង ហើយថែមទាំង
 តូចជាងក្លោងទ្វារខាងលិចជាច្រើនផង ។ គេដើរឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះ
 វិហារកណ្តាលបានដែរ ដោយផ្លូវជើងដែលស្រាយក្នុងគុកម្នាក់ប្រាជ្ញា

ច្រើន ហើយទិដ្ឋភាពភ្នំក្បាលទាបជើងទៅលើស្រះនិងភ្នំបាខែង
ជាទីចេតនាក្រៃលង ។

តួប្រាសាទអង្គរវិហារ

ក្នុងឧទាហរណ៍ដែលជ្រកក្រោមម្លប់ដីត្រជាក់នៃភ្នំក្បាលទាបសបស្តិម
អ្នកស្រឡាច់ច្បាយ អាចក្រឡេកមើលតាមរន្ទំនៃភ្នំក្បាលទាប ខ្សែ-
ស្បូវស្រងៃព្រះអាទិត្យ ដែលជះចាំងមកលើទ្រូងថ្នល់និងតួប្រាសាទ
អង្គរវិហារដ៏ល្បីល្បាញ លើសលប់ពេញសាកលលោក ។ ទ្រូងថ្នល់
នេះសង់លើដីលើកមួយផ្នែកមានបណ្តោយ ៣៥០ ម៉ែត្រ ទទឹង៨ម៉ែត្រ
៤០ ចន្លោះសម្រាប់ដើរ ៨ ម៉ែត្រ ហើយនៅខ្ពស់ផុតពីដីរាបធម្មតា
ចំនួន ១ ម៉ែត្រផង ។ នៅរាបសង់ខាងទ្រូងថ្នល់ មានសំរិតសំរាង
រចនាដោយប្រកាន់វិស្វបូរាណ ដែលបានជាជើងទៀនទ្រព័ក្រោមយ៉ាង
ល្អលើសលប់ ។ នៅពេលដែលព្រះអាទិត្យជះកាំរស្មីមកលើ
ពន្លឺដែលលេចចេញតាមប្រឡោះជើងទៀនប្រកាន់វិស្វបូរាណនោះ មាន
លំអរហាក់ដូចជាគ្បាប់រំយោល ។ នៅសង់ខាងទ្រូងថ្នល់ដដែលនេះ

មានជនណ្ហីប្រាំមួយប្រកបដោយក្បាលនាគបើកពពាវដូចជាផ្ចិត ។
តាមការពិនិត្យសន្តិក ជនណ្ហីបាំងប្រាំមួយនេះ មានលក្ខណៈហាក់
ដូចជាជួយជ្រែងកុំឲ្យថ្នល់ទាំងមូលច្រេតលេ ជាពិសេសធ្វើឲ្យច្រូងថ្នល់
នេះកុំឲ្យមានសភាពដដែល ។ ផង ។

នៅចំពាក់កណ្តាលថ្នល់ ខាងឆ្វេងនិងខាងស្តាំ គេឃើញមាន
ប្រាសាទតូចៗពីរបីមុខឈមរកគ្នាតាមបណ្តោយច្រូងថ្នល់ ប្រាសាទ
តូចនេះ គេហៅថា ប្រាសាទបណ្ណាល័យ បើតាមភាសាសំស្ក្រឹត
ធ្លាប់ហៅថា “ ក្រយាចមិន ” តែតាមការសន្តិកទូទៅ ប្រៀបបាននឹង
វត្តដ៏តូចក្នុងសម័យបុរាណ ។ ប្រាសាទតូចៗនេះ មានលក្ខណៈដូចជា
សាលាសំណាក់ សម្រាប់ឲ្យអ្នកចូលទៅកាន់វត្តផ្លាស់សំលៀកបំពាក់
ចាស់រំលាយហើយស្ងៀកពាក់ជាថ្មី មុននឹងចូលទៅកាន់វត្ត តាមស្រយ
ហេតុនេះហើយបានជាមានស្រះពីរនៅជិតនោះ ដែលមានវិស័យហាក់
ដូចជាអណ្តូងនៅជិតសាលាដូច្នោះដែរ ។

ក្រៅពីនេះទីតាំងនៃប្រាសាទបណ្ណាល័យនេះ ដែលស្ថិតនៅក្នុង

ផ្នែកប្រាសាទសម័យដើមបែបផ្សេងៗ ជាពិសេសរក្សាទុកដែលអាចឲ្យ
សាសនិកជនទាំងឡាយ ឈៀងចូលទៅមើលក្នុងច្បាប់ផ្សេងៗ បាន
ដោយងាយផង ។ ប្រាសាទនេះមានសណ្ឋានទ្រង់ត្រាយចាប់បន្តិច
ហើយមានសភាពប្រហែលគ្នាទាំងគ្នាទ្វារទាំង ៤ នៃប្រាសាទអង្គរវត្ត
ដែរ ។ ទីតាំងក្នុងផ្នែកមួយនៃអង្គរវត្ត និងសហមាត្រដ៏ចាប លក្ខណៈ
ទាំងពីរនេះបើតាមការពិចារណា ជាភាពស្របគ្នាប្រាសាទ
បណ្ណាល័យនេះ ដែលថ្ងៃកុសស្រឡះពីភាពប្រក្រតីនៃប្រាសាទ
ទាំងឡាយ ។ យើងនឹងឃើញតទៅទៀត នៅក្នុងប្រាសាទអង្គរវត្ត
ផ្សេងៗនៅក្នុងពាក្យសម័យថ្មីៗនេះដែរ ខ្ញុំសាលសម្រាប់ប្រជុំ
សាធារណជនឬសាសនិកជនទាំងឡាយ ។ នៅអមថ្នល់ដែលយើង
ចូលទៅកាន់ប្រាសាទមានស្រះពីររោង ៤ ជ្រុងស្មើ ស្រះទាំងពីរនេះ
មានតែស្រះមួយទេ ដែលមានមាត់ច្រាំងច្រោះថ្មហើយមានទឹកពេញ
ដល់ពេល ។ បើតាមលោកយើងឈរគង់មើលពីមុខទាំងជើងឈៀង
ទាំងលិចស្រះនេះ ច្រោះទៅរកប្រាសាទ ខ្សែចក្កុយើងនឹងបានជួប

ប្រទះទូទៅស្រមោលប្រាសាទទាំងមូលដ៏ល្អក្រៃលែង ចោលទៅក្នុងទឹក
នឹងថ្កល់ដូចផ្ទាំងកញ្ចក់ ទីនេះហើយដែលទេសចរមែនចូលចិត្តបំផុត
របស់គេទុកជាអនុស្សាវរីយ៍ ។

ឯក្នុងប្រាសាទវិញ សាងឡើងខ្ពស់ពីដីលានរាបស្មើធំធន់មួយ
ប្រគល់ទៅដោយកំពូលតំណាងតទៅវិវ័ ហើយមានដើមឆ្នោតជាច្រើន
ដុះល្អិតលាស់ទៅលើអាគារ ហាក់ដូចជាចង់ប្រកួតប្រជែងនឹងកំពស់
ប្រាសាទ ។ នៅជុំវិញប្រាសាទមានដើមស្វាយធំៗ ជាច្រើន
ចោលម្លប់ត្រឈឹងត្រឈៃក្រាលមកលើ ទីលាន ធ្វើឱ្យមានសភាព
ត្រជាក់ល្អិតជាងធម្មតា ។

នៅមុខផ្លូវចូលទៅកាន់ព្រះវិហារ មានព្រះលានមួយខ្ពស់ចែកជា
ពីរថ្នាក់ សណ្ឋានទ្រង់ច្រាយរាងកាកបាទ ដែលគេហៅថាព្រះលាន
កិត្តិយស នៅពេលបុណ្យនិងពេលហែក្សន៍ទាំងឡាយនាសម័យ
បុរាណ ព្រះលាននេះអាចក្លាយទៅជាវេទិកាមួយសម្រាប់ព្រះមហា-
ក្សត្រគង់ប្រថាប់ ហើយនៅវេលាយប់ជាធាតុសម្រាប់បោះពុម្ពព្រះរាជទ្រព្យ

ផង ។ ក្បួនក្បាលដង្ហាន់ប្រកបដោយក្បាច់ចន្លោះចិត្ត មាន
សសរជាច្រើនទ្រព្យក្រោមប្រកាន់ដៃរូបនាគ ដែលមានលំអយ៉ាង
សុខសាធ ។

✓ នៅទាំងណោះ គេឃើញមានភាពផ្សំផ្គុំកម្មវិធីនៃជាន់ទី ១ នៃ
ហាងជ្រុងបីថ្នាក់ ជាន់ទីមួយ ។ មានពេលថែវត្ថុជុំវិញ ដែលមាន
ប្រវែងវាងអស់ ១២០០ ម៉ែត្រ ✓ ។ ពេលថែវទាំងនេះចង្អៀតណាស់
ហើយមានសណ្ឋានទ្រង់ទ្រាយជាក់តែង យ៉ាងមាំមួនជុំវិញគ្រូពិហារ
កណ្តាល ។ នៅក្នុងព្រះវិហារកណ្តាលមានព្រះអាទិទេព ពាសន
សាលាមួយ ដែលមានជ្រុងទំហំ ១២០០ ម៉ែត្រ ប្រវែងមិនលើសពី ៥ ម៉ែត្រ
ឡើយ ។

22

ការខ្វះខាតទំហំយូលាយគ្រប់កន្លែងដែលមានសារៈប្រយោជន៍ ជា
ពិសេសក្នុងក្នុងតួកបារិសុទ្ធិលក្ខណៈនានា នៃស្ថាបត្យកម្មរបស់
ក្រសួងអភិវឌ្ឍន៍ ម្យ៉ាងទៀតទស្សនវិស័យបែបនេះហាក់ដូចជាធ្វើឲ្យ
យើងយល់មិនច្បាស់ថា ជាស្នាដៃនៃមនុស្សស្ថាបនាឡើយ ។

✓ ថែវខាងក្រោម ប្រកបដោយចម្លាក់យ៉ាងល្អល្បាញជាងគេ
ដែលអ្នកទេសចរចូលចិត្តមើលនោះ មានទំងន់ប្រវែង ១៨៧ ម៉ែត្រ
និងបណ្តោយប្រវែង ២១៥ ម៉ែត្រ ។ ក្បែរទ្វារឬគោបុរៈសឹងមាន
ភូបាសាទបី ហើយភ្ជាប់គ្នាគ្រង់ត្រចៀកនៃកែវនៃលូងមុខ នៅនឹង
រោងទងមុខ ដែលមានជណ្តើរឡើងចុះ ដោយកូនច្រកកូនមួយរោង
ក្បែរជាត្របកផ្កាឈូក ទំងន់ ២ ម៉ែត្រ ២៥ ✓ ។ ផ្នែកដែលថែវ
ឆ្ពោះទៅរកប្រាសាទ គ្មានបង្អួចទេ មានតែជញ្ជាំងជិតស្ងួត ។
ឯចំណែកដែលឈមមកខាងក្រៅវិញនោះ គ្មានជញ្ជាំងទេ មានតែ
សសរជ្រុងៗ ជាច្រើនតែប៉ុណ្ណោះ ។ នៅផ្នែកខាងក្រៅនេះ មាន
លូងបំបៅទឹកខ្ពស់ រាងក្បែរពាក់កណ្តាលបន្តិចតម្រូវពីលើសសរ
ទាំងនេះ ។ ដំបូលរោងថែវទាំងអស់មានពណ៌ប្រផេះធ្វើពីថ្មសណ្តាន
ជាក្បឿងប្រក់ពីលើគ្នា ។

មើលពីចម្ងាយគេឃើញកំពូលប្រាង្គទាំងឡាយនៅមុខនៃបរិវេណ

ទី ២ ដែលបាក់កំបុតខ្លះ និងកំពូលទាំងឡាយនៃប្រាសាទកណ្តាល

ពេទ្យភាគហាក់ដូចជាផុសអណ្តែតលេចចេញចេញឡើងលើអាគារសវហាស។
 កំពូលប្រាសាទមានសណ្ឋានរៀបរួមស្រួចទៅលើ ហាក់ដូចជា
 ផ្កាឈូកត្រពាំងលេចចេញពីទង ហើយប្រកបដោយក្បាច់រចនា
 យ៉ាងល្អឆ្លាតវៃ ។

✓ កំពូលប្រាសាទនីមួយៗ ចែកជា ៤ ជាន់ បន្ទប់ ខ្លីតម្រុក
 ពីលើគ្នា ។ នៅជាន់ទីមួយៗ មានរូបស្រីទេពអប្សររោងទន់ភ្លន់
 ក្បូនក្បាយរទេនាំ វិស័យហាក់ដូចជាពេទ្យសីតរស់រវើក ហើយទីនេះមាន
 ក្បាលនាគលើកតារាយ៉ាងកាចសាហាវ ឈមមុខទៅរកទិសទាំង៤ ។
 នៅកំពូលប្រាសាទមានត្របកផ្កាឈូក ៣ ស្រទាប់ទ្រព៌ក្រោមកំពូល ។
 តាមរូបចម្លាក់ក្នុងប្រាសាទបាយ័នបានបញ្ជាក់ថា នៅលើកំពូល 24
 ទាំងនេះ មានកំពូលចុងបង្អស់ទៀតធ្វើពីសិវិទ្ធុជារបៀបលំដៃ ✓
 ត្រីសូល ។

✓ រោងថែវនៃបរិវេណទី ២ មានបណ្តោយ ១១៥ ម៉ែត្រ ទទឹង
 ១០០ ម៉ែត្រ ភ្ជាប់នឹងរោងថែវនៃបរិវេណទី ៣ ត្រង់ជ្រុងខាងលិច

ដែលមានសណ្ឋានជាកាកបាទ មានសភាពដូចគ្នាទាំងប្រាសាទ
 “ បឹងមាលា ” ដែលជាប្រាសាទមួយប្រចកដោយបែបផែនមិនខុស
 គ្នាពីប្រាសាទអង្គរវត្តឡើយ ។ វិសាលភាពទាំងនេះផ្សំកើតឡើងពី
 ច្រកសម្រាប់ដើរ ឬ រាងហាលមានដំបូលមួយដែលភ្ជាប់ទៅនឹងគោបុរៈ
 ទាំងពីរ និងច្រកកាត់ទទឹងមួយទៀត ដូច្នេះសភាពដ៏វិសាលនេះ
 មានរាងជាកាកបាទ ។ តាមការពិនិត្យ វិសាលភាពនេះស្ថិតនៅ
 អមសង់ខាងថ្នាក់ទី ១ និងទី ២ នៃសាជីជ្រុង ។ បើគេដើរតាម
 វិសាលភាពនេះឆ្ពោះទៅហោជាងខាងលើបង្អស់ គេនឹងស្ទើរសរសើរ
 ដល់ស្នាដៃនៃស្ថាបត្យករជាមិនខាន ព្រោះថា មានតែកន្លែងត្រង់
 នេះហើយដែលថ្លែកខុសពីកន្លែងដទៃទៀត ។ បើគេដើរពីខាងកើត
 ឡើងមកប្រាសាទកណ្តាលវិញនោះ នៅកន្លែងត្រង់នោះគ្មានវត្ថុអ្វីជា
 ចម្លែកឡើយ ។ តាមការវិនិច្ឆ័យគេសន្មតថា ប្រាសាទអង្គរវត្តមាន
 លក្ខណៈល្អវិសេសជាងគេ ព្រោះជាប្រាសាទប្រកបដោយភាពហាក់
 ដូចជាស្រាលចម្អុត អាចផ្តល់ឲ្យមានការស្តាប់នាបានខ្ពស់ប្រៀបដូចជា

អវិជ្ជាតត្រូវសតនៅលើភាគាសវេហាស ។

✓ ឯចំណែករោងថែវទាំងពីរនៅចុងខាងជើងរៀងខាងត្បូងវិញ
មានទទឹងប្រវែង ២ ម៉ែត្រ ៩០ ។ ផ្នែកខាងក្រៅមានជញ្ជាំងជិត
ប៉ុន្តែចំណែកដែលឈមទៅរកទីលានវិញ មានសសរពីរជួរ តែគ្មាន
ជញ្ជាំងឡើង ។

✓ ល្វែងទាំងពីរដែលខ្វែងគ្នាជារាងកាកបាទនោះ មានភាពធំ
ទូលាយជាងគេ ល្វែងកណ្តាលមានទទឹង ៣ ម៉ែត្រ ១៤ ។ រួមជា
មួយនឹងល្វែងទាំងពីរផងមានប្រវែង ៧ ម៉ែត្រ ៧០ ។ នៅជ្រុង
ទាំងឡាយនៃត្រវែងតែងមានផ្ទះនេះរាងជាអាងទឹកបូជាលាន ដែល
មានផ្នែកខាងក្រោមប្រកបដោយក្បាប់ចម្លាក់ជាច្រើន ហើយមាន
ជណ្តើរតែមួយសម្រាប់ចុះទៅក្នុងអាងទឹក ។ នៅរដូវវស្សាអាង
នោះសឹងពេញដោយទឹក ប៉ុន្តែផ្ទះទឹកមានគំរិតមិនហួសពីកំរាជណ្តើរ
ខាងលើគេនោះឡើយ ។ ដំបូលធំ ១ ដែលខ្វែងគ្នាជាកាកបាទ
នោះ កាលពីសម័យបុរាណ មានពិភានឈើធ្លាក់ក្បាប់ដកចន្ទ ។

ឯពិភានោះ សព្វថ្ងៃមាននៅសល់ខ្លះនៅឡើយ តព៌នោះទៅ
 នៅក្នុងកណ្តាលនៃវិល្លងចំហៀង គេឃើញមានពិភានឬសុទ្ធ ។
 ដែលខ្ពស់ប្រក្សណ៍លាបទឹកមាសមានពន្លឺភ្លឺផ្ទុកៗ ។ នៅតាមក្បាច់
 ភោគទារគេឃើញរូបព្រះនារាយណ៍ ជាជំនួយដល់ការកូរសមុទ្រ
 ទឹកដោះ នឹងព្រះភាទិទេពមួយអង្គផ្តុំលើនាគរាជឈ្មោះ “ ភានន្ទ ”
 ជាពិសេសនៅតាមជើងសសរ មានរូបមហាវសីអង្គុយពត់ភ្នែក
 ការវាធមិ ដៃចាំដំបូលប្រណម្យសំពះទៅមុខ ។ ចាប់បន្តព័ត៌មាន
 នេះមក អ្នកទស្សនាទាំងឡាយនឹងមានមរោសញ្ចេន ស្ទើរសរ-
 សើរក្បាច់រចនា នៃស្រីទេពអប្សរដែលមានកក្រញញឹមច្រមុចច្រើន
 ហាក់ដូចជាវិករាយនឹងទទួលទស្សនិកជន ព្រមទាំងស្ទើរសរសើរ
 ដល់ថ្វីដៃនៃស្ថាបត្យករ ដែលចេះក្រឡឹងជើងទៀនបង្ហូរឲ្យមានក្បាច់
 ក្បូរមូលក្រឡឹង មានវិស័យដូចជាក្រឡឹងឈើធម្មតា ។ ជញ្ជាំង
 រោងថែរទាំងឡាយ សឹងប្រកបដោយក្បាច់រចនា ដែលឆ្លាក់បំផុស
 លើផ្ទាំងសិលាយ៉ាងល្អឆើតឆាយ ដែលស្ថិតនៅផុតពីការអន្តរាយ

ដោយទឹកភ្លៀង ។ ម្យ៉ាងទៀតអ្នកត្រូវអញ្ជើញចូលទៅរោងថែទាំ
អ្នកនឹងឃើញព្រះបដិមាករជាច្រើនអង្គ ដែលគេហៅថា “ ព្រះពាន់ ,,
នៅពីស្តាំដៃនៃទ្វារចូល ។ ព្រះពុទ្ធរូបទាំងអស់នេះ គេបាននាំយក
ពីកន្លែងផ្សេង ។ មកដល់ទុកនៅទីនេះ តាំងពីសម័យក្រោយ
អង្គរវត្តម្ល៉េះ ។ បើបានទស្សនាព្រះពុទ្ធរូបច្រើនហើយ សូមអញ្ជើញ
ដើរតាមល្វែងខាងជើងនៃរោងថែទាំ អ្នកនឹងបានដល់កន្លែងមួយ
ហៅថា “ កន្លែងគក់ច្រូង ,,
ព្រោះនៅកន្លែងនេះកាលណាគេ
គក់ច្រូងទៅ គេនឹងឮសំឡេងលាន់ខ្លីរមកវិញជាមិនខាន ។ ផុតពី
កន្លែងនេះទៅមានធម្មមន្ទីរមួយនៅខាងជើង ហើយនិងមានធម្មមន្ទីរ
មួយទៀតនៅខាងត្បូងព្រះពាន់ ។ ឡើងផុតពីទីនេះមួយថ្នាក់ទៅ
អ្នកនឹងបានឃើញប្រាសាទកំពូលប្រាំ ដែលគេធ្លាប់ហៅថាប្រាសាទ
“ បា កាន ,,
ដែលនៅខ្ពស់ជាងគេហើយមានជណ្តើរ ៣៧ កាំ ។
ចំណែកឯទីបួន ដែលនៅអមបរិវេណទី ២ និងទី ៣ ពុំសូវ
មានវត្ថុអ្វីចំឡែកទេ មានតែរាងហាលវែងៗតែប៉ុណ្ណោះ ។

នៅក្នុងទីធ្លានេះមានបណ្តាលយង់ ១ ត្រូវ ប្រកបដោយរោងទ្វារពីរ
ព្រមទាំងមានចម្រើនបង្អួចជាច្រើន នៅលើខាងមុខ ។

ក្រៅពីនេះ យើងត្រូវបំបែកកាន់រោងថែរខាងជើងវិញនៅមុខ
ព្រះពាន់ យើងនឹងបានជួបប្រទះផ្ទាំងសិលាចារឹកមួយផ្ទាំង ដែល
សាងឡើងក្រោយសម័យអង្គរវត្ត រួចយើងត្រូវត្រឡប់ថែរមកខាងឆ្វេង
ឡើងតាមដង្កើរស៊ីម៉ង់ត៍ ដែលមិនមែនដូចដង្កើរនៅអាក្រក់ណាស់
ហើយដើរតម្រង់ទៅថ្នាក់ទី ៣ ។

រោងថែរនៃបរិវេណទី ៣ មានទទឹង ២ ម៉ែត្រ ៤៥ ផ្នែកខាង
ក្រៅមានជញ្ជាំង ផ្នែកខាងទីធ្លាមានបង្អួចចម្រើនជាច្រើន ។
ថែរនេះគ្មានពន្លាណាទេ មានតែរូបទេពកញ្ញាជាច្រើនដែលមាន
សក់តុបតែងលំអរថ្លា ។ គ្នាជាអនេក ។ ទិដ្ឋភាពពីជើងបន្ទប់មុម
ខាងជើង ឆៀងខាងលិច នៅវេលាថ្ងៃទេរ និងពីមុខខាងជើងឆៀង
ខាងកើត នៅវេលាយប់ខែភ្លឺស្រឡះចាំងផ្សេងៗមានកណ្តាល កាច
ផ្តល់ដល់យើងនូវការចាប់អារម្មណ៍មួយយ៉ាងអស្ចារ្យ ដែលមិនអាច

បំភ្លេចបាន ។ នៅផ្នែកខាងក្រោមប្រាសាទវិញ មានភាគមាំ
ទូលាយអស្ចារ្យចែកជាពីរជាន់ កំពស់ទាំងអស់១៣ម៉ែត្រ រាង ៤ ជ្រុង
ស្មើដូចគ្នាទំហំបញ្ចស្នូលដែលមានជ្រុងទីមួយ ៗ ប្រវែង ៦០ ម៉ែត្រ ។
ជណ្តើរទាំងអស់ដែលសម្រាប់ឡើងទៅកាន់ប្រាសាទ សឹងប្រកប
ដោយ កាំដាជាន់ជាថ្នាក់ សណ្ឋានទ្រង់លយទៅមុខនៅពីលើផ្នែក
ខាងក្រោមនេះបន្តិច ។ ជណ្តើរទាំងនេះចោត ៗ ណាស់ ខ្លះមាន
ជម្រាលដល់ទៅ ៧០ អង្សា ហើយមានបង្អួចតែមួយផង ។ នៅពីលើ
ផ្នែកខាងក្រោមនេះ គេជួបប្រទះរោងថែវជាច្រើន ។ រោងថែវ
ទីមួយ ៗ មានគោបុរៈជាអក្សរ ប្រកបដោយមុខក្លោងទ្វារមានសសរ
ជាច្រើន ។ ក្នុងគូប្រាសាទទាំងមូលមានតែរោងថែវទាំងនេះទេ
ដែលត្រូវការស្នូនៃព្រះអាទិត្យចាំងចូលទាំងសងខាង ទាំងព្រឹក
ទាំងល្ងាច ។ តទីអាចចូលទៅបំភ្លឺក្នុងរោងថែវទាំងនេះបាន អាស្រ័យ
ដោយបង្អួចចម្រើននៅតាមជញ្ជាំង ទំងន់ប្រឡោះសសរពីរផ្នែកនៃល្បួង
ខាងដីទាប ។ ។ នៅចំកណ្តាល មានគូប្រាសាទជាស្ថាបត្យកម្មដ៏ធំជាងគេ

កំពស់ ៤២ ម៉ែត្រ ផុសរលេចចេញពីទ្រុឌទាំងចុងនៃដំបូល ដែល
 ខ្វែងគ្នាជាភាគបាទ ប្រកបដោយហោណាំងពីរផង ។ ប្រាង្គនេះ
 មានកំពស់ពីទ្រុឌដល់ខាងមុខចំនួន៦៥ ម៉ែត្រ ហេតុដូច្នេះប្រាង្គនេះ
 ខ្ពស់ជាងគេ ។

ក្នុង១ ណៈដែលយើងដើរឆ្លងតាមលានដែលព័ទ្ធជុំវិញជាន់ទី ២
 យើងនឹងបានឃើញក្បាច់លំអ នៃក្លោងទ្វារចូលទាំងឡាយនៃរោងថៅ
 បរិវេណប្រាសាទ ហើយជាពិសេសយើងនឹងបានឃើញក្បាច់
 ក្លោងទ្វារខាងកើតនៃរោងថៅខាងជើង និងក្បាច់ក្លោងទ្វារចូល
 កណ្តាលនៃរោងថៅខាងត្បូង ។ ឆ្ងាយពីទីនេះបន្តិចមក យើងនឹង
 បានជួបប្រទះគេទៅទៀត នូវក្បាច់ក្លោងទ្វារនៃប្រាង្គមុខទាំងឡាយ
 នៃក្រុមប្រាសាទកណ្តាល ដែលនៅក្នុងចំណោមក្លោងទ្វារទាំងនេះ
 មានតែក្បាច់ក្លោងទ្វារខាងជើងឆៀងខាងកើតទេ ដែលមានឆាកចំបាំង
 ទាំងឡាយដ៏ច្រើន ហើយជាពិសេសនៅគង់វង់ល្អជាងគេ ។ នៅមុខ
 ខាងលិច គមសង់ខាងអ័ក្សផ្សេងនោះ មានបណ្តាលយក្ខច្ច ។ ពីរ

ប្រកបដោយទ្វារពីរនឹងបង្គុំចបញ្ចូតជាច្រើន ។

បណ្តាលយនេះ មានទ្រូងថ្នល់មួយរាងជាតាកបាទ ហើយមាន
សសរខ្លីៗ ជាច្រើនសម្រាប់ទល់ទ្រផង ។ ដណ្តើរចុះមក
ជាន់ទី ៣ មិនសូវចោតដូចដណ្តើរទាំង ១១ ឯទៀត ។ ទេ ជម្រាល
ប្រហែល ៥០ អង្សាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែអ្នកសូត្រចូលចិត្តពុះតាម
ដណ្តើរអ័ក្សខាងត្បូងជាង ព្រោះដណ្តើរមានការជួសជុលធ្វើដោយ
ស៊ីម៉ង់ត៍ជាថ្មី ហើយមានបង្គំនៃដែកមួយផង ដែលអាចឲ្យឡើង
ចុះបានយ៉ាងស្រួល គ្មានភ័យព្រួយនឹងរំលោភទៀតឡើយ ។

រោងថែវជាបរិវេណខាងលើគេបង្កើត មានទំហំតែ ២ ម៉ែត្រទេ
ហើយត្រូវថែវចែកជាបួនក្នុង ។ បួន ដោយរោងថែវដែលមានអ័ក្ស
ទទឹង ២ ម៉ែត្រ ៤០ និងវែងពីរផង ។ អ្នកសូត្រកាលបានមក
ដល់ទីនេះហើយ សូមកុំភ្លេច ត្រាច់ចមើលរោងថែវខាងលើនេះឡើយ
ហើយសូមកុំភ្លេចចោលភ្នែក មើលដំបូលនៃរោងថែវខាងក្រោមទាំង
ឡាយ និងទៅលើភូមិស្រុក ឬ ទេសភាពព័ទ្ធជុំវិញប្រាសាទ អ្នកទីង

បានឃើញផ្លូវបាញ់ត្រង់សំដៅទៅចំណតយន្តហោះ ហើយនិងខ្នងភ្នំ
បាវន ជាពិសេស សូមកុំភ្លេចពិនិត្យទូរ់ទ្រង់ថ្នល់និងភ្នំប្រាសាទ
កណ្តាលឲ្យសោះ ។

តាមការពិនិត្យគ្រប់ថែបយ៉ាងទៅលើក្បាច់ចម្លាក់ លើស្នាមជិត
មាសដែលដិតនៅសល់ដោយកន្លែងខ្វះៗ នោះ យើងអាចសន្មត
បានថា ប្រាសាទអង្គរវត្តទាំងមូលសឹងលាបថ្នាំពណ៌ លាបជិតមាស
ទាំងអស់ ។ តាមការសង្កេតទូទៅ នៅលើប្រាសាទកណ្តាល
គេអាចដឹងថាក្នុងសម័យបុរាណបាន មានរូបទេវរាជជាដំណាច់ព្រះនា-
រាយណ៍ នៅគ្រប់មុខប្រាង្គទាំងបួន ។ ដល់ក្រោយមក ពុទ្ធសាស-
និកជនទាំងឡាយមានព្រះរាជាជាដើម បានយករូបទេវរាជទាំងនោះ
ចេញហើយដាក់ថ្មចំពេញឆកទាំង ៤ ជាទ្វារខ្វែង ហើយធ្លាក់ព្រះពុទ្ធរូប
ទ្រង់ឈរជាជំនួសវិញ ។ ក្នុងឆ្នាំ ១៩០៨ លោក កុម្ម័យ ក៏បាន
ទំលុះបើកទ្វារខាងត្បូងធ្វើជាទ្វារធម្មតាវិញ ហើយថែមទាំងបានរក
ឃើញអណ្តូងមួយផង ។ ក្រោយមក ក្នុងឆ្នាំ១៩៣៤លោក ហ្សកទ្រូវ

បានធ្វើប្រតិបត្តិការក្នុងអណ្តូងនោះ ។ អណ្តូងកណ្តាលបានដឹកក្នុង
 ដីរាប់ជម្រៅ ២៥ ម៉ែត្រ ស្មើនឹងផ្លូវនៃបរិវេណខាងក្រៅធម្មតា ។
 កាលដែលចុះទៅក្នុងអណ្តូងនោះ គេមិនបានប្រទះឃើញកំណប់អ្វីធំ
 ធំៗ ចំឡែកឡើយ ព្រោះតាមការពិត កំណប់នោះត្រូវបានគេលួច
 យកទៅអស់តាំងពីបុរេយារណាស់ទៅហើយ តែគេបានរកឃើញក្នុង
 ជម្រៅ ២៣ ម៉ែត្រ នូវយន្តពីរសន្លឹកនៃគ្រឹះរាងមូល ធ្វើអំពីមាសដែល
 មានទំហំ ០,១៨ម. និងទម្ងន់ ៦៥ ក្រាម សិក្សាញូលទៅក្នុងផ្ទាំង
 ផ្តុំបាយក្រៀម ។

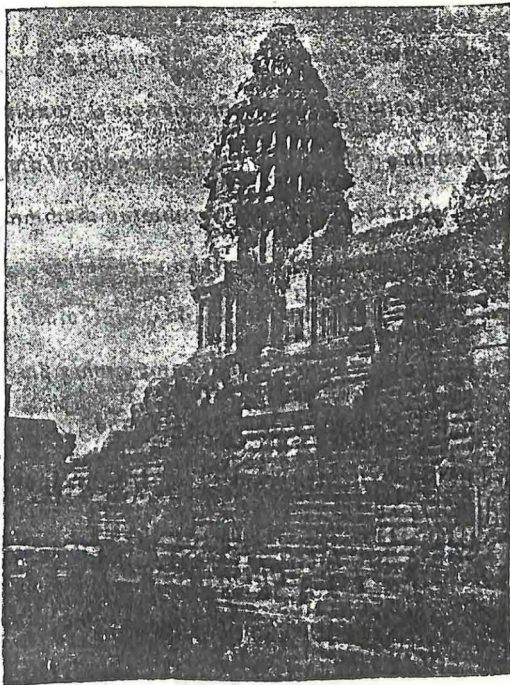
យើងសូមទាញសតិការម្នាក់លោកអ្នកទស្សនាទាំងឡាយ
 ថាព្រះសង្ឃខ្មែរយើង កាលពីសម័យបុរាណ បានជួយប្រតិបត្តិការ
 រៀបចំដួសជុលប្រាសាទឲ្យបានស្អាតល្អដែរ តែគួរឲ្យស្តាយទៅវិញ
 ព្រះអង្គខ្លះបានផ្លាស់ប្តូរជំនួសមេកោងទ្វារខ្លះ ដែលខូចខាតបាក់បែក
 ដោយយកសសរ ពីផ្នែកផ្សេងៗ ទៀតនៃប្រាសាទនោះ មកជំនួស
 នាំឲ្យខូចភាពដើម និងបាត់បង់ភាគផ្សំៗ ខ្លះនៃប្រាសាទទៅវិញ ។

រូប ចម្លាក់

ផ្ទាំងសិលាជាដង្ហាងរោងថែវនៃបរិវេណទី ៣ សំងប្រកបដោយ
 រូបចម្លាក់ជាច្រើនអនេក ដែលមានកំពស់ ២ ម៉ែត្រ និងផ្ទៃក្រឡា
 ទំហំពីរគីឡូម៉ែត្រទ្វេគុណ ដោយឥតរូបចម្លាក់មណ្ឌលបរិវេណក្នុង
 ផង ។ រូបចម្លាក់ទាំងនេះ ទំនងអំពីរឿងព្រេងនិងធាតុ
 ប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ តាមការសង្កេតពិនិត្យយ៉ាងម៉ត់ចត់ ក្បាច់ចម្លាក់ទាំង
 ឡាយមិនមែនធ្លាក់ជ្រៅទៅក្នុងថ្មប៉ុន្មានទេ ហើយច្បាស់ជាថ្មីដែរ
 បរិសុទ្ធរបស់វិចិត្រករដោយពិតប្រាកដ ព្រោះសម័យនោះអ្នកធ្លាក់
 គ្រាន់តែធ្វើតាមលំនាំស្នាមគំនូសនៃអ្នកគូរតែប៉ុណ្ណោះ ។ លោកគូ
 ដែលបានពោលបញ្ជាក់ថា ក្បាច់រូបនិងរូបចម្លាក់ទាំងអស់មិនមែនជា
 ស្នាដៃរបស់ជាន់ធ្លាក់តែមួយរូបឡើយ គឺជាស្នាដៃរបស់វិចិត្រករ
 ច្រើនរូបរាប់មិនអស់ ។ ព្រោះគេបានសង្កេតឃើញថា
 រូបចម្លាក់ខ្លះមានភាពយ៉ាងប្រណីតល្អជាងគេ ដែលជាស្នាដៃសិល្បករ
 ស្មាត់ជំនាញ ហើយយល់ច្បាស់នូវទម្រង់រូបដែលត្រូវគូរ រូបខ្លះ

ទៀតមានភាពអន់ថយជាងគេ ដោយអ្នកធ្លាក់មិនសូវយល់ច្បាស់លាស់
 នូវទម្រង់រូប ហើយក៏បណ្តាលឲ្យមានភាពមិនដូចគេឯង ជួនកាល
 រាងមូលក្រឡូចហួស ជួនកាលរាងស្តម្ភស្តើងហួសក៏សឹងមាន ។
 តាមធម្មតា អ្នកទស្សនាដែលមកមើលជាបន្ទាន់ ច្រើនតែចូល
 ចិត្តទៅគន់ពិនិត្យរូបចម្លាក់ក្នុងរោងថែវ ដែលនៅខាងត្បូងអីក្បង់នៃ
 ប្រាសាទ និងភាគបន្ថែមនៃរោងថែវដែលនៅខាងត្បូង រហូតទៅ
 ទល់គ្នាទឹងមណ្ឌបមុខខាងជើងទៀងខាងលិច ។ រោងថែវនេះ
 ប្រកបដោយរូបចម្លាក់ល្អចំឡែក ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្រៅពីនេះ
 នៅក្នុងផ្នែក ១/៤ នៃរោងថែវខាងជើងទៀងខាងកើត រូបចម្លាក់
 មានភាពអន់ថយជាងគេ ព្រោះកន្លែងនេះ ហាក់ដូចជាធ្វើឡើង
 ដោយប្រញាប់ប្រញាល់មិនសូវផ្គុំតម្កល់ឡើយ ។ លោក គោឡូប័រ
 បានពិនិត្យយ៉ាងច្បាស់លាស់នូវលក្ខណៈនៃក្បាច់និងរូបចម្លាក់ ហើយ
 បានធ្វើអត្ថាធិប្បាយថា ប្រាកដជាមានអន្តរាគមន៍នៃអ្នកប្រតិបត្តិការ
 ជាតិចិនមកជួយបង្កើតជាបន្ទាន់ នូវកិច្ចការដែលបានគ្រោងទុកជាមុន

អង្គរវត្ត

មើលនៅលើផ្ទាំងទី ៣ កំពូលខាងលិចជ្រុងខាងជើង

ហើយដែលមិនទាន់ហើយនៅឡើយ ។ ក្នុងការរៀបចំផ្ទាំងរូបចម្លាក់
 គេបានជួបប្រទះឃើញភាពផ្សេងៗគ្នាពីរ ផ្ទាំងគំនូរទី ១ ប្រកបដោយ
 សមាសភាពតែ ១ ដែលពោរពេញទៅដោយឆាកចំបាំងរាំងដល់មួយ
 ធំ , ផ្ទាំងរូបទី ២ ។ សិនប្រកបដោយរូបជាដាន់ជាថ្នាក់តាម
 របៀបជារូបចម្លាក់ដ៏ថ្លៃថ្នូរ នៃសម័យពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ ១១ ។
 បើតាមការពិនិត្យពីការណាមួយរបស់លោក សេដែស សិនតែចាំងអស់នោះ
 អ្នកទស្សនាត្រូវដើរមើលរូបចម្លាក់ ចាប់ពីក្បាលទ្វារចូលខាងលិចទៅ
 ខាងត្បូង តាមទិសវិហារខ្មោច មិនត្រូវដើរមើលពីកើត ទៅជើងតាម
 ច្រើនប្រមាណរបស់លោក បូស ដែលឯកមូលផ្តុំនៃកាលសម័យនៃ
 ត្រួតការណ៍ដែលបញ្ជាក់ពីរដ្ឋកាលនៃព្រះទេវរាជឡើយ ។

38 4

ក្រៅពីនេះ រឿងរ៉ាវនៅផ្ទៃផ្ទាំងនៃរោងទងសិនទាក់ទងនឹង
 រឿងព្រះនារាយណ៍ស្តេចតែចាំងអស់ ។

រោងទងខាងលិច ផ្នែកខាងត្បូងអ័ក្ស

នៅតាមរោងទងខាងលិចផ្នែកខាងត្បូង មានរឿងចំបាំង

ខែក្សត្រ កុរ រវាងពួកខាងស្តាំកៅវៈ ខាងឆ្វេង បាណ្ឌវៈ ។

ក្នុងផ្ទៃរឿងព្រេងហិណ្ឌូនេះគេចែកជា ៤ សង្គត់ដូចតទៅនេះ ។

ដំបូងបង្អស់ នៅខាងចុងទាំងពីរ មានក្សត្រហែមួយ ដែល
 គេឃើញមានអ្នកត្រូវត្រូវ និងកងទ័ពថ្មីរាជ្យប្រកបដោយគ្រឿង
 អាវុធច្បាស់ល្អសម្រាប់ចូលប្រយុទ្ធ ។ គេឃើញមេទ័ពធំៗ ជំនុំ
 និងរទេះសេះ នៅលើផ្នែកកណ្តាលមានការប្រយុទ្ធយ៉ាងយោឈោ
 ដូចជាមានសេះត្រូវព្រួញនិងមនុស្សត្រូវស្លាប់ គួរឱ្យការណាចអាជ្ញ
 ជាងខ្លាំង ។ ក្នុងផ្ទៃចំបាំងគេឃើញមេទ័ពខាងកៅវៈ ឈ្មោះភិស្មៈ
 ត្រូវព្រួញដួលដេកស្លាប់នៅកណ្តាលចំណោមក្រុមគ្រួសារ ដោយ
 បញ្ចេញទឹកមុខញញឹម ឥតគិតស្លាប់សេចក្តីស្លាប់ ហើយនិង
 ព្រាណៈដែលមានសក់ច្រូងទៅក្រោយតាមរបៀបព្រាហ្មណ៍ ដោយ
 គ្មានពាក់មកដេឡើយ ។ នៅខាងស្តាំ គេឃើញមេទ័ពឈ្មោះ អធិនៈ
 ជិះលើថ្មីដែលមានសារថ្មីដៃ៤ ជាអ្នកបររថ ។ អធិនៈនេះ ជាអវតារនៃ
 ព្រះនារាយណ៍ កាឡាខ្លួនផងហើយជាមេទ័ពពួក បាណ្ឌវៈផង ។

ដោយការស្តាប់អង្គុលនៃទស្សនិកជនច្រើនយោធានានា រូប-
ចម្លាក់ខ្លះឡើងរលោងស្រាលវិស័យដូចជាសំរិទ្ធ ហើយចាំនិស្ស័យផ្នែក
លេចពីផ្ទាំងក្បាច់គួរឱ្យកសាឡក្រវែល ។

មណ្ឌបមុមខាងត្បូង ឆៀងខាងលិច

ត្រូវឡើងកែងនៃសាខាចាំង ៤ ជ្រុងខាងត្បូង ឆៀងខាងលិច
មានក្បាច់ក្បូររូបចម្លាក់ជាច្រើន តែក្បាច់ខ្លះត្រូវរូបខាតអន្តរាយអស់
ជាច្រើនអន្លើ ដោយហេតុមកពីត្រូវជីកភ្លៀងដែលជ្រាបចូលតាមក្តាង
ដំបូលដែលបិទមិនជិតល្អ ។

៧ ១.- នៅលើទ្វារខាងជើង : “ រឿងរាមកេរ្តិ៍ , : ព្រះរាមទ្រង់
ដេញបាញ់តំបាងប្រើសមាស ដែលយករណ្តោះ មរិច មកនិម្មិតខ្លួន
បញ្ជាក់ព្រះរាមនិងព្រះនាង សីតា ជាទុរយោធន៍ក្នុងក្រុងពាណិជ្ជ
លួចយកព្រះនាងសីតា ។

៧ ២.- នៅសាខាខាងជើង , ជញ្ជាំងខាងកើត : “ ក្រីស្មៈនិងព្រះ
នាង ផលាភមា ជាអគ្គមហេសី , : ក្រីស្មៈទ្រង់ទ្រង់ គោរពខ្លះ

ដែលមានពណ៌ជាចក្ខុស្ស ឬ បួនជ្រុងស្រាយ ដើម្បីជាទិសដៅនៃការជួយ
ការពារដល់ក្រុមគ្នាលេខាធិការ ឬ ទ្រព្យសម្បត្តិព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
នៃព្រះសង្ឃ ដែលកើតឡើងដោយអត្រាធិការ (កំណត់នៃព្រះឥន្ទ្រ)។

១៣.- សាខាខាងជើង ជញ្ជាំងខាងលិច នៅលើបង្អួច :

“ រឿងបាញ់នាគកូរទឹកសមុទ្រ ” : ពួកទេវតាម្នាក់និងពួកអស្សរ
ម្ខាង ខំបាញ់នាគដែលធ្វើជាប្រាក់កូរទឹកសមុទ្រ ដើម្បីដណ្តើម
យកទឹកអម្រឹត ។ ចំបងផុតជ័យជំនះត្រូវបានដល់ទេវតា ដែលត្រូវបាន
ទឹកអម្រឹតគឺ “ ទឹកដែលផឹកទៅមិនចេះស្លាប់ ” ។ នៅខាងលើ
វង់ចក្រព័រ គឺជាឋានព្រះអាទិត្យនិងព្រះចន្ទ្រ ។

១៤.- សាខាខាងលិច ជញ្ជាំងខាងជើង នៅលើបង្អួច :

គ្រងរាងកាតាឡាខ្លួនជាសត្វតុកកែវ ដើម្បីចូលទៅក្នុងក្រឡាចន្ទព្រះ
ជាយាយនៃព្រះឥន្ទ្រធិរាជ ។

១៥.- នៅលើទ្វារខាងលិច : ព្រះរាជកុមារក្រីស្តៈ ខំប្រឹង

បាញ់អ្នកស្តាប់សំឡេង ដែលព្រះមាតាយកទៅចងក្លាប់នឹងដើមឈើ

ឈ្មោះ អរជុន បណ្តាលឱ្យរលំរលើងដើមអរជុន អស់ពីដើម ។

ទី ៦.- សាខាខាងលិច ជញ្ជាំងខាងត្បូង នៅលើបង្អួច :
ក្រុងរាពាល៍សម្តែងប្លង់មិត្តខ្លួនជាមុខ ១០ ដៃ ២០ ចាប់អង្រួនភ្នំកៃ-
លាស់ ដើម្បីនាំវាខាងដល់ព្រះឥសូរ និងព្រះនាង ទុកាកតវត្ត
ជាព្រះអគ្គមហេសីនៃព្រះអង្គ ។

ទី ៧.- សាខាខាងត្បូង ជញ្ជាំងខាងលិច នៅលើបង្អួច :
ព្រះឥសូរគង់ធ្វើសមាធិលើភ្នំកៃលាស់ ព្រះនាងទុកាកតវត្ត និងមិត្តខ្លួន
ជាក្សត្រមួយអង្គចូលទៅអង្គុយគាល់ ។ ព្រះ កាមៈ “ អាទិទេពនៃ
សេចក្តីស្នេហា ” យឺតកៅណ្ឌជួសរកកែវបាញ់ដម្រង់ព្រះឥសូរ ។
ដោយបាញ់ប្លង់ព្រះឥសូរ ព្រះកាមៈ ក៏ចូលទីវង្គតខ្លួនឯងក្នុងភ្នំព្រះ
ហស្តទាំងទ្វេ នៃព្រះអគ្គមហេសីព្រះនាម រត្និ ។

ទី ៨.- នៅលើមាត់ទ្វារខាងត្បូង : មានកម្មនៃព្រះលម្អព័
និងការលត់អគ្គិភ័យដោយព្រះក្រីស្តៈ ។

ទី ៩.- សាខាខាងត្បូង ជញ្ជាំងខាងកើត នៅលើបង្អួច :

រឿងរាមកេត្ត៍ត្រង់ត្រង់ ពាលី និង សុត្រីត ច្បាំងគ្នា ហើយព្រះរាមជួយ
 សុត្រីតដោយយិតកៅស្មៅបាញ់សម្លាប់ត្រង់ពាលី ។ នៅផ្នែកក្រោម
 គេឃើញស្តេចស្វាយ្មោះ ពាលី កាប់មកដុតស្លូតលើក្បាល ចូល
 ទីវង្គតលើរន្ទីព្រះហស្តនៃព្រះនាង ភាព ជាអគ្គមហេសី ហើយ
 មានពួកពលស្វា កំពុងយាសយំសោកសៅកាលិកសាស្ត្រផលសត
 ត្រង់ពាលីជាម្ចាស់នៃខ្លួន ដោយធ្វើទឹកមុខនិងកាកប្បកិរិយាថ្ងៃក្រាប។

ទី ១០.- សាវាខាងកើត ជញ្ជាំងខាងត្បូង នៅលើបង្អួច :
 ផ្ទាំងរូបបង្អាក់នៅកន្លែងនេះ ត្រូវវិនាសខូចខាតអស់ខ្លះទៅហើយ
 គេមិនអាចសន្និដ្ឋានបានថា ជារឿងអ្វីឡើយ ។ តែគេ
 ឃើញមាននៅកណ្តាល នូវរូបបុរសម្នាក់អង្គុយសន្ទនាជាមួយអ្នក
 ដទៃៗ ជាច្រើន ។ នៅពីលើរូបនេះ មានរូបមហាវេសី ។

ទី ១១.- លើបង្អួចខាងកើត : ត្រង់ក្រីស្តៈ ទ្រង់ទទួលផង្វាយ
 ដែលគេយកមកថ្វាយ ។

ទី ១២.- សាវាខាងកើត ជញ្ជាំងខាងកើត : " បុណ្យអុំទូក " .

ទ្វារភី គេឃើញមានសំពៅពីរពោរពេញដោយមនុស្សកុះករ ។
 នៅក្នុងទូកខាងលើ មានអ្នកលេងចតុរង្គ ទូកខាងក្រោម មាន
 មនុស្សកំពុងប្រឡែងលេងជាមួយនឹងកូន ។ នៅខាងស្តាំ មាន
 មនុស្សប្រដាល់មាន់នៅលើទូក ។

រោងទង់ខាងត្បូង ផ្នែកខាងលិច

នៅផ្ទាំងនៃរោងទង់នេះ ថ្ងៃនេះបញ្ជាក់ពីប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលមាន
 ផ្ទាំងចម្លាក់តែមួយផ្ទាំងប្រវែង ៨០ ម៉ែត្រ ត្រង់ព្រះបាទ សុរិយា-
 វរ្ម័នទី២ ដែលជាពរាជស្ថាបត្យករនៃប្រាសាទអង្គរវត្ត លុះដល់ក្រោយ
 ទិវង្គតគេថ្វាយព្រះនាមថា “ ព្រះបរមវិស្ណុលោក ” ។

ផ្នែកខាងឆ្វេងនៃផ្ទាំងរូបចម្លាក់ ថ្ងៃនេះត្រង់នាយកបូបល្អិតយក
 ដង្វាយមកថ្វាយស្តេច ព្រះបាទសុរិយាវរ្ម័នទី២ ដែលទ្រង់ជាអ្នក
 សាងប្រាសាទអង្គរវត្ត គង់ប្រថាប់ក្រោមស្លឹកច្រូត ដែលលំអដោយ
 រូបនគររាជ នៅលើភ្នំកំបេង ហើយទ្រង់ប្រជុំនាម៉ឺនសព្វមុខមន្ត្រី
 ដែលគង់គាល់ជិតស្តេច មានព្រះរាជវង្សានុវង្សរាជបណ្ឌិត ព្រាហ្មណ៍

ចុះរោហិត និងមន្ត្រីធំៗកុំឈ្នះ ស្រីវិនិច្ឆ័យ គន្ថយប្រណម្យយកដៃ
ម្ខាងដាក់លើដើមទ្រូង បែរមុខឆ្ពោះទៅរកព្រះរាជា ដោយសេចក្តី
គោរពកោតក្រែង ។ នៅខាងក្រោម ក្បួនហែនព្រះអគ្គមហេសី
គង់លើអង្រ័ត្នស្នែង ដែលមានរាជបរិពារកាន់ សិហេហមរោមរាម
យ៉ាងអធិកអធម្ម ។ តទៅទៀត ពួកពលសេនាពាក់មួកក្បាលសក្ក
យាត្រាទ័ពចុះពីលើភ្នំ ដែលមានពួកមេទ័ពជំរុំបាំងក្នុងព្រាំងព្រាត
ឯកងទ័ពប្តើរជើងវិញ ហែហមដោយកងទ័ពសេះ មានព្រាហ្មណ៍
បួនសក់វាយឈ្នះ នាយចៅហ្វាយជំរុំលើអង្រ័ត្នស្នែង និងមានពួក
ទាហានសង្គ្រាមភ្លើងសក្តិសិទ្ធិ ដើម្បីចូលទៅក្នុងទាហាន
ចំបាំង មានពួកផ្លូវគ្រើរជួរមុខដូចដែលយើងឃើញសព្វថ្ងៃនេះដែរ ។
ចាប់ពីឆ្នេរមក គេឃើញព្រះបាទសុរិយាវរ្ម័នទី ២ តែងត្រៀម
ក្រោះជាព្រះអគ្គប្រមុខនៃកងទ័ព គង់លើដំរីក្បាលពាក់មកុដចម
ប្រាសាទ បាំងក្នុង ១៥ ជាន់ ព្រះហស្តកាន់ផ្កាកំ ។ នៅខាង
ចុង ផ្នែកខាងស្តាំក្បួនហែនព្រះអគ្គមហេសី ដែលជាចំណុះជាតិខ្មែរ

ស្ងៀកពាក់ប្លែកៗ ខុសគេ ដោយសំពត់សំឡាយរំសាយ ក្បាលពាក់
ស្លាបសត្វ ដូចហោរដើរទឹក សណ្ឋានជាតូងព្រៃដ៏កាចសាហាវ។

រោងទង់ខាងត្បូង ផ្នែកខាងកើត

ផ្ទាំងចម្លាក់នៅផ្នែកនេះ ចែកជា ៣ ថ្នាក់ស្របតាមទ្រឹស្តីនៃ
ព្រះពុទ្ធសាសនាគឺ៖ ១.ស្ថានទេវលោក, ២.ស្ថានមនុស្សលោក, ៣.ស្ថាន
នរក ដែលផ្ទាំងនេះ គេហៅថាផ្ទាំងនរក មានប្រវែង ៦០ ម៉ែត្រ ។

សេចក្តីអធិប្បាយតាមផ្ទាំងចម្លាក់ : ព្រះយមរាជជាម្ចាស់នៃគ្រ-
លោកមានព្រះហស្ត ១៨ គង់លើគោទសករាជ ហើយមានលេខា
ធិការផ្ទាល់ព្រះអង្គម្នាក់ឈ្មោះ ចិត្រគុប្បៈ អង្គុយពីខាងមុខកំពុងវិនិច្ឆ័យ
ទោសចំពោះសត្វដែលធ្វើអំពើអាក្រក់ ។ តាមសិលាចារឹកប្រាប់ថា
“យកធម៌ជាធំ,, ។ ចាប់ពីឆ្វេងមក នៅខាងលើ មានផ្ទះទៅកាន់ស្ថាន
សួគ៌ទាំង ៣៧ ជាន់ ដែលមានជាវិមានអណ្តែត ហើយពពួកទេវតា
ហោះលេងកំសាន្តសប្បាយខ្សៀវខ្សាវ ។ តែផ្ទុយទៅវិញ នៅខាង
ក្រោម មានផ្ទះទៅកាន់ស្ថាននរក ដែលគេឃើញពួកសត្វនរកកំពុង

រន្ទុក្ខទោសស្រែកថ្ងៃហ្នឹង ដោយអំពើកក្រក់ដែលខ្លួនបានធ្វើ ។
ស្ថាននរកនេះមាន ៣២ ជាន់ ។

គេឃើញសត្វនរកខ្លះ ត្រូវពស់នាគរាជចាប់ស៊ី ខ្លះត្រូវមាស
ខ្វា ឆ្កែ ចចក ហែកជញ្ជាំងខាំស៊ី ខ្លះត្រូវខ្នោះឃ្នាត គាបកណ្ត
ខ្លះត្រូវក្របីរីធ ជីវៈព្រេចសម្លាប់ ខ្លះត្រូវក្អកក្អាតចំពុះដែកចឹកបំបែក
លលាងក្បាល ខ្លះឡើងដើមរកាដែកដោយអំពើលបលួចសាហាវ
ស្មន្ទប្រពន្ធ ប្តី កូនគេ ខ្លះត្រូវនាយនិយមបាលបោះដែកគោលត្រង់ដៃ
ជើងភ្ជាប់នឹងជញ្ជាំង ខ្លះទៀត ត្រូវនាយនិយមបាលយកដែកប៉ុនដើម
ភ្លោកបុកចំលុះពីក្បាលដល់គូប ពីឆ្វេងទៅស្តាំ ចាក់ខ្ទាត់ខ្វែងឆ្មាយ៉ាង
ចារុណ ។ នៅចន្លោះកណ្តាលផ្នែកខាងកើតបន្តិច មានរបាំង
ដោយរូបគ្រុឌជាច្រើន ដែលជាទិមិត្តរូបនៃស្ថានមនុស្សលោក នៅ
ជាកណ្តាលនៃស្ថាននរក និងស្ថានទេវតា គេឃើញស្រីទេពមកប្រ
បរកេតាហោះអណ្តែតត្រសែតយ៉ាងសប្បាយរីករាយ ។

នៅស្ថាននរកវិញ គេឃើញសុទ្ធតែអំពើបាបនៃពួកសត្វនរក

ដែលរងទុក្ខទោសយ៉ាងពន្យារ ។ នៅជិតនេះ មានអក្សរសិលា
 ចារឹកខ្លីៗ ចំនួន ៣៦ កន្លែង សម្រាប់ឲ្យលំនាំការកាត់ទោសចំពោះ
 ពួកសត្វដែលបានធ្វើអំពើល្មើសនិង អាក្រក់ ។ អ្នកធ្វើល្មើសព្រះធម៌ឲ្យទៅ
 កើតស្ថានសួគ៌ឬ ស្ថានមនុស្ស អ្នកធ្វើអាក្រក់ស្តេចយមរាជឲ្យចាប់ផ្តើម
 ទម្លាក់ចុះក្រោម បោះបញ្ចូលក្នុងស្ថាននរក ។

រោងទង់ខាងកើត ផ្នែកខាងត្បូង

នៅផ្ទាំងនេះ ផ្នែកខាងត្បូង : គង់ទ័ពខាងពួកអសុរកំពុងត្រៀម
 ខ្លួនចាំមេទ័ព , ផ្នែកខាងជើង : គង់ទ័ពខាងពួកទេវតាកំពុងត្រៀម
 ខ្លួនចាំមេទ័ពខ្លួនដែរ ដើម្បីចូលប្រយុទ្ធនឹងក្នុងការបាញ់ត្រឡប់គ្នា
 ជ័យជំនះ ។

នៅចំពាក់កណ្តាលជញ្ជាំង ថ្ងៃនឹងរំពឹងកូរទឹកសមុទ្រដែលមាន
 ចែកជាពង្សាភ័ក្ត្រ : ថ្នាក់លើគេឃើញពួកទេពតា និង ទេពអប្សរហោះហើរ
 លើអាកាស ដែលមានព្រះនាង លក្ខស្នី ហោះចំពីលើពាក់កណ្តាលខ្លួន
 នាគ , ថ្នាក់កណ្តាលគេឃើញពួកទេពតា និង ពួកអសុរកំពុងប្រឡង

ដែលឮខ្លាដោយយកនាគរាជឈ្មោះ វសុក្ខ មកធ្វើជាត្រីគ្រ ថ្នាក់ទី ៣
គេឃើញមានត្រី អណ្តើក និងសត្វសមុទ្រជាច្រើន នៅថ្នាក់ក្រោម
បំផុត គេឃើញក្នុងនាគរាជឈ្មោះ វសុក្ខ ។

តាមរឿងនេះ សេចក្តីបញ្ជាក់ថា : ទេពតានិងអសុរចង់បានទឹក
អម្រឹត ដែលជាទឹកដ៏ក្រៃលែងមិនចេះស្លាប់ ទើបបណ្តាលជាហេតុឲ្យ
នាំគ្នាកូរទឹកសមុទ្រ ដោយយកនាគរាជឈ្មោះ វសុក្ខ មកធ្វើជាត្រីគ្រ
យកភ្នំមន្ទូរជាស្នូល ។ ពួកអសុរ ១២ ព្យាបាលក្បាល ពួកទេពតាខាង
កន្ទុយឈរលើភ្នំមន្ទូរ ស្ថិតលើខ្នងអណ្តើក ដែលជាអវតារនៃព្រះ
នារាយណ៍ ។ ការកូរទឹកសមុទ្រនេះ ជាភ័យមួយយ៉ាងធំដល់សត្វ
សមុទ្រទាំងឡាយ ដូចជាត្រី, អណ្តើក, ឆ្កាប, មករ ជាដើមដែល
មានខ្លួនជាប់ខ្ទប់ខ្ទួរស្លាប់យ៉ាងកកកុញ ហើយបានទៅកើតជាស្រីទេព-
អប្សរេបរកញ្ញា ហោះហើរគ្រឿងគ្រាលើតាកាស ។ គេឃើញនាង
លក្ខស្មី ដែលជានាងបញ្ចេពណ៌កល្យាណ៍ កកើតពីការកូរទឹកសមុទ្រ
នេះដែរ ។ ការកូរទឹកសមុទ្រអស់រយៈពេលជាង ១.០០០ ឆ្នាំ

ហើយពួកទេពតាត្រូវបានជ័យជំនះលើពួកអសុរ ដោយបានទឹកអម្រឹត
យកមកប្រើប្រាស់ដើម្បីការពារសេចក្តីស្ងប់ ។

នៅត្រង់ផ្នែកណាស់នៃខ្លួននាគរាជ ព្រះនារាយណ៍បែងកាតជា
មនុស្ស ចុះមកជួយយកអាសាពួកទេពតា ។ ពួកអសុរ
មានភ្នែកធំក្រឡេកៗ ហើយពាក់ក្បាំងកំពូល រីឯពួកទេពតាពាក់មកដ
កំពូលស្រួច ធ្វើទឹកមុខបែបភិតភ័យ ហើយមានដងខ្លួនច្រូតទៅមុខ
បន្តិច ចំណែកឯស្តេចស្វាឈ្មោះ ហនុមាន ឈរកាន់កន្ទុយនាគ
ជាដំបូងដល់ពួកទេពតា ។ នៅផ្នែកក្រោមគេឃើញនាគរាជឈ្មោះ វិសុភ
ដែលជាព្រឹត្រសម្រាប់ទាញកូរទឹកសមុទ្រ ។

50

រោងទង់ខាងកើត ផ្នែកខាងជើង

ក្នុងខណៈដែលគេដើរកាត់តាមក្បាលទ្វារខាងកើតនោះ គេឃើញ
តាមជញ្ជាំងនូវសិលាចារឹកមួយផ្ទាំង ដែលមានមកតាំងពីសតវត្ស
ទី១៨ សិលាចារឹកនោះមានសេចក្តីថា មានទៅហូរយនៃត្រឡៃម្នាក់

បានធ្វើបុណ្យក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ព្រមទាំងបានកសាងចេតិយវត្ត
មួយ បញ្ចុះអដ្ឋនាគបុត្រភរិយា ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះ ត្រូវវិនាសខូច
ខាតស្ទើរតែអស់ទៅហើយ ។

គតិទីនោះបន្តិចទៅ គេឃើញរូបចម្លាក់នៃកងទ័ពអស្សរយាត្រា
ចេញទៅច្បាំង ព្រះនារាយណ៍ជិះលើគ្រុឌ ថែរព្រះភក្ត្រទៅរកទិស
ទក្សិណ ព្រះឥសូរទ្រង់ត្រីសូល្យ ព្រះគណេស និង ក្រ្រឹស្តៈដៃប្រណម្យ
ហើយមានពួកទ័ពជិះសត្វចម្បែកជាច្រើន ។ ការចងក្រងនៅកន្លែង
នេះមិនសូវចំណាស់ទេ ព្រោះមានសណ្ឋានគគ្រោតគគ្រោតជាខ្លាំង ។

រោងទង់ខាងជើង ផ្នែកខាងកើត

នៅកន្លែងនេះ ក្បាច់រចនាក៏មិនសូវចំណាស់ដែរ ។
ក្បាច់ចម្លាក់ទាំងនោះទំនាស់រឿងព្រេង ត្រង់ចំបាំងទេពតា និង អស្សរ
ព្រះនារាយណ៍មានព្រះភក្ត្រច្រើន ព្រះហស្ត៤ជិះលើគ្រុឌ មានកង
ទ័ពភ្លើងដើរមុខ ផ្នែកណាស់ជាទីសមរភូមិ មានភ្លើងមួយគំនរធំ
យ៉ាងកងទ័ពទាំងសងខាង ភ្លើងនេះគ្រុឌសំដែងឫទ្ធិយកទឹកទទេ

ហើយពួកទេពតាត្រូវបានជ័យជំនះលើពួកអសុរ ដោយបានទឹកអម្រឹត
យកមកប្រើប្រាស់ដើម្បីការពារសេចក្តីស្ងប់ ។

នៅត្រង់ផ្នែកណ្តាលនៃខ្លួននាគរាជ ព្រះនារាយណ៍បែងកាតជា
មនុស្ស ចុះមកជួយយកភាសាពួកទេពតា ។ ពួកអសុរ
មានភ្នែកធំក្រឡាត ។ ហើយពាក់ក្បាំងកំពូល រីឯពួកទេពតាពាក់មកុដ
កំពូលស្រួច ធ្វើទឹកមុខបែបភិតភ័យ ហើយមានដងខ្លួនព្រេតទៅមុខ
បន្តិច ចំណែកឯស្តេចស្វារ្ម្មៈ ហនុមាន ឈរកាន់កន្ទុយនាគ
ជាជំនួយដល់ពួកទេពតា ។ នៅផ្ទះក្រោមគេឃើញនាគរាជឈ្មោះ វសុកិ
ដែលជាព្រ័ត្រសម្រាប់ទាញកូរទឹកសមុទ្រ ។

រោងទង់ខាងកើត ផ្នែកខាងជើង

ក្នុងខណៈដែលគេដើរកាត់តាមក្លោងទ្វារខាងកើតនោះ គេឃើញ
តាមជញ្ជាំងនូវសិលាចារឹកមួយផ្ទាំង ដែលមានមកតាំងពីសតវត្ស
ទី ១៨ សិលាចារឹកនោះមានសេចក្តីថា មានទៅហូរយន្ត្រខ្មែរម្នាក់

បានធ្វើបុណ្យក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ព្រមទាំងបានកសាងចេតិយដ្ឋ
មួយ បញ្ចុះអដ្ឋបុត្រករិយា ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះ ត្រូវវិនាសខូច
ខាតស្ទើរតែអស់ទៅហើយ ។

គតិទីនោះបន្តិចទៅ គេឃើញរូបចម្លាក់នៃកងទ័ពអសុរយាត្រា
ចេញទៅច្បាំង ព្រះនារាយណ៍ជិះលើគ្រុឌ ថែរព្រះកក្កដៈទៅរកទិស
ទក្សិណ ព្រះឥសូរទ្រង់ត្រឡប់ ព្រះគណេស និង ក្រិស្ណៈដែលប្រណម្យ
ហើយមានពួកទ័ពជិះសត្វចម្បែកជាច្រើន ។ ការរចនានៅកន្លែង
នេះមិនសូវចំណាស់ទេ ព្រោះមានសណ្ឋានគម្រោតគម្រោតជាខ្លាំង ។

រោងទង់ខាងជើង ផ្នែកខាងកើត

នៅកន្លែងនេះ ក្បាច់រចនាក៏មិនសូវចំណាស់ដែរ ។
ក្បាច់ចម្លាក់ទាំងនោះទំនាស់ត្រង់ ត្រង់ចំបាំងទេពតា និង អសុរ
ព្រះនារាយណ៍មានព្រះកក្កដៈច្រើន ព្រះហស្ត៤ ជិះលើគ្រុឌ មានកង
ទ័ពក្នុងដើម្បី ផ្នែកណាស់ជាទិសមរក្សមិ មានភ្លើងមួយគំនរធំ
យ៉ាងកងទ័ពទាំងសងខាង ភ្លើងនេះគ្រុឌសំដែងឫទ្ធិយកទឹកទទេ

គង្គាមកលត៍ ហើយឆ្លងគំនរភ្នំនេះទៅ ។ គេឃើញយក្សក្បាល៦
ជិះលើមាស ឈររោងពីមុខគ្រុឌ ប្រុងប្រៀបនឹងច្បាំងគ្នា ។ កងទ័ព
ព្រះក្រីស្តៈវាយលុកកងទ័ពស្តេចអសុរឈ្មោះ ពាណៈ ដើម្បីដណ្តើម
យកជ័យជំនះ ។ គេឃើញក្រីស្តៈដែល ៤ ជិះលើគ្រុឌ ។ តទៅទៀត
គេឃើញក្រីស្តៈ ជិះលើរថទឹមដោយសីហៈ មានស្នំពីរនាក់ចូលលុក
វាយស្តេចអសុរ ពាណៈ តបន្តិចទៅទៀត គេឃើញព្រះឥសូរ ,
នាងបារវតី , ឥសីកិន្ទរ គណេសជាបុត្រ គង់លើភ្នំកៃលាស
ហើយឃើញក្រីស្តៈក្បាលច្រើន មានជ័យជំនះលើអសុរឈ្មោះពាណៈ
ចូលទៅអង្គុយលើដៃប្រណម្យព្រះឥសូរ ។ ព្រះឥសូរមាន
បន្ទូលថាៈ “ អើក្រីស្តៈ បាងនឹងមានមហិទ្ធិប្លង់ខ្លាំងណាស់ នៅក្នុង
លោកសន្តិវាសនេះ ឥតមានអ្នកណាមួយហ៊ានប្រឡងប្លង់ជាមួយ
បាងនឹងទេ ។ ធ្វើម្តេចឥឡូវនេះ យើងបានជួយអសុរឈ្មោះ ពាណៈ
ទៅហើយ សំដីយើងមិនឥតប្រយោជន៍ទេ” ។ ក្រីស្តៈឆ្លើយតបវិញ
ដោយល្ងាសវៃថាៈ “ សូមឱ្យអសុរ ពាណៈ មានជ័យជំនះចុះ ខ្ញុំព្រះអង្គ

មិនចង់បានប្រសើរជាងគេទេ ទ្រង់សព្វព្រះទ័យដូចម្តេច ទូលចង្អុលសូម
ធ្វើតាមព្រះអង្គចាំនឹកសរសើរ ព្រោះព្រះអង្គទ្រង់បានជួយស្រោចស្រង់ដល់
គេហើយ ។ ។

រោងទង់ខាងជើង ផ្នែកខាងលិច

នៅរោងទង់នេះ ចម្លាក់រសរវើក និងទានអំពីចំបាំងរវាងទេពតា
២១ អង្គ និង ពួកអសុរ ២១ រូប ដែលគេឃើញមេទ័ពធំ ៗ បញ្ចេញ
ប្លន្ទដឹកនាំកងទ័ពខ្លួន ។

លោក សេដែស បានអធិប្បាយថា ផ្ទាំងចម្លាក់នេះ ជារឿង
ចំបាំងក្នុងសាសនាព្រាហ្មណ៍ (ព្រហ្មញ្ញសាសនា) ដែលមាន
ទេពតាម្នាក់ច្បាំងនឹងអសុរម្នាក់ គេសំគាល់បានដោយទេពតាពាក់
មកុដ និង ក្បាវ ច្បាំងគគាំងគ្នាគួរឲ្យរំភើបញ្ជាប់ញ័រក្រៃលែង ។
នៅមុខគឺទេពតាល្មោះ កុវេរៈ ជាទេពតាសម្បូណ៌សប្បាយដោយ
ទ្រព្យសម្បត្តិ ជិះលើស្វាយក្ស , ទេពតាល្មោះ សុទ្ធៈ ដែ ១២
មុខប្រើជិះលើក្បោក , ព្រះឥន្ទ្រាធិរាជ ជិះលើដំរី ពួកវណ្ណ ភូត ៤

ដែលមានប្រមោយចាប់ព្រេចបញ្ជាមិត្តនៅក្នុងសមរភូមិ , ក្រីស្លៈ ដៃ ៤
 ជិះលើគ្រុឌ , គេទៅទៀត គេឃើញក្រុងយក្សក្បាលច្រើនដៃច្រើន
 កាន់វាវត្រីជារង្វង់ចក្រ , ទេពភាឈ្មោះ យមៈ គង់លើគោ ,
 ព្រះព្រហ្ម គង់លើហង្ស , ព្រះសូរ្យៈ មានរស្មីភ្លឺចេញចក្ខុរាជរាជ
 ដែលមានគ្រុឌរាជបក្សីជានាយសារថី , ព្រះឥសូរ កំពុងយំតកៅទណ្ឌ
 ធូសរេបាញ់សត្រូវ ។ នៅចុងរោងទង គេឃើញព្រះវរុណៈ
 ទេពភាខាងទឹកភ្លៀងជិះលើនាគក្បាល៥ , ក្រៅពីនោះ គេឃើញទេពភា
 អង្គធំ ៗ ខ្លះទៀត ជិះរាជរាជទឹមសេះ ឬទឹមស៊ីហៈ ចូលច្បាំងគ្នា
 ដោយឥតខ្ចាចរសេចក្តីស្លាប់ ។ គេឃើញពលអសុត្រូវសរដាច់
 ក្បាលដួលដេកពាសពេញលើប្រឹច័ត្តរឿងណាណាចកាន់ម្លូក្រវែល ។

មណ្ឌបម្មមខាងជើង រឿងខាងលិច

នៅមណ្ឌបនេះ ការគុបតែងលំអមិនខុសគ្នាពីមណ្ឌបម្មមខាង
 ត្បូង រឿងខាងលិចឡើយ ព្រោះមានរឿងបុរាណដូច ៗ គ្នា ដែល
 ចែកជាប្រើសង្កត់គឺ :

១.- នៅលើទ្វារខាងកើត ថ្ងៃនៃត្រង់ព្រះរាមនិងព្រះលក្សណ៍
កំពុងបញ្ចេញស្នាមមេត្រីនិងសុគ្រិត ដើម្បីប្រមូលយកកងទ័ពៗច្បាំង
នឹងយក្សក្រុងលង្កា ។

២.- សាទាខាងកើត លើមាត់បង្អួចដង្ហាន់ខាងជើង ព្រះនា-
កយណ៍ ផ្លូវលើនាគរាជ “ អាទន្ទៈ ” ដែលមានផ្កាឈូកដុះចេញពី
ព្រះនាគី (ផ្ចិត) ព្រះអគ្គជាយាទ្រង់កាន់ព្រះបាទ ។ ផ្នែកខាងលើ
ពពួកស្រីទេពអប្សរ ហោះហើរលើអាកាសបាចសាចបុប្ផាចិត្តថ្វាយ
ដោយដ៏យំពោះព្រះអង្គ ផ្នែកខាងក្រោមមានរូបចម្លាក់ជាច្រើន ដែល
គេឃើញមានព្រះអាទិទេព ៨ អង្គ គឺ៖ សូរ្យៈ ជិះរាជរថ , កុវេរៈ ជិះ
ស្វាយក្ស , ព្រះព្រហ្ម ជិះហង្ស , សុទ្ធាៈជិះក្លោក , ទេពភា-
មួយអង្គដែលគេមិនស្គាល់ព្រះនាមជិះសេះ , ព្រះឥន្ទ្រ គង់លើ
ដំរីពួកវណ្ណភូក ២ , យមៈជិះគោ និងព្រះឥសូរ គង់លើគោណាម៉ែន ,
ព្រះអាទិទេពមួយអង្គទៀតគង់លើសីហៈ ។

៣.- សាទាខាងកើត ដង្ហាន់ខាងត្បូង គ្រឹះស្រះទ្រង់ស្វាយភ័

មហាបតិគៈ នៅផ្ទាំងនេះ គេឃើញគ្រឹះស្ថានៈដៃ ៤ ជិតគ្រុឌជាមួយ
 មហេសី សត្យក្ខមា ។ ព្រះអង្គមានជ័យជំនះលើពួកសត្រូវហើយ
 ទ្រង់នាំពួកពលសេនាដឹកជញ្ជូនគ្រឿងកសាងផ្សេងៗមានដាច់ លំពែង
 ជាដើម ដែលបានរឹបយកពីគូបំបាំងនាំចូលទៅកាន់ព្រះទន្លេវិញ
 ដោយសេចក្តីសុខសាន្តត្រាណ ។

៤.- សាខាខាងជើង ជញ្ជាំងខាងកើត លើមាត់បង្អួច ៖
 ការសន្ទនាអំពីកិច្ចការផ្សេងៗ នៅក្នុងព្រះបរមរាជវាំង នៅខាងក្រោម
 មានមនុស្សពីរនាក់ដេកផ្តាច់មុខ ហើយមានស្រីស្នំជាច្រើននៅក្នុង
 វាំង ។

៥.- លើទ្វារខាងជើង ៖ គ្រង់ព្រះរាមនិងព្រះលក្សណ៍ ថ្ងៃនេះ
 សម្រាប់ទាំងពីរនាក់នឹងយកឈ្មោះ ពិរាជ ជាបងព្រះបាទដែលលបលួច
 យកនាង សីតា បញ្ជូនលើក្បាលហោះចេញទៅ ។

៦.- សាខាខាងជើង មាត់បង្អួចទី១ ៖ គ្រង់នាង សីតា
 យាងចូលគំនរភ្លើងកំពុងឆេះពេញក្រមុំ ដើម្បីសំដែងសេចក្តីបរិសុទ្ធ

ស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះរាជស្វាមី ក្រោយពេលដែលត្រឡប់មកពីគរ
លង្កាវិញ ។

នៅកន្លែងនេះមានការខូចខាតអស់ជាច្រើនអន្លើ ដោយត្រូវទឹក
ភ្លៀងហូរច្រោះ ប៉ុន្តែគេឃើញនៅគង់វង់ល្អខ្លះ ដូចជារូបព្រះរាម
ព្រះលក្សណ៍ សុគ្រិត ហនុមាន ឯរូបក្រៅពីនោះ ដូចជារូបនាង សីតា
និង គំនរភ្លើងជាដើម ត្រូវវិនាសខូចអស់ជាងពាក់កណ្តាល ។

៧.- សាខាខាងលិច ដង្ហាន់ខាងជើង លើមាត់បង្អួច :
ថ្ងៃនៃព្រះរាមច្បាំងឈ្នះក្រុងរាពណ៍ គង់លើរាជរថ ចុះស្បែក ក្នុងត្រង់
លង្កា រួចយាងត្រឡប់មកគរ អយុធ្យាវិញ ដែលមានកងទ័ពស្វា
យាងកកកុញបញ្ចេញទឹកមុខរីករាយសប្បាយយាងក្រែលែង ។

៨.- លើទ្វារខាងលិច : ត្រង់ព្រះរាមនិងព្រះលក្សណ៍ចង
សម្ពន្ធមិត្តជាមួយ វិក័សនៈ (ពិរេកក្សណ៍) ជាបងរាពណ៍នៅកណ្តាល
ចំណោមពួកពលស្វា ដែលគេឃើញពិរេកក្សណ៍អង្គុយប្រណម្យព្រះរាម
និងព្រះលក្សណ៍ ។

៩.- សាខាខាងលើ ជញ្ជាំងខាងត្បូង លើមាត់បង្អួច :
 ថ្ងៃឆ្នាំនាង សីតា នៅក្រុងលង្កា ព្រះរាមប្រើ ហនុមាន ទៅមើល
 នាង សីតា នៅនគរយក្ស ដែលឃើញសុទ្ធតែនាងយក្ខនីមានមុខ
 ផ្សេង ៗ គ្នា នៅថែរក្សាគ្រប់គ្រងព្រះនាងក្នុងការសាក្សីពន្យារ
 រួចគេឃើញនាង សីតា ទ្រង់ប្រទានចំព្បៀងព្រះទម្រង់ដល់ហនុមាន
 ឲ្យយកទៅថ្វាយព្រះរាមជាព្រះរាជស្វាមី ដើម្បីជាសក្ខីភាពនៃសេចក្តី
 ស្មោះត្រង់របស់ព្រះនាងចំពោះព្រះអង្គ ដែលទ្រង់បានប្រើរាជបំរើ
 ហនុមាន មកយកព័ត៌មាន ។

១០.- សាខាខាងត្បូង ជញ្ជាំងខាងលិច ពីលើមាត់បង្អួច :
 រឿងត្រង់នេះគេមិនដឹងថាជារឿងអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែឃើញក្រិស្ណៈ
 ទ្រង់ទទួលដង្ហាយពីនាងទេពធីតា ដែលនាំគ្នាដើរជ័យជម្រីង
 ចូលមក ។

១១.- លើមាត់ទ្វារខាងត្បូង : ព្រះរាមនិងព្រះលក្សណ៍ចូល
 ប្រយុទ្ធជាមួយកុម្មុណាយក្ស គឺមហាយក្សដែលមានខ្លួនធំ ឥតក្បាល

តែមានមុខនៅត្រង់ដើមទ្រូង ។

១២.- សាខាខាងត្បូង ជញ្ជាំងខាងកើត : ត្រង់ព្រះរាមប្រឡង
ឆ្នួសរាជ្យឲ្យបានព្រះនាង សីតា ជាម្ចាស់ ។ គេឃើញព្រះនាង សីតា
ទ្រង់មកដក់ពូល ៣ គង់នៅលើគ្រែ ហើយមានរាជបរិពារនៅ
ហែហមផង ។ នៅខាងក្រោម មានពួកព្រះរាជបុត្រក្សត្រច្រើន
កកកុញចូលទៅប្រឡងឆ្នើយ ប៉ុន្តែជ័យជំនះត្រូវបានទៅព្រះរាម ។
រោងទងខាងលិច ផ្នែកខាងជើង

នៅរោងទងនេះ មានក្បាច់ចម្លាក់យ៉ាងល្អស្រស់បំព្រោង ញឹក
ស្មើស្មើ ។ គ្នា ហើយធ្លាក់ជ្រៅ ។ ផង សូម្បីតែរូបយក្សនិងស្វា
កំលេចក្រឡាតឡើងហើយភ្ជួរលោងស្រល បញ្ចេញទឹកមុខកំញើញ
ដាក់គ្នាមានបូកពាជាអ្នកក្លាហានក្នុងសង្គ្រាម ។

ថ្ងៃនៃត្រង់ព្រះរាមលើកកងទ័ពស្វាវាយលុកចូលក្រុងលង្កា ដែល
គេឃើញកងទ័ពយក្សនៅប៉ែកខាងជើងដើរជាក្បួន ។ មានមេទ័ព
ខ្លះកាន់ក្រឹមមុខពីរ ខ្លះកាន់ដុំមូល ឬដំបង និងខ្លះទៀតដៃទេ ។

ចំណែកកងពលស្វាវិញ មានខ្លះកាន់មែកឈើ ខ្លះកាន់ដាវលំពែង
ជាដើម ដើរចូលលុកក្រញ៉ាំទាំងស្រុង ។ នៅខាងមុខព្រះរាម
មានកងទ័ពភ្លើង ដែលក្នុងក្រុមនេះ មានឈលស្វាយកស្មា, ជន្លង់,
ច្រមុះ, ថ្វាស, ក្បាល ឬ គូថទល់ទ្រង់ទង់ជ័យដើរយ៉ាងសន្តិ ។

នៅផ្នែកខាងត្បូង មេទ័ពយក្សកំពុងបញ្ជាកងពលយក្សឲ្យចូលធ្វើ
សង្គ្រាមជាមួយកងពលស្វា ដែលមានមេទ័ពធំៗ ជិះរថទឹមសត្វផ្សេងៗ
មានសេះជាដើម, ដៃកាន់លំពែង, ព្រះខ័ន, ធូសរ,
ចំណែកឯពលយក្សប្រដាប់ដោយទែល, លំពែង, ដាវ, ដំបង,
ធូសរគ្រប់ដៃ ។

នៅកណ្តាលផ្ទាំងចំឡាក់ គេឃើញព្រះរាមទ្រង់ធូសរជិះលើស្វា
ហុំមាន ដែលកាន់ដុំមូលមួយនៅដៃហើយក្រវែញញ័រ ច្បាំងត
ទល់នឹងក្រុងរាពាល់ទសមុខដៃម្តែ ជិះលើរាជរថទឹមសីហា ។ ឈរនៅដី
ពីក្រោយព្រះរាម គឺព្រះលក្សណ៍ដែលទ្រង់ធូសរ និងវិភីសនៈ
(ពិភេក្សណ៍) ដៃកាន់ព្រះខ័ន ។ តទៅមុខទៀត មានមេទ័ពស្វាដ៏កាច

សាហាវពីររូប គឺក្រុងនីលរាជ ដែលទំចំកោងជើងលើក្បាលសីហាៈ
ចាប់គ្រវែងសត្រូវបោកលើផែនដី និងអង្គត ចុក្រក្រងពាលី ដែល
ចាប់ដកកូតដំរីមានកំពូលត្រីសូល ។ នៅផ្ទាំងរូបមួយទៀតគេ
ឃើញមេទ័ពស្វាចាប់យួរជើងក្រោយសត្វសីហាៈពីរធំ ។ សម្រុកក្បាល
ចុះក្រោម ។

ការពិពណ៌នាអំពីរូបចម្លាក់រឿងរាមកេរ្ត៍នៅកន្លែងនេះ មិនបាន
សព្វគ្រប់ទេ ព្រោះមានការញឹកស្មុគស្មាញខ្លាំងណាស់ ចំនែករចនា
រូបចម្លាក់ទាំងនេះ ជាទីស្វិតសរសើរដល់សិល្បករសម័យបច្ចុប្បន្ន
នេះពិនិត្យពណ៌ណាស់ ។

ប្រាសាទតាព្រហ្មភិល

សាងនៅចុងសតវត្សរ៍ ១២ ដោយស្ថាព្រះហស្តព្រះបាទជ័យ-
វរ្ម័នទី៧ បញ្ចូលរណៈព្រះនាម មហាបរមសំគតបតៈ ដើម្បីទទួលចំពោះ
ព្រះពុទ្ធសាសនា ប្រាសាទនេះបានទទួលការថែរក្សាដោយក្រសួង
អភិរក្សអង្គរ តាំងពី គ.ស. ១៩១៩ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅចម្ងាយ ៣០០ ម៉ែត្រ ពីខាងជើងអ័ក្ស ខាងលិចក្លោងទ្វារ
ប្រាសាទអង្គរវត្ត គេប្រទះឃើញគុហាមួយតូចសាងពីថ្មភក់ ស្ថិតនៅ
ខាងឆ្វេងដៃគ្រង់បង្គោលគីឡូម៉ែត្រ ។ ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះអន្តរាយអស់
ជាច្រើនអន្លើ ។ ដោយសារការរុករកកាលពី គ.ស. ១៩២៨
គេបានរកឃើញសិលាចារឹកមួយ ដែលមានចុះព្រះរាជបញ្ជាផ្សេងៗ
នៃព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័នទី ៧ ដែលធ្លាក់ជាប់នៅនឹងមន្ទីរព្យាបាលរោគ ។
តាមសិលាចារឹកនៅប្រាសាទតាព្រហ្មប្រាប់ថា ប្រាសាទនេះជាធម្ម-
មន្ទីរសម្រាប់ស្វាស្សយន៍ធម៌ប៉ែកខាងព្រះពុទ្ធសាសនា ។

បើតាមរឿងព្រេងរិញ លោកសេដ៍ស បាននិយាយថា

ប្រាសាទតាព្រហ្មក៏លនេះ មានការចាក់ទង់ទៅនឹងរឿងពញាគ្រក
ដែលជាជនពិការអវយវៈ ធ្វើដំណើរចេញទៅណាមកណាពុំបាន លុះ
ត្រាតែព្រះឥន្ទ្រប្រធានសេះមួយព្រមទាំងគ្រឿងអម្ពរណ៍, លុះដល់
ក្រោយមក ទើបពញាគ្រកយកគ្រឿងអម្ពរណ៍មកស្លៀកពាក់ហើយ
ទៀងជិះសេះហោះចេញបាត់ទៅ ។

នៅប្រាសាទនេះ គេប្រទះឃើញរូបព្រះពោធិសត្វ អវលោ-
កេស្វរៈ ដែលជាអ្នកជួយព្យាបាលរោគសត្វលោក ។ ការធ្វើដំណើរ
ចូលទៅ ត្រូវដើរតាមរោងបុរៈមួយតូចសាងពីថ្មភក់ ទើបចូលដល់ភ្នំ
ប្រាសាទ ដែលស្ថិតនៅជ្រុងប្រកបដោយថ្មភក់តូចៗ ៣ ទៀតរួចដាច់
គ្នាតាមកំពូលមុខខាងជើងនិងខាងកើត ។ ភ្នំកុហាបែរមុខទៅខាងកើត
ប្រកបដោយទ្វារបញ្ឆោត ៣ និងបល្ល័ង្កមួយដែលមានក្បាច់ជាច្រើន
ហើយនិងមានប្រឡាយបង្ហូរទឹកមួយ នៅតាមប្រហោងប្រាសាទទិស
ខាងជើង ។

ការបេនាប្រាសាទនេះ មិនសូវមានការផ្គិតផ្គង់ប៉ុន្មានទេ ប៉ុន្តែ

មានទ្រង់ប្រាយដូចប្រាសាទបាយ័នដែរ ព្រោះក្បាច់ចម្លាក់មានសភាព
កោង ។ និងមានធ្លាក់ជារូបទេវតានៅតាមសសរជ្រុងប្រាសាទ ។
នៅសសរមាត់ទ្វារចូល គេឃើញក្បាច់រចនាយ៉ាងល្អឆើត ហាក់ដូច
ជាកម្រាលព្រំចៀម ។ ក្បាច់ចម្លាក់នីមួយៗ មានធ្លាក់ជារូបមនុស្សម្នាក់
តាមទម្រង់ធម្មតា ហាក់ដូចជាមានជីវិតរស់រវើកនៅឡើយ ។

ប្រាសាទបក្សីចាំក្រូច

សាងកោង គ.ស. ៩៤៧ ដោយស្ថាព្រះហស្តព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី២
បញ្ចូលរណៈ ព្រះនាមសិវលោក ទទួលចំពោះព្រហ្មញ្ញសាសនា
(ថ្វាយព្រះនារាយណ៍) ប្រាសាទនេះបានទទួលការថែរក្សាអំពីក្រសួង
អភិរក្សអង្គរ តាំងពី គ.ស. ១៩១៩ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

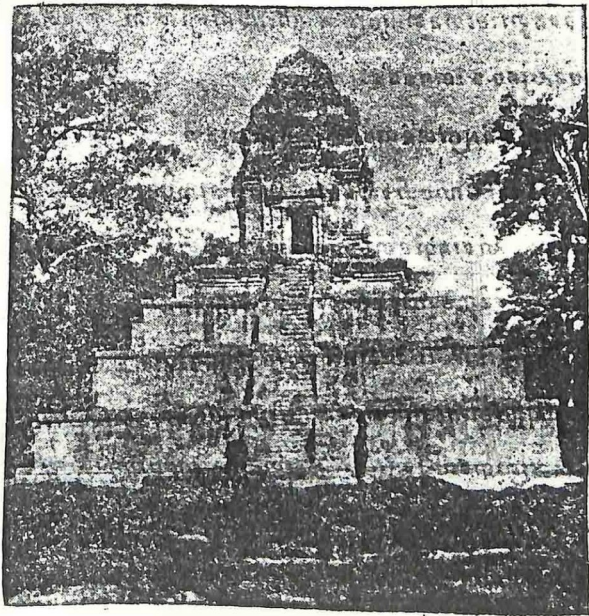
នៅចម្ងាយ ១៥០ ម៉ែត្រ ពីជណ្តើរបុរាណតាមអ័ក្សខាងកើត
ភ្នំបាវែង នៅឆ្នេងផ្លូវ គេនឹងប្រទះឃើញប្រាសាទកូចនេះលេច
ឡើងកណ្តាលព្រៃឈើស្រោង មានថ្នាក់កាំជណ្តើរស្ថាបនា
ដោយថ្មបាយក្រៀមនិងឥដ្ឋពណ៌ក្រហម ដែលជាសម្ភារៈម្យ៉ាង
គេតែងប្រើប្រាស់ក្នុងជំនាន់សតវត្សទី ១០ ។

ប្រាសាទនេះ មានកំពែងឥដ្ឋព័ទ្ធជុំវិញដែលត្រូវរំលាយខូច
ខាតអស់ទៅហើយ នៅសល់តែស្នាកស្នាមគោបុរៈមួយសាងពី
ថ្មភក់ត្រង់ផ្នែកខាងកើតប៉ុណ្ណោះ ។ តួប្រាសាទចែកជាពីរថ្នាក់ ៖
ថ្នាក់ក្រោមជារាង ៤ ជ្រុង ក្នុងមួយជ្រុង ១ ប្រវែង ២៧ ម៉ែត្រ
ជ្រុងថ្នាក់លើប្រវែង ១៥ ម៉ែត្រ កំពស់ ១៣ ម៉ែត្រ ស្ថាបនាឡើង
ដោយថ្មបាយក្រៀម មានជណ្តើរ ៤ នៅគ្រប់ទិសទាំង ៤ រចនា
តាមសម័យនិយមនិងតាមប្រពៃណីខ្មែរ ។ ជណ្តើរទាំងអស់នេះ
មានតែជណ្តើរ ៣ ទេ ដែលមានទម្រង់ល្អជាងគេ ប៉ុន្តែគ្មានដកល់
រូបចម្លាក់អ្វីនៅលើក្បាលជណ្តើរទេ ។ ឯជណ្តើរមួយទៀត ដែល

សាងភ្នំបំប៉នគ្រឹះប្រាសាទនោះ មានធ្លាក់ជាក្បាច់គ្របកល្យកត្តរជា
រឹមនោរមក្រៃពេក ។

បើឡើងទស្សនាប្រាសាទនេះ សូមប្រុងប្រយ័ត្នបង្ខំ ព្រោះ
កាំជណ្តើរញឹកពេក ហើយរិចរិលអស់ជាច្រើនអន្លើណាស់ទៅ
ហើយ ។

ភ្នំហ្លួងសាងដោយឥដ្ឋ តែគ្មានប្រើកំបោរឬបាយអង្ករឡើយ
ភ្នំបំប៉នដែលគេមើលឃើញជាឡែនៗនោះទេ គេដាក់បន្ទុបលើ
ផ្លូវគ្រឹះទុកឲ្យឃើញតែតែបង្ខំ ។ ។ ភ្នំហ្លួងនេះមួយជ្រុង ។
ប្រវែង ៨ ម៉ែត្រ សាងបែរមុខទៅទិសកើត ហើយមានទ្វារ
បញ្ឆោត ៣ ដែលមានសសរចំងងឹមសាងពីថ្មភក់ ព្រមទាំង
មានធ្លាក់ក្បាច់ជាពង្សកាងៗក្នុងបណ្ណាល្លា ។ ជាពិសេសទៅ
ទៀត ក្បាច់ដែលនៅលើផ្ទាំងទីស្ថានទិសខាងកើត មានធ្លាក់
ជារូបគន្ធាស្វរៈ មានប្រមោយវែង ដូចជារូបដែលគេ
ឃើញនៅប្រាសាទមេបុណ្យទិសបូព៌ាដែរ ។ នៅចំកណ្តាល

ប្រាសាទបក្សីចាំក្រុង

មើលចំពីខាងកើត

ផ្ទុំមុខជំនាញនេះមានធ្លាក់រូបព្រះឥន្ទ្រជ័យលើដំរីក្បាល ៣ ព្រមទាំង
រូបមនុស្សតូចៗ នៅក្នុងផង ។

នៅខាងក្រៅមានធ្លាក់ជាក្បាច់ភ្នំផ្កាផ្សេងៗ ព្រមទាំងរូប
ទេវតាដែលមានលាបថ្នាំខ្លះៗផង ដើម្បីកុំឲ្យឆាប់សឹកក្បាច់ ។

នៅក្នុងប្រាសាទគេបានចាក់ដំបូរពេញជុំវិញ ១ ម៉ែត្រ ហើយមាន
ព្រះពុទ្ធរូបបរិនិព្វានមួយអង្គផ្ទុំនៅប្របនឹងជញ្ជាំង ព្រះពុទ្ធរូប
បរិនិព្វានអង្គនេះ គេសាងនៅពេលក្រោយទេ ។

សិលាចារឹកនៅតាមជើងសសរក្បែរទ្វារ រៀបរាប់អំពី
រជ្ជកាលព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន ព្រមទាំងអធិប្បាយបញ្ជាក់អំពីស្ថាន- ៦៩

ភាពនៃប្រាសាទនេះក្នុង គ.ស. ៩៤៧ ទៀត ។ មានរូបសំណាក
ព្រះនារាយណ៍មួយ ដែលមានបិទមាសហើយសមរម្យតាមភាព
ប្រាសាទក្នុងជំនាន់នោះណាស់ ។

ប្រាសាទភ្នំបាខែង

សាងរាង គ.ស. ៨៧០ ដោយស្នាព្រះហស្តព្រះបាទ
 យសោវរ្ម័ន ទី ១ បញ្ជាមរណៈ ៖ បរមសិវលោកា " ទទួលដល់
 ព្រហ្មញ្ញសាសនា ថ្វាយព្រះឥសូរ ។ ការថែរក្សាដោយក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ ចាប់តាំងពី គ.ស. ១៩១៩ រហូតមកដល់
 សព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅចម្ងាយ ១៣០០ ម៉ែត្រ ពីខាងជើងក្បែរទ្វារអ័ក្សខាងលិច
 នៃប្រាសាទអង្គរវត្ត ហើយនៅពីខាងត្បូងក្បែរទ្វារប្រាសាទអង្គរធំ
 ចំនួន ៤០០ ម៉ែត្រ ។ នៅពីខាងឆ្វេងដៃ គេឃើញប្រឡាយ
 ទឹកមួយធំ និងភ្នំមួយតូចកំពស់ ៦០ ម៉ែត្រ មានព្រៃឈើដុះពាស
 ពេញ នេះគឺជាភ្នំបាខែង ដែលជាទីតាំងនៃប្រាសាទដ៏ច្នៃ
 មួយ ។ ប្រាសាទនេះជាមញ្ញមណ្ឌលនៃទីក្រុងមួយឈ្មោះថា
 " យសោធបុរៈ " ដែលមានរាង ៤ ជ្រុងស្មើ គឺមួយជ្រុង ។
 ប្រវែង ៤ គីឡូម៉ែត្រ ។ បើធ្វើដំណើរតាមផ្លូវឆ្នាំមក

សៀមរាប គេនឹងប្រទះឃើញព្រំប្រទល់ទីក្រុងនេះ នៅក្នុងដីទួល
ដែលមានចម្ងាយ៦០០ម៉ែត្រ ពីស្រះបាទរាណីអង្គរវត្តខាងត្បូង ។

គេបានបោះបង់ចោលយសោធរបុរៈក្នុងរវាង គ.ស. ៨៨៩
ប៉ុន្តែទីក្រុងនេះនៅតែជាទីក្រុងដ៏បួនបង្គុំសំខាន់អង្គរ ។ ដើម្បីនឹង
រក្សាកេរ្តិ៍ដ៏ណែនាំរបស់ទ្យដូចជាទីក្រុង „ហរិហាល័យ „ ដែល
សាងដោយព្រះបិតាព្រះអង្គនៅលើទីវាលមួយ ក្នុងស្រុកសូទ្រនិគម
“ រលួស „ នោះ ព្រះបាទយសោវរ្ម័ន ទី ១ ទ្រង់សាងប្រាសាទ
ភ្នំបាខែងឲ្យមានឈ្មោះថា ប្រាសាទមហាទ្រាបពិត ជាទីមិត្តរួប
ភ្នំព្រះសុរម្យរាជ ដើម្បីបូជាចំពោះទេវតាដែលមានសក្តិធំៗ ហើយ
យកស្នូនសៀមរាបធ្វើជាទីរួម ។ ដោយការនៅជាចម្រយាល
ពីស្នូនសៀមរាបដូច្នេះហើយ ទើបទ្រង់សាងទីក្រុងថ្មីនៅពីខាង
លិចស្នូនវិញ ។

70

សារសំខាន់នៃប្រាសាទបាគនី ដែលស្ថិតនៅក្នុងស្រុកសូទ្រ-
និគម “ រលួស „ នោះគឺមានភិនភាគប្រហែលគ្នានឹងប្រាសាទ

ក្នុងបាវន៍ដែរ ព្រោះមានទ្រង់ប្រាយយ៉ាងល្អឯក បើមើលពីចំហៀង
ទៅ គេនឹងឃើញគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់សុទ្ធសឹងជាកន្លែងថ្មថ្មរសម
នឹងស្ថានភាពទាំងមូល ។ ព្រោះទីនេះជាតាសនៈរបស់ព្រះតាទិ-
រេតមួយព្រះអង្គព្រះនាម ទៅសេះ ហើយនិងយោធិព្រះអង្គម្ចាស់
ក្សត្រីនៅចំកណ្តាលក្រុងយសោធរបុរៈ ។ តាមសិលាចារឹកប្រាប់ថា
វត្តនេះជាព្រះរូបមួយ ដែលគេគោរពថ្វាយយ៉ាងក្រៃលែងនៅក្នុងព្រះ
រាជាណាចក្រ ។ ការសាងរូបនេះទុកជាអនុស្សាវរីយ៍មួយសំដៅតាម
លក្ខណៈប្រាសាទ ដំបូងគេបានដកលំទុកក្នុងគុហាដែលសាងពី
ថ្មភក់មានក្បាច់រចនាឯងដូចជាមកុដគ្របពីលើគួប្រាសាទ ឲ្យបាន
លំអដ៏គោរពស្រស់បំព្រោងគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងក្រៃលែង ។

ព្រឹកព្រហាម ឬ ល្ងាច ជាពេលដែលត្រូវឡើងមើលប្រាសាទ
ក្នុងបាវន៍ ។ គេអាចឡើងតាមផ្លូវចំពីមុខ ឬតាមផ្លូវដំរីមួយនៅពី
ឆ្វេងដៃដែលពួកទេសចរ តែងជួលដំរីជិះឡើងលេងកំសាន្ត ។
ពីលើខ្នងក្នុងទៅ គេអាចមើលឃើញកំពូលក្នុងដូចគ្នាប្រកបដោយ

ប្រាសាទដែលព្រះបាទ យសោវរ្ម័នទី១ បានកសាងគឺ : ប្រាសាទ
ភ្នំគោលនាទិសទិសក្បាលក្បែរបឹងទន្លេសាប និងប្រាសាទភ្នំបូក
នាទិសទិសក្បាលនាទិសភ្នំគោល ដែលមើលទៅឃើញខ្លាំង ។
មិនតែប៉ុណ្ណោះនៅទិសបស្ចិម គេនឹងឃើញទឹកបាញ់យកល្អិតល្អាញ់
និងព្រៃឈើស្រស់ ព្រមទាំងភាពងើបឆ្មារយកល្អិតល្អាញ់នៃប្រាសាទ
អង្គរវត្ត ដែលបញ្ចេញស្មារតីផ្ទុក ។ ហាក់ដូចជាទិសមាសបូជាដុំ
ពេជ្រដែលគេចាក់រាយលើផែនដី ក្នុងពេលដែលព្រះអាទិត្យជិត
អស្ចន្តរលត់ចូលក្នុងគ្នាព្រះសូរមេរុ ។

លោក ហ្គីលប៊ែរ បានអធិប្បាយថា តាមការពិនិត្យ
លក្ខណៈផ្សេងៗ គេអាចប្រៀបប្រដូចគ្នានេះទៅនឹងភ្នំធម្មយ ។
តាមសិលាចារឹកពោលថា នេះជាទីក្រុងដ៏បួនប៉ុន្មែនដែលកើតក្នុង
សតវត្សទី ៩ ក្នុងបរិវេណអង្គរ ។ នៅជើងភ្នំបាវន៍គេបាន
រកឃើញព័ន្ធមួយបណ្តោយ ៦៥០ ម៉ែត្រ ពីភ្នំទៅលិច
ទទឹងប្រវែង ៤៤០ ម៉ែត្រ ពីជើងទៅត្បូង ប្រកបដោយ

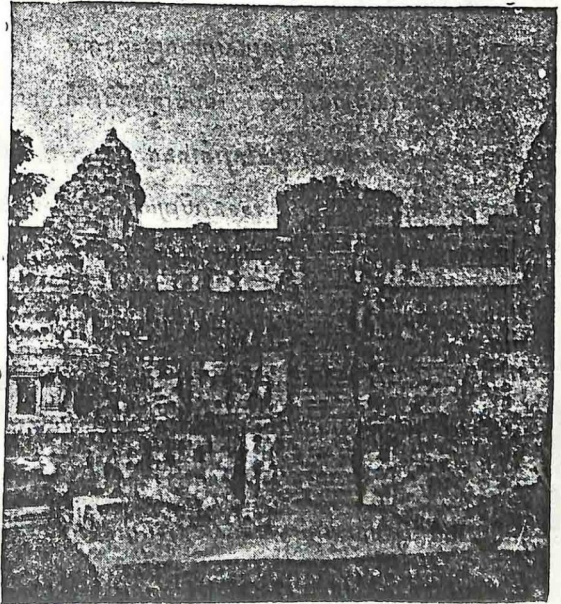
គោបុរៈមួយនៅក្បែរជើងភ្នំខាងកើត ត្រង់ចន្លោះផ្លូវនិងជើងភ្នំ ។
ស្វាគមន៍ច្បាស់ៗនេះ គេតែងប្រទះឃើញនៅតាមអ័ក្សដែលជា
ទីតាំងនៃគុហាកូចៗ ដែលមានកាំជណ្តើរដូចជានៅតាមជណ្តើរធំ
ទិសខាងកើតដែរ ។

វិថីតូចៗទាំងឡាយនៃព្រះបាទយសោវរ្ម័នទី ១ នេះ បាន
បង្ហាញឲ្យដឹងនូវសភាពខ្ពស់ខ្លាំងយ៉ាងខ្លាំងពុំមានល្អ តាមភាពនៃ
ការរៀបចំប្រាសាទ ។ ដោយសារអ្នកបច្ចេកទេសយ៉ាងចំណាស់ ។
ឥឡូវនេះ ភាពនៃប្រាសាទក៏បានស្រស់ប៉ងព្រោងរះឡើងវិញ ។
ភ្នំនេះសម្បូណ៌ដោយប្រាសាទ ដែលមានគុហាកូចៗ ជាច្រើនលើក
លែងតែកន្លែងខ្លះ ដែលមានភាពរឹងមាំមិនបាច់រៀបចំជួសជុលឡើង
វិញដូចជាផ្នែកគ្រឹះនិង ស៊ឹម ដែលមានឆ្លាក់ជារូបទេវតានៅតាម
សសរជ្រុងប្រាសាទហើយ និងមានសសរមួយកូចៗ ជាច្រើន ។
ប្រាសាទទាំងនោះពុំសូវមានល្បែងបន្ទប់ធំឡើយ ហើយប្រកប
ដោយក្បាច់រចនាកំប៉ិតកំបុកសមតាមភាពនៃប្រាសាទ ដែលជា

ហេតុនាឲ្យផ្ទុយស្រឡះពីក្បួនខ្នាតនិងជញ្ជាំងបញ្ជា ។ ក្នុងការ
 គាស់កាយរុះរើលនៅតាមផ្ទាំងនិងទ្វារ ដែលមានកំនកាតដូចជា
 ផ្ទាំងទំនិញទាំងឡាយនោះ គេបានឃើញសម្រស់យ៉ាងល្អសម
 ដូចគំនូរលេងដែរ ព្រោះមានក្បាច់រចនាយ៉ាងគ្រប់គ្រងប្រហាក់
 បាត់ស្រះគ្នាយ៉ាងរឹងប៉ឹង ដូចជាក្បាច់នៅប្រាសាទបាគនិងនិង
 ប្រាសាទព្រះគោដែរ ។ ក្បាច់ទាំងឡាយមានការរចនារបស់រក
 កាតល្អិតឆ្មារហើយស្តើង ។ ស្របទៅតាមសម័យនិយម ដូចជា
 ក្បាច់លើបាយកដែលបូករលីវមានស្ថាបនាអំពី ឥដ្ឋ និងក្បាច់
 ឈើធ្លាក់ ដើម្បីជាព្រះកិត្តិយសដល់ព្រះរាជា ។

ពិពណ៌នា

រូបគោតីរ ដែលធ្លាក់ដាក់នៅលើជម្រាលជើងភ្នំត្រង់ផ្លូវឡើង
 ទៅខ្ពង់រាប មានសភាពហាក់ដូចជារសំរើក នេះជាស្នាដៃ
 សិល្បករខ្មែរយើងក្នុងសម័យនោះ ។ នៅលើកំពូលភ្នំមានកុដិ
 ព្រះសង្ឃទ្រុឌទ្រោម ដោយហេតុស្ថាបនាយូរណាស់មកហើយ ។

ប្រាសាទភ្នំបាខែង

(មើលពីភាគកើត)

នៅខាងស្តាំដៃ មានផ្ទះតូចៗ សង់លើសសរថ្មភក់ តពីរខាងទៅ
មានព្រះវិហារតូចមួយ ដែលមានរូបសំណាកព្រះពុទ្ធបាទ ដែល
គេបានសាងឡើងនៅជំនាន់ក្រោយ ហើយត្រូវធ្វើដំណើរចូលទៅ
កាន់ប្រាសាទ តាមគោបុរៈមួយកែវរាក់ពែនឬបាយក្រៀម ។
នៅសង់ខាងអ័ក្សដែលចូលទៅ គេនឹងឃើញអគារពីរ ដែលមាន
ភិនភាគជាបណ្ណាល័យ ប្រកបដោយប្រហោងចក្ខុវិស័យ ជា
ប្រយោជន៍ដល់ពុទ្ធនិក្ខ័យរាល់ចេញចូលបានស្រួល ។ អគារពីរ
នោះមានទ្វារតូចនៅទិសខាងកើត ។

គួរប្រាសាទទាំងមូលនេះរលេចឡើង ព្រមទាំងកាំជណ្តើរ
ទាំង ៥ ថ្នាក់ តម្រូវលើគ្នានៅគ្រប់មុខប្រាសាទទាំង ៤ ទិស
តាំងពីក្រោមរហូតដល់ផ្ទៃលើមានកំពស់ពីរដងទៅ ៤៧ម៉ែត្រ ឯដំបូល
ប្រាសាទកណ្តាលមានកំពស់ ១៣ ម៉ែត្រ ។ អមសង់ខាង
មានថ្នាក់ជារូបភោគ ឈរចំអីតទើបនឹងយស្ទីតយ៉ាងសង្ឃឹមគ្រប់
ក្បាលជណ្តើរ មានទាំងតួគុហាតូចៗ គ្រប់ៗ ថ្នាក់ នៃជ្រុង

ប្រាសាទចំនង ៤ ទិស ។ ផ្នែកបរស្មើខាងលើសាងភ្ជាប់ទៅ
គូគុហាក្នុង ។ ដែលសព្វថ្ងៃខូចខាតអស់គ្មានសល់ ។
នៅខាងក្រោម តាមជុំវិញគួរប្រាសាទធំគេឃើញមានប្រាង្គក្នុង ។
សាងពីឥដ្ឋ ។ ប្រាង្គក្នុងៗ ចំនងនេះមានចំនួន ៣៦ គូ ស្ថិតនៅ
ដាច់ពីគ្នា ។

ប្រាង្គក្នុង ៗ ដែលសាងដោយឥដ្ឋនោះ គេតែងច្របោះឃើញ
ច្រើនពីខាងកើត តែជួនកាលមានប្រាង្គខ្លះនៅបន្ទាប់ពីខាងក្រោយ
ទ្វារខាងលិច ។ លើកលែងតែគុហាក្នុង ។ ដែលនៅតាមអ័ក្ស
ដែលតែងមានមួយគូ ស្ថិតនៅលើផ្ទៃគ្រឹះដាច់គ្នា ។ គុហាក្នុងៗ
ចំនងអស់មានចំនួន ៤៤ គូ ។ មានគុហាជាច្រើនទៀត ដែល
ត្រូវបាក់បែកអស់ដោយសារការសាងពុំទាន់បានរួចស្រួលចូល ។

នៅឆ្នេងដៃគេសង្កេតឃើញបល្ល័ង្កធំៗពីរ ដែលបានរកឃើញ
ក្នុងពេលត្រួសត្រាយកាប់ឆ្នាំ ។ គេបានដកលំទុកបល្ល័ង្កនេះនៅមុខ
គុហាក្នុងៗចំនងនោះ ព្រោះជាបល្ល័ង្កមានក្បាច់រចនាយ៉ាងល្អវិចិត្រ ។

ប្រាសាទភ្នំបាក់ខែង ជាប្រាសាទមួយដែលនៅក្នុងផ្ទៃគ្រឹះ
គេពុំបានយកដីមកចាក់បំពេញដូចជាប្រាសាទទាំងឡាយទេ គឺគេ
បានកាត់យកតែផ្ទៃឬឲ្យរាបស្មើទើបគេរៀបគ្រាលថ្មកក់តំលើ ដោយ
ហេតុនេះ ទើបគេឃើញកន្លែងដែលថ្មបៀលធ្លាក់នៅជ្រុងទិស
ឦសាន ហើយខ្លះជ្រុងទិសអគ្នេយ៍ ។ នៅតាមមុខប្រាសាទធំៗ
មានកាំជះឈ្លើរសម្រាប់ចុះឡើង ជះឈ្លើរនេះមានទទឹង ៤ ម៉ែត្រ
ហើយគុហាក្នុង ។ នៅបាំងពីមុខ ។ គុហាក្នុង ។ ទាំងឡាយ
ដែលសាងពីថ្មភក់នៅលើមណ្ឌលប្រាសាទធំ មានចំនួន ៦០ គូ
សុទ្ធតែជាគុហាដែលមានខ្វារទៅទិសខាងកើត ឯមុខខាងលិច
ពុំទាន់សាងរួចៗ គុហាក្នុង ។ ទាំងនេះសាងបង្កើតតាមគម្របថ្នាក់
មណ្ឌលគ្រឹះធំ ។ ប្រាង្គទាំងនេះមានថ្នាក់មួយធំរាងដូចមកុដ ហើយ
មានទ្រង់ព្រាយដូចជាគុហាដែលមានថ្នាក់ ៤ ជាប់ៗ គ្នានោះដែរ ។

នៅតាមអ័ក្សប្រាសាទដែលលាតសន្ធឹងពីជើងទៅត្បូងមានភាព
បែបបង្អួចទៅខាងលិច ព្រោះទីនេះជាទីតាំងនៃជះឈ្លើរថ្នាក់ទី ៥

ដែលមានផ្លូវនៅតាមគែមដែលមានទទឹងខុសគ្នា គឺប្រវែងពី៥ម៉ែត្រ
ទៅ ១៦ ម៉ែត្រ ជាកន្លែងដែលសម្រាប់រៀបចំកូនហែរឲ្យបាន
ស្រួល ។

នៅតាមជញ្ជាំងទល់ទ្រ មានឆ្នាក់ជាក្បាច់តាមផ្នែកពស់១ម៉ែត្រ៦០
ជញ្ជាំងនេះស្ថិតនៅពីលើផ្ទៃគ្រឹះ ដែលមានប្រវែងមួយជ្រុង ។
៣១ ម៉ែត្រ ។

ដោយការខ្វះខាតថែរក្សា នៅពេលនោះ ទើបនៅមូលដ្ឋាន
ទាំងអស់ មានការទើសខ្លះដោយផ្ទាំងថ្មធំ ។ ដែលព្រះសង្ឃ
បានយកទៅតម្រៀបជុំខ្នុសតាមផ្នែកខាងក្រោម ដើម្បីជាទីម្នាក់
រួបយ៉ាងសម្បើមដល់ព្រះពុទ្ធរូប ដែលមានព្រះកាយនៅផ្នែកក្នុងទី
នោះ ។ គេតែងមានការរឿងឆ្ងល់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះការរីកចំរើន
នៃការកសាង ដែលគេបានប្រទះឃើញនៅក្រោមព័ទ្ធតាមសំ-
ណង់តូច ។ ដែលស្ថិតនៅជាផ្លូវឆ្លាប្របេះទីងឡើងប្រាសាទ ។
គួប្រាសាទកណ្តាលខាងលើ សាងនៅលើថ្នាក់ខ្ពស់បង្អស់ ប្រាសាទ

នេះមួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ៨ ម៉ែត្រ ហើយនៅតាមជ្រុងថ្នាក់ខាងលើ
ដែលមានគុហាកូច ៗ ៤ ទៀត មួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ៦ ម៉ែត្រ សាង
ប្របនឹងចម្រាក់ជញ្ជាំងគឺ៖ ។ ប្រាសាទភ្នំបាខែងទាំងមូល
មានចំនួនគុហា ១០៨ គួបនៃស្ថិតនៅជាប់ ៗ ពីគ្នា ។

គួប្រាសាទឥណ្ឌា លមានសភាពថ្លៃថ្លា តែសមតាមទំនង
ដែលសាងថ្វាយព្រះអាទិទេព ហើយជាប្រាសាទមានមុខ ៤
បែរទៅគ្រប់ទិសទី ។ នៅតាមផ្នែកបាខែងក្រោម
ប្រាសាទនេះគេឃើញរូបគោអស្សុករាជ ៣ ។ គោអស្សុករាជនេះ
ជាព្រះទីនាំងរបស់ព្រះឥសូរ ដែលកំពុងតែបញ្ចេញមហិទ្ធិឫទ្ធិ
យ៉ាងអស្ចារ្យ ក្នុងពេលដែលយាងត្រួតមើលទិសទី ៤ ក្នុងរូប
លោក ។ នៅខាងក្នុងមានអណ្តូងមួយជំរៅ ២ ម៉ែត្រ
អណ្តូងនេះសម្រាប់រាំនិងបង្អួកឲ្យរមៀលធ្លាក់ទៅក្រៅបាន ។
មានស្តុបមួយសាងពីថ្មភក់កង ៤ ជ្រុងប្រវែង បណ្តោយ ១ ម៉ែត្រ
៤០ ទទឹង ០ ម៉ែត្រ ៨០ កំពស់ ០ ម៉ែត្រ ៧២ មានជាប់ចុះជា

ប្រហោងដែលលោក សីវស បានយល់ឃើញថា ជាមូលដ្ឋាន
 មានទ្រង់ច្រាយដូចជាចេតិយ សម្រាប់បញ្ចុះព្រះអង្គធាតុព្រះ
 រាជាដែលព្រះសុវណ្ណគតទៅ ដើម្បីទុកឲ្យគេធ្វើសក្ការៈចូល ។
 នៅពីខាងមុខ ចំសខាងកើត គេឃើញមានគុហាតូចៗសាងលើផ្ទៃ
 ផ្លូវក្រាលថ្មភក់ ដែលមានស្លាកស្នាមសសរនៅសល់ខ្លះមានពន្លឺភ្លឺ
 រលើបរលោង ។ មានគុហាដ៏កល់លិង្គ ៤ ទៀត ប្រកបដោយ
 បាទដ្ឋានរាងមូល ។ គុហានិមួយៗមានទ្វារ២ នៅឈមមុខគ្នា ។
 ឯវិចិត្រកម្មដែលគេបានឃើញនៅតាមគុហាទាំងនេះសរឲ្យដឹងថា
 សុទ្ធតែសាងឡើងប្រកបដោយគុណសម្បត្តិ ព្រមទាំងគុណវិបត្តិ
 យ៉ាងច្បាស់តាមអន្លើ គឺគេតែងប្រទះឃើញកិច្ចភាគអស់នេះនៅ
 វត្សរ៍រួចចម្លាក់ទៅតាម ។ ដ៏មានមហិទ្ធិបូជ្ជិយ៉ាងខ្លាំងក្លា ដែលធ្លាក់
 ជាប់ ។ គ្នាតាមសសរជ្រុងជិតទ្វារចេញចូល មិនតែប៉ុណ្ណោះ
 មានធ្លាក់ជារូបស្រីទេពអប្សរជាលំអទៀតផង ។ តាមការវិនិច្ឆ័យ
 នៅលើផ្ទាំងចម្លាក់ដែលមានរូបតំនូរតូចៗ និងចំរើនជើងទៀតត្រូវស្រាវ

ត្រូវបានសម្រេចតាមសេចក្តីត្រូវការ ។ ឯចំណែកតាមប្រហោង
វិញគេសង្កេតឃើញក្បាច់ក្បាំងសឹងមានរាង ៤ ជ្រុងស្មើ ព្រមទាំង
មានរូបចម្លាក់ផ្សេងៗមិនសូវល្អនៅលាយឡំគ្នា ។ រូបចម្លាក់ទាំងនេះ
មានភាពរឹងប៉ឹងទៅបានក៏ដោយសារមានរូប មករ នៅចប់ទ្រហូត
ដល់កន្លែងរាងកោងដូចផង្កា ។ ទ្រហោងទាំងនេះមានរាង
ដូចជាចុងឡតកាំភ្លើងធំដែលបង្ហាត់ដេក ហើយមានរូបចម្លាក់មនុស្ស
នឹងក្បាច់រចនាផ្សេងៗ ទៀតដ៏មានវិធាន ដើម្បីជាគ្រឿងលំអ
សម្រាប់បូជាចំពោះក្បាលមនុស្សដែលមានកិត្យានុភាព។ ទ្រង់ច្រាយ
ទាំងឡាយនេះ តែងមាននៅក្នុងក្បាច់រចនាខ្មែរក្នុងជំនាន់នោះ ។

សិលាចារឹកមួយផ្ទាំងដែលដកលំនៅលើបល្ល័ង្កខាងកើតទ្វារ ។
ទិសខាងជើងត្រង់មណ្ឌលប្រាសាទថ្នាក់ក្រោម មានចារឹករៀបរាប់
អំពីរជ្ជកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៥ ឆ្នាំ គ.ស. ៩៦៨ រហូតមកដល់
គ.ស. ១០០១ មិនតែប៉ុណ្ណោះមានចារឹកពីការកសាងនៃព្រះបាទ
យសោវរ្ម័ន ទៀតផង ។

អង្គរធំ

បាយ័នអង្គរធំ

ប្រាសាទនេះ សាងនៅចុងសតវត្សទី១២ ដោយព្រះបាទ
ជ័យវរ្ម័នទី ៧ បញ្ជាមរណៈព្រះនាម មហាបរមសំគតបតៈ ទទួល
ចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា “មហាយាន” បានទទួលការត្រួសត្រាយពី
គ.ស. ១៩១១ ដល់គ.ស. ១៩១៣ ហើយបានទទួលការសាង
ឡើងវិញនូវប្រាសាទកណ្តាលក្នុងឆ្នាំ ១៩៣៣ និងជួសជុលវត្ថុ
ខាងមុខកាន់ពីឆ្នាំ ១៩៣៩ ។

នៅក្នុងចំណោមប្រាសាទទាំងអស់ មានតែប្រាសាទបាយ័នទេ
ដែលមានការពិបាកយល់ច្រើនជាងគេទាំងបុរាណវត្ថុវិទ្យា ។ ក្នុងប្រ
វត្តរបស់ប្រាសាទ ការវិវត្តបានកើតមានឡើងមកដល់ឆ្នាំ១៩២៣
ចំពោះការដាក់កាលបរិច្ឆេទតាមសិលាចារឹកនៃស្រុកកោះធំ ចំពោះ
“ ប្រាសាទកណ្តាល ” ។ ប្រាសាទនេះមានការចាក់ទង់ទៅនឹង

ភ្នំបាខែង តែមិនមែនទាក់ទងទៅនឹងបាយ័នទេ ព្រោះបាយ័ននេះ
 មិនមែនជា "វិហារ-ភ្នំ" នៃ "យសោធរបុរៈ" ទេ គឺជាប្រាសាទ
 មួយនៃរាជធានីនៃស្តេច ជ័យវរ្ម័នទី៧ នៅចុងសតវត្សរ៍ទី១២ ។
 បាយ័នបានក្លាយទៅជាវិហារយ៉ាងពិតប្រាកដ នៅក្នុងច្រកកន្លងធំ
 ដែលសាងឡើងដោយព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័នទី៧ ក្រោយពេលដែល
 ពួកចាមបានលុកលុយ ។

គេពុំសូវមានការឆ្លើយតបពីសភាពដែលផ្ទុយគ្នាក្នុងការរៀប
 ចំហារដ៏សំខាន់នេះ ដែលត្រូវទ្រុឌទ្រោមមណ្ឌលខាងក្រៅនឹង
 ស្ថាបត្យកម្មរាជធានីនេះ នឹងប្រឡាយបង្ហាញពីតាមទ្វារដែលនាគ
 នៅលើ ។

មណ្ឌលខាងក្រៅ

នៅតាមមុំមានប្រាសាទតូចៗ ឬម ប្រាសាទនេះប្រកប
 ដោយរូបសំណាក ហើយមានសិលាចារឹកសាងឡើងដោយព្រះ
 បាទជ័យវរ្ម័នទី៧ នៃជ័យគិរី បានត្រូវរលុបបំបាត់នៅខាងលើដោយ
 ព្រៃឈើ និងដីស្រែ បានក្លាយជាកំពូលដីក្នុងមាត់ ។ លោក ស៊ីផែស

បានពន្យល់ថា យើងមិនអាចយល់បាននូវវត្ថុនិងគំនូសនោះបានទេ
លុះត្រាតែមានសំដីវេហារខ្លះទៀតជាភាសាខ្មែររៀបរយយើង អាច
ពន្យល់បាន ។ ប្រាសាទនិងស្នាមគ្រោះនៅអង្គរធំហាក់ដូចជាក្នុង
និងមហាសាគរដែលព័ទ្ធជុំវិញដីយើង ។

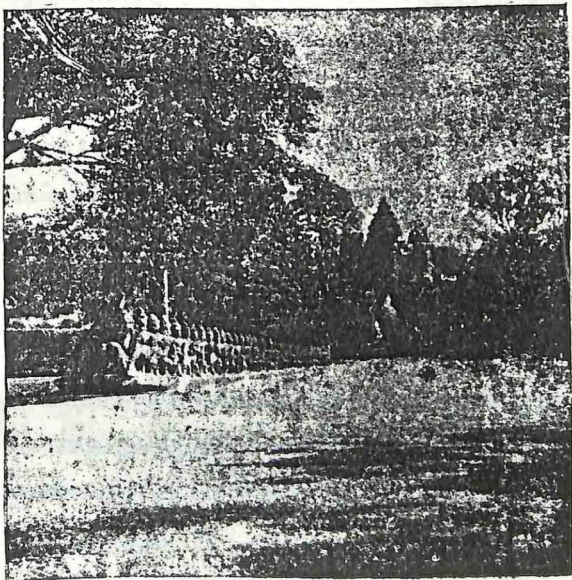
នៅប្រាសាទជ្រុងទីមួយ ។ មានរបៀបធ្វើដូចជានៅអង្គរធំដែរ
ហើយសង់ដូចជាទីក្រុងនៃ ពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ ដែលប្រកប
ដោយវិហារមួយធ្វើពីថ្មបាយក្រៀមមានរាងជាជើងក្អែក ជម្រង់ទៅ
ខាងលិចមានពីរជាន់ដោយសន្ទុក ហើយធ្លាក់លំអដោយក្បាច់
គ្រូចកល្យក នៅលើខ្លួននាគទាំងបួន ។ ជញ្ជាំងខាងក្រៅ
លំអដោយទេវតាជិះលើយានជំនិះ និងនៅតាមបង្អួចបញ្ឆោតមាន
ជើងទៀនបិទបាំងដោយរនាំង ។ ខាងលិចមានរូបសំណាក
នៅលើបែបផែនដាបួនជ្រុងស្មើ និងមានមុខទាំងបួនបើកចំហដោយ
រន្ធនៃកោងដូចជានៅទីទ្វារ ។ នៅជញ្ជាំងទីមួយ ។ នៃមណ្ឌល
មានទ្វារមួយជ្រុងខាងលិច ។

ដំណើរដោយជើងឬដោយសេះនៅផ្លូវប្រាំង តាមផ្លូវជើងដោយ
 ដើរក្នុងព្រៃដែលមានចម្ងាយ ៣ គីឡូម៉ែត្រ ដែលគេឃើញមានភ្នំ
 ស្រែហូតដល់ទ្វារខាងត្បូង ។ គេអាចត្រឡប់មកវិញតាមទ្វារ
 ខាងកើត ក្រោយពេលដែលយើងបានដើរជុំវិញក្នុង ១/២
 ខែទីក្រុង ។ គេឃើញនៅកន្លែងខ្លះមានកេរ្តិ៍ដំណែលបុរាណធ្វើ
 ពីថ្មបាយក្រៀមដែលបានរកឃើញដោយលោក ត្រាឡូប៊ែរ ដែល
 នៅសព្វថ្ងៃនេះ ជាប់ទាក់ទងទៅនឹងមណ្ឌលស្នាមក្លោះនៅភ្នំរំ
 ក្នុងសតវត្សទី ១១ ។

ទ្វារនៅអង្គរធំ

នៅទីក្រុងប្រជាជនបានបង្កើតគ្រឿងសម្ភារៈ ពុំសូវមាន
 ប្រយោជន៍នឹងនៅតាមកន្លែងដែលបាំងជិត គេដាក់វត្ថុពុំសូវសំខាន់
 ទេ នៅចំកណ្តាលបាយ័នគេចែកទីក្រុងនេះជា ៤ សង្កាត់ ដោយ
 មានផ្លូវជើងឬនៅជិតមាត់ស្នាមក្លោះ ។ ផ្លូវទី ៥ ដែលជាផ្លូវសំ-
 ខាន់ជាងគេបានកាត់ដំរើទៅក្នុងវាំង នៅផ្នែកខាងលិច ។

ទ្វារទី ៥ ខែប្រាសាទទាក់ទងទៅនឹងរូក្រិបី ។ មកពីខាង

ខ្លោចទ្វារអង្គរធំ

មើលបំពាក់ភ្នំពេញ

ក្រៅត្រូវឆ្លងកាត់ប្រឡាយទឹក ហើយត្រូវឆ្លងផ្លូវមួយដែលយើងបាន
រៀបរាប់ពីមុនមកគឺផ្លូវដែលចាក់ដីបង្កើតបានជាស្ពាន ដែលសព្វ
ថ្ងៃនេះនៅជ្រុងខាងជើងនៅតាមកាត់នៃបណ្តោយ បន្តមកទៀត
មានវិជ្ជាសាស្ត្រសិក្សាពីការហូរទឹកជាថ្មី ។ នៅជ្រុងពីរទៀត
តាមអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រចិនម្នាក់ឈ្មោះ ចៀវតាក្វាន់ បានប្រាប់យើងថា
មានថ្ម ៥៤ ប្រភេទដូចគ្នានឹងថ្មទូទៅ ដែលធំសម្បើមនឹងគួរឲ្យខ្លាច ។
បង្កាន់ដៃធ្វើសុទ្ធតែថ្មធ្លាក់ជារាងតាមសិក្សាលប្រាំពីរ ។ ថ្ម ៥៤
ប្រភេទនេះ មាននៅតាមដៃពស់និងបានការពារយ៉ាងហ្មត់ចត់
ប្រយោជន៍កុំឲ្យរលុប ។ បើតាមពត៌មានលោក ស៊ីវែស និង
លោក ប៊ុលមូស យើងឃើញថាបង្កាន់ដៃនោះមានរាងជាខ្នាត
ជានិមិត្តរូបនៃដង្កូវ ដែលមាននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃប្រទេសឥណ្ឌា
គឺជាការបង្កើតរាងមនុស្សនិងទេវតា ដែលបង្កើតបានជារូបរាង
ឡើងនៅក្នុងផ្ទាំង ។ បើយើងក្រឡេកមើលទៅទៀត យើង
នឹងឃើញថាមានពីរជួរ គឺមានពួកទេវតាមួយជួរ និង ពួកអសុរា
“ យក្ស ” មួយជួរទៀត អ្នកបង្កើតលោកបានឲ្យដំបូន្មានថា ឲ្យនាំ

គ្នាកូរទឹកសមុទ្រ “ សមុទ្រទឹកដោះ ” ដែលធ្វើឡើងដោយ
 សាមគ្គីភាពរវាងពួកទេវតានិងពួកអសុរា ដើម្បីបម្រាញ់យកទឹក
 អម្រឹតដែលជាទឹកត្បូងក្នុងសិទ្ធិមិនចេះចាស់ស្លាប់ មានរូបភាពនៃ
 ការកូរទឹកសមុទ្រ ធ្វើនៅក្នុងស្នាមកោះជាជំនួសមណ្ឌលនៃសមុទ្រ
 ជាពិសេសទៅទៀត នៅតាមទ្វារមានជ័យនិចម្នាក់ ដើម្បីដំណើរ
 នូវភ្នំគឺជាការប្រយុទ្ធស្វាមិននូវមន្តអាគមដែលសម្រាប់ការពារប្រទេស
 ឲ្យបានសុខសប្បាយនិងឲ្យមានកិត្តិយសល្បីសុសលាយ ។

រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ គេឃើញនៅតែគ្រឿងឥស្សរ-
 រិយយសរបស់ពួកអសុរានៅតាមទ្វារជ័យ “ ទ្វារដែលបែរមុខទៅ
 ខាងលិចចូលទៅក្នុងស្តេច ” ហើយគ្រឿងឥស្សរិយយសរបស់
 ពួកអសុរានៅទ្វារខាងជើង ដែលមុខម្យ៉ាងផ្ទុយពីមុខរបស់ពួកទេវតា
 ដែលស្រស់ញញឹម ។

ទ្វារទាំង ៥ មានគំនិតភាគដូច ៗ គ្នា និងមានភាពជាបង្អួចក្នុង
 ការរក្សាទុក ។ ក្នុងចំណោមទ្វារទាំងអស់ ទ្វារដែលមានភាព
 គ្រប់គ្រាន់ គឺទ្វារដែលនៅខាងមុខបែរទៅខាងលិចនៃទ្វារខ្មោច

ជួរដែលមានភាពល្អគង់វង្ស គឺទ្វារខាងកើតដែលមានទំនងជាមុខ
ខាងឦសាននៃទ្វារជ័យ ។

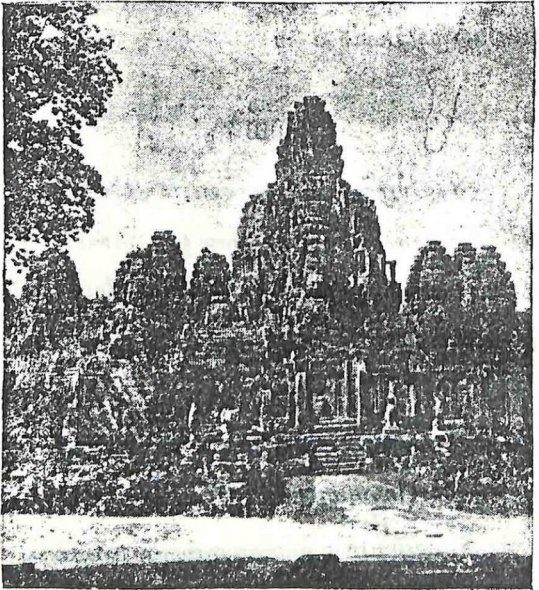
វិសាលភាពនៃឆក “ ៣ ម៉ែត្រ និង ៧ ម៉ែត្រ កំពស់ ”
ឃើញមានភាពប្លែកដោយរំលេច ដោយផ្ទៃទ្វារបង្អួចនិងក្បាច់ក្បាច់
ជាដើម ក្បាច់ទាំងនេះបានធ្លាក់ជាប់ទៅនឹងទ្វារឈើ ដែលមាន
សន្ធឹកទ្វារពីរដាក់លើភ្លាសប្រាប់វិលចុះឡើងបាន និងមាន
ប្រហោងដែលអាចមើលឃើញនៅជញ្ជាំងទ្វារនេះ ហាក់ដូចជា
មានទឹកសម្រាប់បិទបើក ។

នៅកំពស់ពី ២០ ម៉ែត្រមក ទ្វារទាំងអស់នេះធ្វើពីថ្មបាយ
ក្រៀម បានបង្កើតជាសភាពមួយមាន ៣ ជុំយ៉ាងត្រង់ ដែលសំខាន់
ជាងគេ គឺទ្វារដែលមានមុខពីរផ្ទុយគ្នានៅអមទ្វារតូចពីរទៀត
ដែលមានមុខតែមួយសម្រាប់ចូល ដែលទាក់ទងទៅខាងក្នុងដោយ
ភាពខ្វែង បង្កើតជាបន្ទប់ៗ ទាក់ទងទៅនឹងទ្វារមួយៗ ដោយកំពែង
ខាងក្នុងពីរយ៉ាងនឹង ។ ទាំងអស់នេះមានភាពជាអនុបន័យកម្ម

ដែលព័ទ្ធជុំវិញមុខទាំងបួននៃបាយ័ន គឺជាឥទ្ធានុភាពនៃព័ន្ធស្តួច
ដែលបង្ហាញនូវចំណង ៤ ។

បាយ័ន

១៥០០ ម៉ែត្រពីផ្លូវរាងស្តាំបែកពីទ្វាររាងត្រូវនៃអង្គរធំ យើង
ដើរជុំវិញប្រាសាទនេះតាមផ្លូវស្តាំ តាមផ្លូវទទួលរូងរាងកើតតាមកំពែង
ដែលលេងជាជ្រុងចេញក្រៅ យើងនឹងឃើញសុទ្ធតែរោងទាំងនានា
មានជើងទ្រ ផ្លូវនេះចាក់ទងទៅនឹងផ្លូវចូលដែលសំខាន់ជាងគេ
ហើយគេតែងសង្កេតឃើញមានគម្របគ្របស្នា ដែលមាននៅក្នុង
រយៈកាលក្រោយសម័យ មានទំនងជាគ្រុឌចាប់នាគជាចំណី នឹង
នៅជ្រុងម្ខាងទៀតមានកេរ្តិ៍ដ៏ណែលចុកណាចាស់ៗ នៅមាត់ស្រះ ។
នៅពេលប្រឹកប្រាសាទបាយ័នបញ្ចេញនូវស្នាមយ៉ាងស្រស់ គួរ
ឲ្យចាប់អារម្មណ៍ ។ គេមិនអាចលះបង់បាយ័ននៅពេលយប់ដែល
ចាំងដោយពន្លឺព្រះចន្ទ ដូច្នេះហើយបានជារូងនៃម្លប់ឈើទាំង-
ឡាយបានដាក់ជាពណ៌នៅតាមថ្ម ឲ្យទៅជាពណ៌បៃតងយ៉ាង

ប្រាសាទបាយ័ន

មើលចំពីខាងជើង

ស្រស់បំព្រង ។ មុខនីមួយៗ គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងរំភើប
ដូចជារបាំ ឬ តន្ត្រី បណ្តាលឱ្យមានគំនិតចូលទៅរកសន្តិភាពក្នុង
លទ្ធិព្រះពុទ្ធសាសនា ។

នៅសម័យព័រធីមលោក ព្យាបាល បានប្រាប់យើងថា បាយន
មានសុទ្ធតែរធីមឈើមានបន្ទានិងវល្លិ ដែលដុះប្រចាំគ្នា បើបង
ធ្វើដំណើរចាស់តែវែកផ្លូវដើរដោយជំបង ។ នៅក្នុងព្រៃដ៏ពោរ-
ពេញទៅដោយរធីមឈើ ដុះយ៉ាងចង្អៀតគ្នានៅគ្រប់កន្លែង មាន
រធីមជ្រូង ។ ជាច្រើន ដែលដុះបំផ្លាញក្រូចជាតិដទៃទៀតរហូតដល់លើ
កំពូលប្រាសាទ ។

ដូចជាលោក កុំរ៉ែ ដែលបានត្រួសត្រាយ យើងទាំងអស់គ្នា
ជាអ្នកនិមួយ ដែលមានសេចក្តីសោយស្តាយធម្មជាតិដែលពេញទៅ
ដោយបុព្វាទុភាពនិងប្រិយភាព ។ មួយទៀត ឬមួយថ្ងៃ ។ មានថ្ម
ជាច្រើនដុំធ្លាក់ចុះមក ។ ភាពខូចខ្ទេចខ្ទីនៃប្រាសាទនេះ នឹងកើត
មានឡើងបើទុកឱ្យយូរទៅ ដូច្នេះត្រូវត្រួសត្រាយយ៉ាងឆាប់
រហ័ស ។

ប្រាសាទបាយ័ន

មើលនៅលើផ្ទាំងទី ៣ កំពូលខាងជើងជ្រុងខាងកើត

ប្រមាណប្រហែលជាមួយសតវត្សយ៉ាងតិច ប៉ុន្តែមានភាព
ផ្ទុយពីគន្លងវត្ត ។ ប្រាសាទគន្លងវត្តស្ថិតនៅក្នុងកំពែងច្រើនជាង
បង្កើតឲ្យមានជាប់បែរផែនយ៉ាងទូលាយ មានរូបរាងចេញចូលយ៉ាង
ស្រួល និងមានភាពស្រឡះខាងស្ថាបត្យកម្មដែលប្រកបដោយភាព
ត្រឹមត្រូវនៅជុំវិញនិងនៅរោងទង ។ ចំណែកឯបាយ័នវិញ ស្ថិត
នៅក្នុងមណ្ឌលរាង ៤ ជ្រុងទ្រវែង មាន ១៤០ ម៉ែត្រ ទទឹង និង
បណ្តោយ ១៦០ ម៉ែត្រ នៃកំពែងទី ៣ គឺ “ រោងទងក្បាច់ចម្លាក់ ” ធ្វើ
ឲ្យយើងចាប់អារម្មណ៍ថាស្ថិតនៅក្នុងមណ្ឌលមួយដ៏បង្អួច ។ មាន
វិសាលវិហារខ្លះទៀត ស្ថិតនៅកន្លែងខាងវិហារមណ្ឌលកណ្តាល
បានរាប់បញ្ចូលទៅក្នុងខែរោងទងទី ២ ដែលមាន ៧០ ម៉ែត្រ
ទទឹងនិង ៨០ ម៉ែត្រ ។

នៅឆ្ងាយបន្តិចមក មានបន្ទាត់ជើងមេឃព្យាបាទទៅក្រោយ
មណ្ឌលខាងផ្នែកក្រោម មិនគ្រាន់តែមានគំនរថ្មប៉ុណ្ណោះទេ មាន
ភាពច្របូកច្របល់ ម្យ៉ាងទៀតដែលមានបលនាគរូបក្តៅក្រហាយ
ដល់លើមេឃនៅគ្រប់ទីកន្លែង គេឃើញជុំវិញតាមបន្ទាត់ពុះប៉ក

នៅផ្នែកខាងមុខ នៅវ័ន ៥ ខាងមុខមានសភាពបែបដែនខុស ។
គ្នាបានផ្តល់នូវការចាប់ការម្នាក់ជាទាំង ៗ

នៅលើដីទួលខាងលើ មានសភាពស្ងប់ស្ងាត់ គ្មានការរន្ធត់
ដោយដុំថ្មខាងមុខ គេមិនអាចមើលឃើញនៅទស្សន៍យភាពយ៉ាង
ច្របូកច្របល់ទាំងអស់ទេ បើសិនជាដើរកំសាន្តព័កទ្វីបមួយទៅ
មួយនៃមុខទាំង ២០៨ ដែលនៅឆ្ងាយពីវិសាលភាពនិងកន្លែងនៃ
ស្ថាបនិក គេនឹងកោតស្ងប់ស្ងៀមនូវរូបសំណាកដែលមិនអាចដឹង
បានជាមុន ។ បន្តិចម្តង ៗ ភាពភ្ញាក់ផ្អើលក៏បានស្រួលឡើងវិញ
ហើយគេបានឃើញវ័នមណ្ឌល មានភាពមែនទែនចែកជាសង្កាត់
យ៉ាងសមរម្យជាក់ជាពួកជាក្រុមតាមកន្លែង ។ ចំណែកគ្រឹះស្ថានព័
គ្គគេមិនរាប់បញ្ចូលផងទេ គេសង់គ្រាន់តែជាទីមិត្តរូបតែប៉ុណ្ណោះ ។

បាយ័នជាស្នាដៃមួយនៃអ្នកកសាង ដែលមានប្រពៃណីនៅ
ក្នុងលោកយើងនេះ ដែលគេនិយមព័ត្រៀងអាថ៌កំបាំង និងចិត្ត
ជាធំដូចជាស្តេចជ័យវរ្ម័នទី ៧ ដែលជាស្តេចនិយមនូវព្រះពុទ្ធ
សាសនា ។ ព្រះករុ្តាទាំង ២ នៃស្តេចបានក្រឡេកមើលទៅ

គ្រប់ទិសទី ៤ គឺជាទិសមិគ្គិម្បនៃព្រះពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ ជា
 ការសំគាល់ទិសទី ៤ ។ បើតាមជំនឿរបស់លោកសេដ្ឋកិច្ច
 បានពោលថា ព្រះកត្តាទី ៤ គឺជារូបភាពនៃស្តេច ដែលដូច
 គ្នានឹងព្រះអាទិទេព បើតាមលោក ប៉ូលមូស វិញបានពោលថា
 មណ្ឌលដែលទាក់ទងទៅនឹងអាណាខែត្រខុស ៗ គ្នានេះ បាន
 បង្កើតឱ្យការបំរើលូតលាស់ ខាងបុព្វនុភាពនៃស្តេចអាទិទេព
 ដែលនៅក្នុងស្រុកទាំងអស់ ។

ម្យ៉ាងទៀតប្រាងមានមុខបួននេះជាវិហារ ដោយមាន
 អក្សរចារឹកខ្លីៗ ធ្លាក់នៅតាមជួរមុខ ឬ បង្អួចរំលឹកគុណព្រះ
 អាទិទេព ដូចមានរូបព្រះពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ ជាគុណសម្បត្តិ
 ស្រាប់, នៅជិតកណ្តាលឃើញមានរូបសំណាកនៃប្រទេសខ្មែរ
 គឺ “ ស្តេចព្រះពុទ្ធ ” ត្រូវនឹង លិង្គបូរាណ ខែលទ្ធិព្រាហ្មណ៍
 រូបនោះអង្គុយលើនាគ ហើយអាចបញ្ជាក់ឱ្យយើងដឹងថាជារូប
 ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ ។

នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៣៣ លោក ទ្រូ វ៉េ បានរកឃើញឧបសគ្គណាមួយ
 មួយបាក់បែកអស់ នៅក្នុងអណ្តូងជំរៅ ១៤ ម៉ែត្រ នៅក្នុងវង់
 កណ្តាល ។ រូបចម្លាក់នេះមានកំពស់ ៣ ម៉ែត្រ ៦០ បានយក
 ទៅរៀបផ្គុំឡើងវិញ ហើយបានថ្វាយចំពោះព្រះបាទ ស៊ីសុវត្ថិ-
 មុនីវង្ស យ៉ាងឧទ្ធច្បាទនៅថ្ងៃទី ១៧ ខែ ឧសភា គ.ស. ១៩៣៥ ។
 ហោរដែលដកល់ព្រះបដិមាករនេះ ជាមណ្ឌបមានដំបូលប្រក់
 រុក្ខៀងស្ថិតនៅចំភ្លើងមាងត្បូងខែផ្លូវទៅកាន់ទ្វារជើង មិនឆ្ងាយ
 ប៉ុន្មានពីព្រះរាជដំណាក់អង្គរធំ ។

ការពិពណ៌នាអំពីប្រាសាទ

ការកំណត់ទីតាំងនៃបែបផែននៅបាយ័ន និង ភាពទទួលបាន
 នៃគ្រឹះស្ថាន មកពីការរៀបចំច្រើនដងពេកដែលនាំឲ្យប្រាសាទ
 ប្រែភាពផ្សេងៗទៀត ហើយគេបានឃើញស្នាមនៅសឹងតែគ្រប់
 ទីកន្លែងទាំងអស់ ។ ការប្រែភាពយ៉ាងដូច្នេះហើយ អាចមានការ
 សាងប្លែកៗគ្នា ដោយមានពេលសម័យខុសៗគ្នា សារុបសេច-

ក្តីទៅ មិនមែននៅក្នុងរដ្ឋកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ប៉ុណ្ណោះទេ ។

ក្នុងស្ថានភាពសព្វថ្ងៃ ប្រាសាទនេះចែកជា៣រោងទង
នៅខាងក្រៅមួយ នៅមណ្ឌលទី៣ជាមួយនិងមណ្ឌលមុមបួននិង
នាគបួននៅពីខ្នងវិញទី៣ ។ នៅខាងលិចមានមណ្ឌលយ
ពីរ នៅលើមណ្ឌលទី២នៃរោងទងមួយនិងរង់មុមបួននិងរង់ទី៣
កណ្តាល ។ នៅមុខនិមួយៗនៅរង់កណ្តាលមានរូបនាគមាន
របៀបដូចនៅរោងទង មានកំពែងលយចេញជារងខ្វែង និងរង់
មុមហើយមានបាតរូប ៤ កាត់កែង មានលានខ្ពស់មួយ មាន
ជ្រុងច្រាយតាមបរិវេណនៃរោងទងរងខ្វែង ។ មានកំពូល
កណ្តាលរាងមូល ដែលមានកំពស់ ៤៥ ម៉ែត្រ ពីផ្ទៃដីទីក្រុង
កំពូលប្រាសាទនេះបានបោះជាប្រហោងម្យ៉ាងនៅខាងលិចចន្លប់
តូចៗ និងនៅយ៉ាងមុខនៅជិតរង់ខ្ពស់ ។

១- នៅប្រាសាទកណ្តាលមានចាក់ទងទៅនឹងរោងទងខាង
មណ្ឌលទី២ គឺជាផ្នែកខាងគ្រឿងបរិធាននៃរោងទងមានកំពែង
ខ្វែងពីខ្នងវិញដោយវិហារកណ្តាលមួយដែលខ្ពស់ ដើម្បីធ្វើឲ្យទៅ

ធារាវដ្តនៃជ្រុងទ្រវែង ដោយមានការតភ្ជាប់ទៅនឹងបែបផែនទី
ក្រោមនៃរោងទងដែលព័ទ្ធជាមួយចំនួន ។

២- នៅលើលានខ្ពស់រាងវិងមានវិហារកណ្តាល ដែល
កសាងឡើងដោយព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័នទី៧ នៅពេលក្រោយបំផុត
គឺក្រោយដែលទ្រង់បានសម្រេច នឹងសាងបាយ័នជាវិហារនៅ
លើភ្នំនៃអង្គរធំ ដោយទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រនៃព្រះពុទ្ធសាសនា ។

៣- ទីធ្លាព័ទ្ធជុំវិញបានចាក់ទងទៅនឹងការប្រតិបត្តិការយ៉ាង
ដែលត្រូវបំពេញបន្តបន្ទាប់គ្នា ។ នៅផ្នែកខាងក្រោមធ្វើពីថ្ម
បាយក្រៀម មានរោងទងនៅមណ្ឌលទី៤បានតភ្ជាប់រហូតដល់
២ ម៉ែត្រ ៥០ នៅខាងក្រោមហើយនិងការដឹកក្របីបង្ហាញ
នៅកន្លែងក្រាលថ្មបាយក្រៀម ផ្នែកទី១និងនៅកណ្តាលមាន
ជម្រៅ ១ ម៉ែត្រយ៉ាងខ្ពស់ ដោយមានធ្លាក់ជារូបនៅលើថ្ម ។

៤- នៅរោងទងនៃមណ្ឌលទី៣ និងនៅតាមមណ្ឌលយ
បានចាក់ដំបំពេញរហូតដល់រួចស្រេច ។

៥- មានទីធ្លាព័ទ្ធជុំវិញបានបែកប្រហោងនេះទៅជាគ្រឹះស្ថាន

ប្រាសាទបាយ័ន

១៦ តែនៅសព្វថ្ងៃនេះ គេឃើញបាត់អស់គឺ ៤ នៅមុខម្ខាង ។
និងមានកន្លែងសម្រាប់អង្គុយធ្វើដោយថ្មបាយក្រៀម ចំនែក
មើលឃើញពីដែលភ្ជាប់ពីរោងទងទី ២ និង ទី ៣ ខាងស្តាំ នៅ
វែងនិមួយ ។ នៃមណ្ឌលទី ២ ។

ជណ្តើរមួយដែលទាំឲ្យយើងមកដល់លានខាងលើ មាន
តាំងពីដើមមកនៅតាមអ័ក្សនិមួយ ។ នៅជណ្តើរខាងលិចមាន
ជញ្ជាំងពីរជុំវិញ នៅក្នុងសម័យមិនកំណត់ អាចប្រើជំនួស
ជណ្តើរពីរទៀត ដែលមានភាពជាអតិបរមាណ ជណ្តើរទាំង
នេះមានភាពយ៉ាងទាំងនឹងរលោងស្រិល ។ កាំជណ្តើរធ្វើពី
ស៊ីម៉ង់ត៍ មានប្រវែងនិងទទឹងពុំសូវជុំវិញការធ្វើជណ្តើរយ៉ាង
ស្រួលឡើងទៅខាងជើង - ខាងត្បូងនិងខាងលិច ជណ្តើរ
ខាងឆ្វេង ។

មកដល់ប្រាសាទដោយលានខាងកើត គេចូលដល់ពាក់
កណ្តាលនៃមណ្ឌលទី ៣ មានសសរជារូបនាគខ្លាំងនៅផ្នែកខាង
ក្រោម គេបានសង្កេតឃើញមានរូបចម្លាក់នៅជញ្ជាំងដែលធ្វើ

ឲ្យយើងយល់យ៉ាងច្បាស់នូវអត្ថន័យនៃការគូបតែងនេះ “ដោយ
ធ្លាក់នៅជើងដង្កាន់” មានដំណើរយ៉ាងខន់គួរនៃស្រីទេពអប្បរា
តិរ ឬ បី នាក់រោតនៅលើផ្កាឈូក ។ នៅទីនេះបើគេបត់ពីខាង
ឆ្វេងហើយចូលទៅក្នុងរោងទងនៃក្បាប់ចម្លាក់ ដែលគេធ្លាក់
តាមក្បួនប្រពៃណីពីបុរាណកាល ដោយទុកនូវប្រាសាទជាក្តី
ដំណាលនៅខាងស្តាំរហូតមកដល់ខាងខាងត្បូង ។

រោងទងនេះប៉ាន់បែកជាល្វែងខណ្ឌ ដោយដង្កាន់មាន ៤
ម៉ែត្រ ៥០ កំពស់ ដែលមាន ៣ ម៉ែត្រ ៥០ ធ្លាក់ នៅជ្រុង
ម្ខាងទៀត មានសសរតម្រៀបជាពីរជួរ មានបង្គោលចាចៗ ។
នៅតាមបរិវេណប្រាសាទក្លាយទៅបាក់បែកអស់ ដូចជានៅ
មណ្ឌបមុម និង រូបនាគ នៅគ្រប់តែបែបផែនទ្វី ។

អ្នកទស្សនាទាំងឡាយ ដែលមានពេលវេលាគួរពិនិត្យនូវ
ក្បាប់ចម្លាក់នៅផ្នែក ១/៤ នៃទិសអគ្នេយ៍ ដែលមានរូបសារ
ជាងគេ រួចឈប់នៅតាមទ្វារទីមួយ ។ ដែលបើកចំហទៅទិស
ខាងត្បូង ដើម្បីបានឃើញទស្សន៍ បកាតទាំងអស់នៃប្រាសាទ

ដែលថ្ងៃក្រ ៗ ត្រីតា ។

នាគខាងស្តាំមានរូបយ៉ាងស្អាត រីឯនាគខាងជើងប្រកប
 ដោយក្បាច់គ្របកល្យកយ៉ាងល្អឆើតឆាយ នៃស្រីទេពគប្បរ
 ដែលធ្លាក់យ៉ាងធំៗ ។ គេចូលមកដល់បរិវេណនេះ គេភាច
 ឆ្លងកាត់ចូលទៅដល់មណ្ឌល ដែលមានរូបនាគនៅក្នុងរោងទង
 ដែលមានកិរិយាកាគមិនស្មើគ្នា ។ ផ្លូវបន្ទាប់ខាងជើងនិងខាង
 ត្បូងនៃបាយ័នបានចុះមកក្រោមជំរង់ទៅខាងលិច ដោយទុក
 ចន្លោះយ៉ាងទូលាយ នៅផ្នែកខាងកើតនៃបួនជ្រុងទ្រវែង នៅ
 មណ្ឌលទី ២ ដែលមានផ្នែកខាងក្រៅនៃរោងទង ពោះបីជា
 យ៉ាងណាក៏ហាក់ដូចជានៅផ្នែកខាងក្រៅ មានក្លោងទ្វារពាក់-
 កណ្តាលចាក់ទងទៅខាងក្នុង នៃក្លោងទ្វារមួយប្រកបដោយ
 ក្បាច់ចម្លាក់ ដែលលេចចេញដាច់នៅខាងស្តាំនៃរោងទងមួយៗ ។

ធ្វើដំណើរត្រឡប់មកពីខាងស្តាំ នៃប្រាសាទមានរូបនាគ
 ដែលគម្រង់ទៅខាងលិចនៃរោងទងខាងក្នុងដែលមានជ្រុងបាបៗ
 គេក្រឡេកឃើញតាមចុងៗ នៅក្នុងមណ្ឌលមុខខាងអគ្នេយ៍ផ្នែក

ខាងក្រោម មានព្រះពុទ្ធច្បត្តិមាតរតន៍នៅក្រោមក្បាលនាគ
ដែលធ្វើឲ្យមានការកោតស្ងប់ស្ងួនយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ។

បែកផ្លូវទៅខាងជើងតាំងពីរត័ ១ គេបន្តដំណើរដោយ
រោងទងមានកំពែងខ្លាំងមានជ្រុងទាប ។ នៅពាក់កណ្តាលក្បាល
ទ្វារ ។ តាំងពីក្បាលទ្វារនោះមកយើងឃើញកំពែងផ្ទះនៅ
ពាសពេញយ៉ាងតិចណាស់ពី ១ ម៉ែត្រ ទៅដញ្ចាំងឡើងទៅលើ
នៃលានខ្ពស់ ដែលយើងបានឃើញរួចមកហើយ បន្ទាប់មក
ចូលទៅក្នុងបរិវេណដែលប្រកបដោយរឿងស្រាវជ្រាវ នៅជ្រុង
ក្បាលចំនិមួយ ។ គេចុះពីទីធ្លាខាងទិសនិរតីហើយចូលទៅ
ក្នុងនៃមណ្ឌលទាំង ៣ ដោយសំគាល់ឃើញនៅកន្លែង
ខាងលិចនៃមណ្ឌលទី ២ មានដំណើរមួយដែលនៅខាងឆ្វេងដៃ
ឡើងទៅលើលានខាងឆ្វេង ។ ផ្លូវចតនេះ បណ្តាលឲ្យមាន
សេចក្តីរន្ធត់ញាប់ញ័រយ៉ាងខ្លាំងនៃបាយ័ន ហើយមានភាពខ្ពស់
ទាបយ៉ាងច្រើនឥតគណនា ទីធ្លាដែលត្រូវមាននៅជាន់ទី ១
នៃប្រាសាទ ដែលមានផ្លូវដែកហើយចង្អៀតគ្មានខ្យល់និង

គ្មានតន្ត្រីព្រះអាទិត្យដែលគេឃើញយ៉ាងពិតនៅប្រិយភាព ដែល
ខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ពីអង្គវត្ថុ ។

នៅតាមទីលានខាងលើ ដែលគេអាចដើរកំសាន្តជុំវិញបាន
គេនឹងឃើញនៅតាមកំបាំងយ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលគេដើរ
កំសាន្ត នឹងបានឃើញព្រះភក្ត្រព្រះពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ
ជាច្រើនដែលបាក់ចែករលំគ្នានៅប្រាសាទកណ្តាល ។
បរិវេណទាំងនេះបានលេចចេញស្ទើរតែគ្រប់ទាំងអស់ តែមាន
ភាពថ្លៃថ្នូរ ។ គ្នា មិនមែនមកពីក្បាលដែលមានមុខ ៤ ដូចជា
ការបង្ហាញនៅក្នុងសាសនាព្រាហ្មណ៍នោះទេ គឺមានសភាព
ថ្លៃថ្នូរតែនៅប្រាសាទជួនជុនស្មើ មានចូលជាទំនៀមដោយសន្មត
និងមានជាក្បាច់គ្របកលប្បក ដោយមានមុខនៃមនុស្សមាន
សភាពថ្លៃថ្នូរគ្នាពី១ម៉ែត្រ៧៥ដល់២ម៉ែត្រ៥០ នៃកំពស់ទៅ
លើអ័ក្សនិមួយ ចម្ងាក់នៅតាមកំពស់នៃជាន់ទី២នៅផ្នែកទី១ ។

នៅបរិវេណនេះ មានរាងប្រាសាទកណ្តាលខាងបំពង់វិទ្យុ
ដែលជាប់នឹងលយចេញមកក្រៅ ដោយគ្មានទាក់ទងទៅនឹងអ្វី

សោះ ហើយមិនអាចប្រាប់បាននឹងឫសឈើទាំងឡាយ ហាក់ដូច
 ជាប្រះពីលើមកក្រោម តាមបន្ទាត់ត្រង់ជាប់គ្នាគ្មានទាក់ទងទៅ
 នឹងអ្វី ហើយធ្វើឲ្យចូលដូចជាផ្ទៃឈើទំ ។ ការបាក់ថែកដី
 សម្បើមនេះ បានរកឃើញដើមកំណើតហើយបានជួសជុលជា
 ថ្មឡើងវិញ ប្រហែលជាពាក់កណ្តាលនៃប្រាសាទ នៅខាង
 មុខនៃទិសខាងកើតនិងខាងត្បូង បានបាក់ផុតពីការខូចខាត
 ហើយការរៀបចំកំពែងវត្តបន្តទៅមុខទៀត ។

កំពូលកណ្តាលមានបាតរាងមូល បន្ទាត់ពុះកណ្តាល
 ប្រវែង ២៥ ម៉ែត្រ នេះគឺជាវត្តមួយដែលពុំសូវមាននៅប្រទេស
 ខ្មែរ ។ នៅខាងលើនៃផ្នែកខាងក្រោមប្រកបដោយផ្លូវចូលទៅ
 ប្រាសាទ មានក្បាច់ចម្លាក់បង្កើតបានជាសសរ នៅក្បាច់ទ្វារ
 មានរាងជាត្រីកោណ ឬ ចួនជ្រុងទ្រវែង នៅលើថ្នាក់ ទី ១
 នៅបន្ទប់៦ទៀត ខ្លះទៀតគ្មានផ្លូវចូលទេ តែភ្ជួរដោយ
 បង្អួច រួចមកមាន ៨ ជុំ ខាងមុខដាក់នៅលើថ្មសម្រាប់សំគាល់
 ចំណុចទិសនឹងជ្រុងជាប់ៗគ្នា ហើយមានផ្នែកមុខមួយទៀត

គ្មានឥទ្ធិព្រះអាទិត្យដែលគេឃើញយ៉ាងពិតនៅប្រែយកាត ដែល
ខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ពីអង្គរវត្ត ។

នៅតាមទីលានខាងលើ ដែលគេអាចដើរកំសាន្តជុំវិញបាន
គេនឹងឃើញនៅតាមកំបាំងយ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលគេដើរ
កំសាន្ត នឹងបានឃើញព្រះភក្ត្រព្រះពោធិសត្វ លោកេស្វរៈ
ជាច្រើនដែលបាក់ចែករលំគេឃើញនៅប្រាសាទកណ្តាល ។
បរិវេណទាំងនេះបានលេចចេញសឹងតែគ្រប់ទាំងអស់ តែមាន
ភាពថ្លៃថ្នូរ ។ គ្នា មិនមែនមកពីក្បាលដែលមានមុខ ៤ ដូចជា
ការបង្ហាញនៅក្នុងសាសនាព្រាហ្មណ៍នោះទេ គឺមានសភាព
ថ្លៃថ្នូរពីគំរូនៅប្រាសាទជួនជុនស្មើ មានជួនជាទីដោយសន្មត
នឹងមានជាក្បាច់គ្របកណ្តូក ដោយមានមុខនៃមនុស្សមាន
សភាពថ្លៃថ្នូរគ្នាពី១ម៉ែត្រ៧៥ដល់២ម៉ែត្រ៥០ នៃកំពស់ទៅ
លើអ័ក្សនិមួយ ចម្ងាក់នៅតាមកំពស់នៃដានទី២នៅផ្នែកទី១ ។

នៅបរិវេណនេះ មានរាងប្រាសាទកណ្តាលខាងបំពង់វិទ្យុ
ដែលជាបំពង់លយចេញមកក្រៅ ដោយគ្មានទាក់ទងទៅនឹងអ្វី

សោះ ហើយមិនអាចប្រាប់បាននឹងឫសឈើទាំងឡាយ ហាក់ដូច
ជាប្រះពីលើមកក្រោម តាមបន្ទាត់ត្រង់ជាប់គ្នាគ្មានទាក់ទងទៅ
នឹងអ្វី ហើយធ្វើឲ្យចូលដូចជាផ្លែឈើធំ ។ ការបាក់បែកដ៏
សម្បើមនេះ បានរកឃើញដើមកំណើតហើយបានជួសជុលជា
ថ្មីឡើងវិញ ប្រហែលជាពាក់កណ្តាលនៃប្រាសាទ នៅខាង
មុខនៃទិសខាងកើតនិងខាងត្បូង បានបាត់ផុតពីការខូចខាត
ហើយ ការរៀបចំកំពេះវត្តបន្តទៅមុខទៀត ។

កំពូលកណ្តាលមានបាតរាងមូល បន្ទាត់ពុះកណ្តាល
ប្រវែង ២៥ ម៉ែត្រ នេះគឺជាវត្ថុមួយដែលពុំសូវមាននៅប្រទេស
ខ្មែរ ។ នៅខាងលើនៃផ្នែកខាងក្រោមប្រកបដោយផ្លូវចូលទៅ
ប្រាសាទ មានក្បាច់ចម្លាក់បង្កើតបានជាសសរ នៅក្បែរទ្វារ
មានរាងជាត្រីកោណ ឬ ចូនជ្រុងទ្រវែង នៅលើថ្នាក់ ទី ១
នៅបន្ទប់ឯទៀត ខ្វះទៀតគ្មានផ្លូវចូលទេ តែភ្ជួរដោយ
បង្អួច រួចមកមាន ៨ ជុំ ខាងមុខដាក់នៅលើឫសប្រាប់សំគាល់
ចំណុចទិសនឹងជ្រុងជាប់ៗគ្នា ហើយមានផ្នែកមុខមួយទៀត

ដែលនៅពុំទាន់មានសភាពស្រួលចូលទៅឡើយ ។ នៅកំពូល
 ខ្ពស់បំផុតបានបញ្ចេញរាងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ទ្រដោយសសរ
 នៅខាងក្រោមនៃក្លោងទ្វារក្រោយបង្អស់ ហើយប្រហែលជា
 មានភ្នំបន្តិចបន្តួចដែរ ក្រៅពីសសរនេះ កំពូលប្រាសាទលំអ
 ដោយក្បាច់នៅផ្នែកខាងជើង ដូចជានៅបរិវេណដែរ យ៉ាងហោច
 ណាស់ក៏មានស្ថាបត្យកម្មទាក់ទងនឹងបន្ទាត់ដែលជាគ្រឿងលំអម្យ៉ាង
 ដែរ ។ គិតប្រាកដណាស់នៅបរិវេណដែលលោក ចៀវ គ-
 កាន់ បានរៀបរាប់ថា ជាទីសម្រាប់សំគាល់មណ្ឌលនៃរាជាណា
 ចក្រយើង ដែលបានការពារយ៉ាងមាំមួនដោយព័ទ្ធជុំវិញជា២០
 ជុំ និងមានជុំវិជាន់ ១០០ ធ្វើពីថ្មខាងអស់ ។ នៅគ្រប់ផ្នែក
 ខាងលើនេះ ត្រូវបានកែប្រែ ស្ទើរតែខាងអស់ ក៏ប៉ុន្តែនៅ
 ឆ្នាំ ១៩៣៣ គេបានកសាងជាថ្មី និងមានការរៀបចំអគ្គា
 ប្រាសាទយ៉ាងឆាប់រហ័ស ។

នៅក្នុងប្រាសាទ ដុំសិលាឡើងពីឈើស្រកាប់ មានប្រវែង
 ៥ ម៉ែត្រ ពីបន្ទាត់ពុះកណ្តាលព័ទ្ធជុំវិញដោយរបៀងយ៉ាងចង្អៀត

នេះហើយជារូបសំណាក សម្រាប់ដំណឹងនូវមណ្ឌលនៃព្រះរាជា
ចក្រកម្ពុជា មានរូបព្រះបតិមាករមួយគន្លងសម្រាប់ជាទិសក្ការ-
បូជា និងមានកំទេចបូជាច្រើនដែលគេបានរកឃើញនៅក្នុង
អណ្តូងកណ្តាល ។ គេអាចឡើងទៅកាន់ប្រាសាទតាមជ្រុង
ខាងកើត ដោយប្រាសាទខ្លួនមានកំពូល ៣ ។ ល្អដោយយំ
តូច ។ ។ នៅមួយផ្នែកទៀតមានគ្រឹះស្ថានពីរវែង ។ ប្រកប
ដោយបរិវេណនៅកន្លែងបណ្តាលយ ។ គេសង្កេតឃើញនៅ
ជិតគ្រឹះស្ថានខាងផ្នែកនៃទិសខាងជើង មានមុមកែងដូចគ្នានៅ
ទិសឦសាននៃទិសាន មានក្បាច់មួយដែលគួរឱ្យស្ងើចសរសើរ
គឺជាក្បាច់តាំងពីបុរាណកាលមក ដែលគេលាក់ទុកនៅកន្លែង
ក្រាលថ្ម ហាក់ដូចជាមានរូប លោកេស្វរៈ មួយគន្លងរនៅ
កណ្តាល នេះជាលក្ខណៈមួយដែលចាញ់ការម្នាក់ឃើងឱ្យ
ផ្ដោតទៅលើព្រះពុទ្ធសាសនានៅបាយ័ន ។

ការតុបតែងដោយក្បាច់ចាក់ស្រែះ ដូចជានៅសម័យ
បុរាណគឺនៅពេលចាប់សាងសិល្បៈខ្មែរ ក្បាច់នេះមានសភាព

ធ្លាក់យ៉ាងផ្ចិតផ្ចង់ជាច្រើនផុត ដូចជានៅខាងក្រោមមានធ្លាក់
 លំអដោយមែកឈើយ៉ាងត្រសុំត្រសាយ ដែលបង្ហាញទូរសា-
 ត៍ណាតាយ៉ាងអស្ចារ្យ ។ គេសង្កេតឃើញនៅតាមបង្អួច
 បញ្ជាក់មានរនាំងបាំងពាក់កណ្តាល នេះបង្ហាញពីការប៉ិន
 ប្រសប់របស់អ្នកធ្វើ ហាក់ដូចជាសំគាល់មានផ្កាព័ទ្ធជុំវិញដោយ
 វ័យក្រវាត់ ជាគ្រឿងសំយុងយ៉ាងស្រស់ច្រើមប្រើយនៃទេវតា
 ដែលមានសក់រួងជាគ្នង ដោយធ្លាក់នៅលើត្រីកោណ ក្បាច់
 ចម្លាក់នេះសម្រាប់បង្ហាញទូរការស្ទាត់ជំនាញ ដែលមាននៅគ្រប់
 ផ្នែកខាងមុខ ។ យើងសំគាល់ឃើញនៅកន្លែងឯទៀតមាន
 ស្រីទេពអប្សរយ៉ាងស្រស់ឆើតឆាយពីរនាក់ នៅបង្អួចប្រាសាទ
 កណ្តាល និងមានផ្ទាំងចម្លាក់សំខាន់ៗច្រើនទៀតនៅលើជណ្តើរ
 ខាងត្បូងនៃផ្លូវក្នុងទៅទីលាន ដែលបានបង្ហាញពីរឿងព្រេងនៃ
 “ រ៉ឺរីដីយេ ” ដែលផ្សងពីសរកម្មមានបុណ្យម្នាក់មក
 រោយរាជ្យ ។

ចុះពីកេងខងនៃបណ្ណាល័យទី ២ មកដោយជណ្តើរដែលឡើង

ទៅខាងត្បូងផ្នែកខាងកើត ពួកអ្នកទេសចរណ៍បានប្រញាប់
ប្រញាល់ និងទៅទស្សនានៅរោងទង់ថ្មបាយក្រៀមទៀត
គេនឹងឃើញមានរន្ធនៅចន្លោះមណ្ឌលខាងកើត និងមណ្ឌល
ខាងជើង ដែលមានរឿងព្រេងមួយនិទានពីស្តេចកើតក្នុងរោង
(រោងយូន) មួយអង្គ ។

បន្តដំណើរទៅទៀត នៅក្នុងរោងទង់ខ្វែងទិសខាងលិច
មានអណ្តូងមួយដែលមានជម្រៅប្រហែលជា ១០ ឬ ២០ ម៉ែត្រ
នៅចំកណ្តាល ដែលហុំព័ទ្ធជាមួយរបងនៅពីខាងមុខ ។

ក្បាច់ បំប្លែង

បាយ័នជាប្រាសាទមួយ ដែលមានរោងទង់ពីរនៅមណ្ឌល
ជាមួយគ្នា ប្រកបដោយក្បាច់ចម្លាក់, រោងទង់ខាងក្នុង មាន
ការតុបតែងយ៉ាងប្រណីត ដែលហាក់ដូចជាទៅតាមមិត្តភ័យ
មានលើកយកសាសនាព្រាហ្មណ៍មកនិទាន នៅរោងទង់ខាង
ក្រៅមានការតុបតែងផ្ទុយគ្នាពីខាងក្នុង ដែលមានសុទ្ធតែពួក
អ្នកកាន់សាសនាទៅគោរពបូជាលើកគុណ និងមានរឿងថ្ងៃ

រៀបរាប់ពីការរស់នៅក្នុងសម័យប្រវត្តិសាស្ត្រ និងនៅពេល
មានចំបាំង នៅក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ ។ លោក
ប៊ូលម្មស បានពោលថា ការរៀបរាប់និទានទាំងនេះគឺជាការ
ធ្លាក់ដោយតម្លាភាព ដែលមានភាពពិតៗ នៃទេពកោសល្យក្នុង
សម័យនោះ ដោយការទប់ទល់នៃ លោកេស្វរៈ ស្តេចនៃ
អាទិទេពដែលបានជួយផ្សាយនៅពេលក្រោយនេះ ។

ទឹកដៃនៃចម្លាក់ពុំសូវប្រសើរទេ ព្រោះក្បាច់ចម្លាក់នៅ
បាយ័នពុំសូវល្អ តែមានជម្រៅជ្រៅជាងក្បាច់ចម្លាក់នៅអង្គរវត្ត
នេះជាប្រភពមួយដែលមានឯកសារយ៉ាងសំខាន់ៗ ដោយក្បាច់
យ៉ាងច្បាស់ៗ តែអន់ខាន់រូបរាង ។ ឯកសារទាំងនោះ
បង្ហាញនូវបុរាណកាល និង ជីវភាពនៃរាស្ត្រខ្មែរនៅសម័យ
ដើម ។

ម្យ៉ាងទៀតគឺជាប្រាសាទគំរូ សម្រាប់គត់សំគាល់នូវហេតុ
ការណ៍ផ្សេងៗ ដូចជាបញ្ជីខាងក្នុងសម្រាប់បង្ហាញពីច្បាប់ចំ-
ហាប់ខាងសិល្បៈឲ្យចេះពិនិត្យគោលការណ៍ ម្យ៉ាងវិញទៀត

ដូចជាដាន់ខាងលើនាដើមមេឃ ។ ចេញពីផ្លូវចូលខាងកើត
 យើងនឹងបន្តដំណើរទៅពាក់កណ្តាលខាងត្បូង នៃមុខខាងកើត
 យើងនឹងបានឃើញប្រាសាទខាងស្តាំផ្លូវ ជាក្បែរដំណាច់
 បុរាណ ។

រោងទង់ខាងក្រៅ មណ្ឌលទី ៣

រោងទង់ខាងកើត ពាក់កណ្តាលខាងត្បូង

ក្នុងក្បាច់ចម្លាក់ទាំងពីរដានដែលបង្ហាញទំនងជីវិតសសនៃ
 សិល្បករ មានក្បួនព្យុហយោគ្រាមួយធ្វើដំណើរពីខាងត្បូងមក
 ខាងជើង ។ ពួកកងទ័ពមានគ្រឿងអាវុធដូចជាស្នូ និង ខែល
 ជាដើមនៅគ្រប់ដៃ ពួកទាហានទាំងនេះច្រើនតែមានសក់
 ខ្លី ។ និងក្បាលទទេ នៅពេលនោះមានទ័ពមួយពួកទៀតមកពី
 ខាងក្រោមមានទុកពួកចង្ការនិងសក់យ៉ាងចំឡែក ។ ក្រុម
 ភ្លេងជើរតាមពីក្រោយពួកទ័ពទាហាន និងមានមនុស្សម្នាក់វាយ
 ស្ករយ៉ាងធំដោយអន្ទង់ពីរ ។ ពួកភ្លេងទាំងនេះដើរដោយមាន
 ពួកអ្នកជិះសេះគ្មានអាវនិងឈ្មាវជិះអម បំណែកខាងមេទ័ពវិញ

មានផ្លូវលំតែងឬស្ន ហើយបាំងដោយខ្ពស់ជាអ្នកនាំផ្លូវ អង្គុយ
នៅលើដំរីដែលដឹកនាំដោយហ្មឺងរី ។

គេសំគាល់ឃើញនៅពេលចប់ក្បួនព្យាបាលគ្រាម្តងៗ មាន
ការប្រែកម្រិតព្រាងយ៉ាងរីករាយសប្បាយ មានពួកអ្នក
ផ្គត់ផ្គង់ស្បៀងអាហារឱ្យកងទ័ព ដែលមានរោះមានដំបូល
សម្រាប់ដឹកដូចរទេះប្រើសព្វថ្ងៃដែរ ចំណែកឯដំរីម្តងនេះផង
មានហ្មឺងរី ។ ដើមដូងមានសភាពដូចមែនទែន ហើយគេ
សង្កេតឃើញនៅចុងខាងឆ្វេងខែដាទី ២ មានគោមួយដែល
គេបំរុងយកទៅចូលជាញាតិនៅដើមឈើមួយ ។

នៅទីចក្ខុចំមានរឿងនៅក្នុងផ្ទះតាមដានទាំង ៤ ។
ដំបូលផ្ទះអ្នកស្រុកបង្ហាញនូវច្រនុំផ្ទះ ដែលមានបក្សីទំលើ ។
លក្ខណៈពិសេសម្យ៉ាងទៀត មានការតុបតែងសក់និងសំលៀក
កំពាក់របស់មនុស្ស និងវត្ថុដែលព្យួរនៅលើ ពិភាន អាចឱ្យ
យើងយល់បានយ៉ាងច្បាស់ថា អ្នកចម្លាក់នេះបង់បង្ហាញយើង
ពីរបៀបធ្វើជំនួញរបស់ជនជាតិប៉ិន ។

មណ្ឌបម្ម ខាង អគ្គេយ៍

ចម្លាក់នៅមណ្ឌបនេះ ធ្លាក់មិនបានហើយនៅឡើយទេ

ផ្ទាំងចម្លាក់ទី ១ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់លាស់អំពីរបៀបធ្វើការតាម
ប្រពៃណីរបស់ខ្មែរ ។ គេសង់ផ្ទាំងជាជំហ្លួង រួចគេដាច់
តាមគំនូរឲ្យបានជារាង រួចលុះឲ្យក្បាច់រលេចក្រវាញតាមហើយ
សំគិតសំគាន់ជាក្រោយបំផុត ។ មានរូបស្រីទេពអច្ឆរិយារួច
មានសោភ័ណភាពយ៉ាងស្រស់បញ្ចេញក្បាច់ខាងស្នា ចំណែក
នៅខាងឆ្វេងវិញ មានប្រាង្គបីជុំទ្រង់នូវត្រៃសូល្យមួយនិងនៅ
កណ្តាលមានលិង្គព្រះឥសូរមួយផង ។ នៅផ្ទាំងចម្លាក់
ទី ១២ រាងទ័ពខ្មែរ និង បាម ។ ចម្លាក់នេះធ្វើឲ្យប្រជាជន

115

រោងទងខាងត្បូង ពាក់កណ្តាលខាងកើត

នៅក្នុងផ្នែកនេះ មានតែរោងទងមួយទេ ដែលចំណាន
ជាងគេហើយដាច់ទាក់ទងនឹងចំបាំងតាមនាវា នៅចុងសតវត្ស
ទី ១២ រាងទ័ពខ្មែរ និង បាម ។ ចម្លាក់នេះធ្វើឲ្យប្រជាជន

រំលឹករំលងយ៉ាងខ្លាំង ទីតាំងកាត់សក់ខ្លី ៗ ឯទីតាម “ មាន
សក់ដាច់ដាច់ប៉ុន្មាន ” ។ មានការប្រជុំប្រជុំប្រជុំជាខ្លាំង ក្បាល
ទូកនីមួយ ៗ លំអយ៉ាងឆើតឆាយ មាននាវិកាទាំងឡាយដែល
ប្រកបរបរលេងក្របីប្រដាប់ដូរ និងពួកអ្នកចំបាំងដែលមានគ្រឿង
សស្រ្តាវដូចជាផ្លុំ ស្ន លំពែង និង ខ្សែជាដើម, មានខ្មោច
ខ្លះត្រូវតែត្រូវតែចោលមកលើមាត់ប្រាំង ខ្លះទៀតទំលាក់ឲ្យ
ក្រពើស៊ី ។

ព្រះរាជាមានមាឌខ្ពស់ គង់នៅក្នុងរ៉ាង នៅចុងខាងស្តាំ
ចាន់ចែវគ្រឿងសំភារៈ និងបញ្ជាឲ្យអ្នកនៅក្រោមបង្គាប់គន្ថយ
ទេវតា ដឹងហើយតាំងចាក់ក្នុងកំប្លែង ដូចជានៅក្នុងពេល
បុណ្យអុំទូកអគ្គិបុត្រ ការកំប្លែងនេះតែងមានជាធម្មតា ដើម្បី
ធ្វើឲ្យអ្នកទាំងឡាយមានកម្លាំងផង មានការរីករាយផង ។ មាន
ត្រីឆ្មារ ច័ន្ទប្រភេទ ខ្លះជ្រូកតាមដើមឈើ ខ្លះទៀតនៅតាម
ក្រែដែលលិចទឹក នៅរដូវទឹកជំនន់បានបង្កើតជាសភាពដ៏ជាក់
ស្តែង ដូចជាយើងបានជួបប្រទះនៅទន្លេសាបសព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅតាមទាត់ប្រាំងមានពិតណាស់ ដោយប៉ុនប្រសប់អំពីព្រឹត្តិ-
ការណ៍ នៃជីវិតរស់នៅរាល់ថ្ងៃគឺរឿងកំរៅនៅតាមផ្សារ នៅ
កន្លែងដាំបាយ នៅកន្លែងបរទាញ់សត្វឬប្រយុទ្ធជាមួយពាហ្យ
ម្រីម ។ មានស្រីរកចង្វល់ ច្រឡំលេងជាមួយកូនក្មេង
ខ្លះទៀតដោយជម្ងឺដែលឈឺចាប់រោគដែរ ។ នៅចុងខាងច្បង
មានអ្នកបរទាញ់ម្នាក់យឺតស្មាច្រងនឹងបាញ់ក្របី ។ ស្មារតី
មានសភាពដូចជាស្មារបស់ខ្មែរសម័យឥឡូវនេះ ។

នៅតាមទាត់ផ្ទះ មានការពិតណាស់អំពីការនេសាទត្រី
ដោយសំណាញ់ ។ ទុកចុកចាយមួយដែលគេញដោយប៉ិន
បញ្ញាញាតិការប៉ុនប្រសប់ខាងបោះយុទ្ធា ដោយប្រើវិធីសម្រាប់ត្រី
ឡើង ។ ចំណែកអ្នកនៅលើទូកមួយទៀតសោត គឺកំរាន
យ៉ាងរីករាយដោយប្រព្រឹត្តិល្បែងល្បង ។ ។ នៅខាងក្រោម
មាន រឿងថ្ងៃក្នុង ថ្មីទៀត ដែលមានការប្រជុំលំអាប់យ៉ាងរំភើប
គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ជាខ្លាំង ។

បន្ទាប់មកទៀតគ្មានការស្និទ្ធនោះទេ មានតែរឿងនៅក្នុងរំង
 ដែលមានព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រីហែហម ដោយពួកភិក្ខុវិទ្យាវិជ្ជា
 ទិន្នន័យលេងល្បឿនចក្ខុវិស័យ “អុក” ។ នៅខាងក្រោមមានអ្នក
 ចំបាប់ទិន្នន័យអ្នកប្រដាល់ព្រមទាំងអ្នកប្រយុទ្ធជាមួយទិន្នន័យជ្រុកព្រៃ ។
 ទាំងអស់នេះឆ្លាក់នៅក្រោមមនុស្សជេកមានរូបរាងមាំ ។ នេះ
 ប្រហែលជាស្តេចទ្រង់ចេញទ្វារឆ្លាក់នៅក្នុងរំង ក្នុងពេលដែល
 ធ្វើបុណ្យតាមប្រពៃណី ឬ ក៏មានការអភិសេកម្តង ។ ។

នៅផ្នែកខាងក្រោម ចំបាប់ក៏ចាប់ផ្តើមឡើង ដោយ
 ពួកចាមលើកទ័ពមកលុកលុយ នៅខាងលើមានការប្រយុទ្ធជា
 មួយទិន្នន័យដែលមានសភាពហាក់ដូចជាយក្ស ដើមទ្រង់ត្បូង
 ដោយឡែក ។ នៅពេលសង្គ្រាមផុតរលត់ សន្តិភាពក៏ចាប់
 ផ្តើមកើតឡើង ព្រះរាជាទ្រង់ធ្វើបុណ្យរំលឹកពីដើមជំនះ នៅ
 គ្រប់មជ្ឈដ្ឋាន ប្រជាជនតែងប្រកបការកែប្រែ ។ គ្នា ដូចជាធ្វើ
 ជាតិធ្លុះ ជាតិផែក ទិន្នន័យរៀបចំធ្វើម្ហូប ដើម្បីទិន្នន័យធ្វើការ
 ជប់លៀង ។

18

នៅចុងខាងឆ្វេង ទ្វារក្រោយបង្គុំសំអាងផ្ទាំងចម្លាក់មួយ
យ៉ាងតូច ដែលរៀបចំពីការដណ្តើមការប្រយុទ្ធ ។

រោងទង់ខាងត្បូង ពាក់កណ្តាលខាងលិច

នៅគ្រប់តែផ្នែកនេះ ដែលមានជាន់ខាងក្រោមបានធ្លាក់
រួចស្រេច ចំណែកនៅមណ្ឌលទី២ ធ្លាក់ពុំទាន់រួចទេ តែមាន
សារៈសំខាន់ជាមធ្យម ។ មានក្បួនព្យូហយាត្រាដោយកងទ័ព
ដែលមានដំរីជាយានជំនិះ ជាពិសេសទាហានម្នាក់ៗ សុទ្ធតែ
មានស្នាមនៅលើខ្នងដំរី ហើយប្រយុទ្ធគ្នាដោយស្នាមទៅវិញទៅ
មក អ្នកខ្លះក៏ដង្ហក់ធ្លាក់ទៅលើកង់រទេះ ។ នៅចុងខាងកើត
(19) មានដំរីប៉ាងតូចសំដៅមកស្ទឹងដើម្បីផ្លុកទឹក ។
ផ្ទាំងមួយមានធ្លាក់រូបត្រីជាទិមិត្តរូបនៃស្ទឹង ។

រោងទង់ខាងលិច ពាក់កណ្តាលខាងត្បូង

នៅទីនេះ មានសភាពថ្លៃថ្នូរតែពុំទាន់បានធ្លាក់ហើយ ។

នៅជាប់ខាងក្រោម ពួកវាចំបាំងនិងមេដឹកនាំលើដី ដើម្បី
ធ្វើដំណើរចូលទៅក្នុងព្រៃនិងឡើងលើភ្នំ (ដែលមានសភាព
ជាត្រីកោណក្នុងរបស់វា) ។ ចំណែកនៅផ្នែកកណ្តាលមាន
សម័យអង្គរតែគេចត្រូវមួយដោយទំនៀងដើមឈើមួយដើម ។

នៅផ្នែកខាងលើ មានរឿងសំខាន់ៗដែលរៀបចំបំពេញការ
កសាងវិហារ ពួកវាមកទំប្រឹងទាញថ្ម ដែលនៅទីនោះមាន
មេរត្តកាន់កាប់សម្រាប់បញ្ជា ខ្លះរៀបចំគ្រឿងសម្ភារៈ
ខ្លះរៀបចំភ្នំបំបែកដែលត្រូវនៅលើវិហារ ។ គ្រប់បន្តិចមក
មានការវាយតម្លៃការសំនៅនៃពួកវា ។

នៅជិតទ្វារ មានផ្ទាំងចម្លាក់យ៉ាងវែងដែលលោកសេដ្ឋកិច្ច
បានដាក់ឈ្មោះថា “ ចំបាំងផ្ទាំងក្នុងស្រុក ” ចលនាយ៉ាង
ស្មុគស្មាញនៃពួកវាបង្កើតនូវភាពផ្លូវ ភាពច្នៃប្រឌិត មានមនុស្ស
ប្រុសស្រីដែលត្រូវតែឆ្លងដែនហើយនិងត្រូវការគំរាមកំហែង អ្នក
ខ្លះរៀបចំខ្លួនប្រាណនៅច្បាំង ។ នៅភាគខាងលើមាន
មនុស្សម្នាក់អង្គុយក្នុងផ្ទាំងហើយកាន់ក្បាលពីរ ដើម្បីបង្ហាញ

ដល់ប្រជាជន ។ នៅខាងលើខ្ពស់មានអ្នកបរាជ័យម្នាក់ជំរង់
ឆ្ពោះទៅរកព្រះគន្ថម្ចាស់ដែលទ្រង់រង់ចាំនៅក្នុងរំង ។

បន្ទាប់មកទៀត មានសភាពលាយឡំគ្នាដោយការប្រយុទ្ធ
ពួកចា ហានមានខ្លួនទេ និងមានការតាក់តែងជារបៀបវារៈដែល
គេមិនអាចសំគាល់ម្នាក់ៗបានទេ មានទ័ពខាងជើងចេញទៅជួយ ។

រោងទង់ខាងលិច ពាក់កណ្តាលខាងជើង

ពួកទ័ពចំបាំង មានតែដំបងសម្រាប់ការពារខ្លួន ខ្លះទៀតការ
ពារខ្លួនដោយវល្លតូចៗនឹងជីវ ពួកចាំងនោះនាំគ្នាដើរតាមមាត់
ស្ទឹង ដែលនៅទីនោះគេឃើញមានត្រីមួយធំសំបើមត្របាក់
សត្វចតុប្បាទតូចមួយ មានអក្សរចារឹកខ្លីមួយបញ្ជាក់ថាៈ “ប្រើស
ជាចំណីរបស់វា ” ។

មានអត្ថបទខ្លះទៀតដែលឆ្លាក់នៅក្រោមសត្វធំៗ បង្ហាញ
ពីស្តេចជេត្រតាមពួកសត្រូវ ក្បាច់ចម្លាក់នេះនៅសល់ពីការយឺត
ថ្មដែលលៀងចេញមកក្រៅ នៅក្នុងផ្នែកខ្ពស់ៗ ដែលគេរក
ឃើញរបស់ណាកមនុស្សសំខាន់ៗ ។

មិនឆ្ងាយពីទ្វារប៉ុន្មានទេ មានអក្សរចារឹកនៅពីក្រោយ
 សម្រាប់ទទួលរំលឹកដល់ស្តេច ដែលចេញទៅធ្វើឈានក្នុងព្រៃ
 មុនពេលដែលទ្រង់នឹងធ្វើពិធីបុណ្យថ្វាយព្រះឥន្ទ្រ ដែលជា
 ទំនៀមទំលាប់របស់ពួកព្រាហ្មណ៍ ។ នៅខាងក្រោយនៃក្បូន
 ហែមានស្រីៗ និងកូនក្មេង តែគេសង្កេតឃើញមានមន្ត្រីដែល
 តែងមានមាឌខ្ពស់ជាងអ្នកដទៃ ឈរនៅលើដំរីមួយរួចហើយ
 ទទួលរាជការព្រះរាជទានដែលត្រូវគោរព ។

រោងទង់ខាងជើង ពាក់កណ្តាលខាងលិច

នៅតាមជញ្ជាំងដែលមានទ្វារនៅផ្នែកក្រោម នៅចំណែក
 ខ្លះទៀតមានគូររាងសង្ខត ៗ គ្នា ។ នៅផ្ទាំងបម្លាស់ទី ១ មាន
 រូបចម្លាក់ពួកអត្តពលករ អ្នកលេងប៉ាហ្គី អ្នកលោតហក់ អ្នក
 ប្រណាំងសេះ ។ នៅខាងលើរឿងនៅក្នុងព្រះរាជវាំងមាន
 ក្បូនសត្វគ្រប់បែប ដែលបង្ហាញនូវសត្វផ្សេងៗដែលរស់នៅ
 ប្រទេសខ្មែរក្នុងសម័យនោះ ។ នៅចុងម្ខាងទៀតមានផ្កា
 អង្គុយ ការនាធម៌នៅក្នុងព្រៃ ហើយនៅតាមរាងកាយដែល

122

បត់បែន មានពួកស្រីមួយក្រុមនិងមនុស្សម្នាក់មានមាឌខ្ពស់
ដែលធ្លាក់ពុំបានហើយ ។

នៅមាត់ទ្វារ មានការប្រយុទ្ធជាថ្មីទៀត ជាមួយនឹងពួក
ចាមដែលជាសត្រូវរបស់ខ្មែរ តាំងពីបុរាណកាលមក ។

រោងទងខាងជើង ពាក់កណ្តាលខាងកើត

ជញ្ជាំងប្រាសាទស្រុកសឹងតែចាស់អស់ លើកលែងតែ
ជញ្ជាំងពីរដែលនៅខាងចុង ដែលគេឃើញមានគូសត្រូវ
ដដែល ។ ពួកចាមមកពីខាងកើតដោយកងទ័ពយ៉ាងច្រើន
កុំនូវលើកមកម្តងនេះ ឃើញថាទ័ពខ្មែរបរាជ័យដោយរកៀសខ្លួន
ទៅនៅលើភ្នំពុំហ៊ានតស៊ូ ។ នៅគ្រប់ផ្នែកនេះ មានសភាព
អ្វីអរធ្លាក់ពីរឿងពិតជាក់ស្តែង ។

មណ្ឌបម្មម ខាងទិសឦសាន

ក្បួនព្យុហយាត្រានៃពួកទ័ពចំបាំងនឹងទ័ពដំរីយ៉ាងច្រើន
ប៉ុន្តែពុំសូវសំខាន់ឡើយ ។ នៅកណ្តាលមណ្ឌបមានបាទដ្ឋាន

មួយយ៉ាងច្រើនឆ្ងាយ មានកងខ្មែរសំរាប់ដកល់រូបព្រះព្រហ្ម ។
 គេមិនអាចដឹងបាននូវដើមកំណើតនៃបាទដ្ឋាននេះ ដែលខុស
 ពីរបៀបបាយ័ន គេចាត់ទុកថាប្រហែលជាសាងនៅក្នុងសតវត្ស
 ទី១០ ។

រោងទង់ខាងកើត ពាក់កណ្តាលខាងជើង

ការប្រយុទ្ធយ៉ាងធំរវាងកងទ័ពចាម និង កងទ័ពខ្មែរជា
 ច្រើនទៀត បង្កើតជាទីលានមួយគួរឱ្យខ្លាច ដែលមានទ័ព
 ដ៏វៃជ្រួញប្រយុទ្ធដែរ ដ៏វៃនិមួយៗ ប្រយុទ្ធនឹងប្រមោយ តែអាច
 ទទួលគូសត្រូវបាន ខ្វះទៀតប្រយុទ្ធតទល់គ្នា ។ ទង់ចំបាំង
 និងកូសមានចំនួនច្រើនឥតគណនា ហាក់ដូចជាផ្កាយពិត ។
 គេសំគាល់ឃើញនាគាមជ្រុង កងទ័ពខ្មែរមានជ័យជំនះលើពួក
 កងទ័ពចាម ។

រោងទង់ខាងក្នុង នៅមណ្ឌលទី ២

នៅទីនេះមានសភាពស្រួលក្នុងការស្សៀង ក្នុងការធ្វើ
 ដំណើរចេញពីផ្លូវចូលខាងលិចមកដល់ប្រាសាទខាងត្បូង ។

គេមិនមែនដើរតែជុំវិញរោងទងមួយធំប៉ុណ្ណោះទេ គេកាចបន្ត
 ដំណើរទៅមុខទៀតដរាបដល់តូចនិងរោងទងជាកំណាត់ៗ ទៀត
 ផង ។ នៅផ្ទាំងចម្លាក់ខ្លះទៀត មានធ្លាក់ជាក្បាច់ទុកដូចជា
 ផ្ទាំងមួយពីររូបភាព និងមានរោងទងខ្លះទៀតបានភ្ជាប់ទៅនឹង
 ភាព ដែលលើកយកមកបង្ហាញយើងយ៉ាងច្បាស់លាស់ក្នុងការ
 ធ្វើដំណើរវែង ។

រោងទងខាងកើត ពាក់កណ្តាលខាងត្បូង

១- នៅចន្លោះវាំងពីរ នៅខាងស្តាំ មានវត្តនៅក្នុងព្រៃ
 នៅស្រុក ភ្នំ ។ នៅខាងមុខ “ដែលមានស្នាមរលុបច្រើន”
 ពណ៌នាអំពីរឿងនៅក្នុងវាំង ព្រះរាជាដែលជាអធិបតីក្នុងពិធី
 នោះ ធ្លាក់ពុំទាន់ហើយ ។

២- នៅចន្លោះតូចៗ នៅខាងស្តាំ ស្តេចគង់ក្នុងវាំង
 នៅក្នុងចំណោមពួកវត្តសីទាំងអស់ នៅពីលើរឿងនេះ មាន
 និទានពីរឿងរាល់ព្យុះនិងការបរាជ័យសត្វ នៅជុំវិញមុខព្រះ
 ព្រហ្មមានពន្លឺភ្លឺពីក្នុងប្រាសាទ ដែលមាននាងទេពកញ្ចាហោះ
 ញ

ហើរលើកកាស ។

៣- រោងទងនៅខាងក្រោម នៅខាងស្តាំមានក្បត្រីគង់ក្នុង
រាំងហែហមដោយពួកភីលៀង ។ មានផ្ទាំងចម្លាក់យ៉ាងធំនៅខាង
មុខផ្លូវចតខាងឆ្វេង មានក្បូនព្យាយាមត្រា ប៉ុន្តែនៅក្នុងក្បូន
នោះមានខ្មែរនិងចាមលាយឡំគ្នា មានមន្ត្រីឈរលើដំរីមួយ ។

មុមខាងទិសអគ្នេយ៍

ពួកចាហានចេញដំណើរ និងមេទ័ពឈរលើដំរីមួយ ។

រោងទងខាងត្បូង ពាក់កណ្តាលខាងកើត

១- នៅរោងទងខាងក្រោម : មានផ្ទាំងចម្លាក់បាក់បែក
ហើយមើលមិនច្បាស់ ។ ពួកចាហានចាមហែក្បូនទៅប្រយុទ្ធ
ជាមួយមនុស្សពីរពួក ដែលសុទ្ធតែមានមាឌធំៗ ពួកចាហាន
មកពីផ្លូវខុសគ្នា ក៏ប៉ុន្តែមានសាសន៍តែមួយ ។ រឿងនៅក្នុង
រាំង : បន្ទាប់មកគេឃើញមនុស្សឡើងដើមដូង ហើយមាន
ពស់មួយយ៉ាងធំនិងត្រីមួយយ៉ាងសម្បើម នេះជាទិសត្បូងនៃ
មហាសាគរ ម្យ៉ាងទៀតបង្ហាញពីការរស់នៅនៃពួកឥសានិង

សត្វដែលនៅលើភ្នំ ។ ម្តងនេះក្បួនព្យាបាយត្រៃមនុស្ស
ដែលមានបុណ្យសក្តិខ្ពស់ ។ ហេតុនេះទ្រង់ប្រមាណដាក់ ដែល
មានប្រាសាទយ៉ាងល្អចិញ្ចែងចេញច ។ បន្ទាប់មកទៀតមាន
ក្បួនត្រីកំពុងបើបង្គោលនិងតាក់តែងរាងកាយនៅមុខកញ្ចក់ ។

២ - នៅបន្ទប់តូច ៖ មានមន្ត្រីមាឌមាំប្រយុទ្ធនឹងគោ
ហើយនៅខាងឆ្វេងប្រយុទ្ធជាមួយជីវី ដែលភាគផ្តល់ជីវីបាន
ព្រមទាំងចាប់កាន់ខាងមុខបានមួយ ។

៣ - នៅចន្លោះវាំងពីរ ៖ តាមនៅជញ្ជាំងដែលចត់ពីផ្នែក
ខាងឆ្វេង មានពួកអ្នកជំនួញ នៅពីលើមានក្បួនព្យាបាយត្រៃ
នៃពួកអ្នកចំបាំងនិងស្តេចមួយអង្គយាងចេញពីក្នុង “ ដោយ
ឃើញមានផ្លូវ បំពង់សម្រាប់ដាក់ព្រួញ និងកំបោសសី ”
បំណែកខាងម្ចាស់ក្បួនវិញទ្រង់គង់នៅកណ្តាលពួកភិលៀង ។

នៅខាងមុខពីរឆ្វេងទៅស្តាំ មានរឿងចំបាំងមួយ តែពុំ
សូវមានសកម្មភាពខ្លាំងណាស់ណាទេ និងឃើញមានការ
ប្រយុទ្ធជាមួយព្រះអង្គម្ចាស់មួយអង្គទៀត ព្រមទាំងទ័ពរបស់

ព្រះអង្គ ហើយមានកងមួយនៅមាត់ទឹក ដែលមានអារាមនិង
មនុស្សអង្គុយជុំវិញភ្នំ ។

បន្ទាប់មកមានហែក្បូននៃពួកអ្នកភ្នំ និងមនុស្សល្អប្រាជ្ញ
បល្ល័ង្កនៅលើស្មារចេញពីកង ដែលមានតែពួកស្រី ។ ពួកមន្ត្រី
ក្នុងកង ។ នៅជាន់ចម្លាក់ខាងក្រោម មានព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រី
មួយអង្គកំពុងរៀបហែបដាក់កូនភ្នំ នេះហាក់ដូចជាធ្វើឲ្យយើង
យល់ថា ភ្នំនេះនឹងត្រូវគេបណ្តាញបំបែកចោលក្នុងត្រពាំង
មួយ នៅក្បែរនោះដែលមានអ្នកនេសាទម្នាក់ជិះទូកបន្លំសំណាញ់
ហើយនិងក្សត្រីមួយអង្គដែលមានគ្រឿងអលង្ការជាច្រើន ហាក់
ដូចជាស្រីទេពកញ្ញាចុះពី លើមេឃមក ។ បឹងនោះប្រកប
ដោយដើមឈូកសម្រាប់ទ្រទ្រង់នូវទេវរូប ឬមនុស្សដែលរលាយ
ខ្លួនបាត់ និងពួកអ្នកធ្វើសក្ការបូជាលើកគុណ ។

រឿងនេះជាផ្នែកដើមនៃរឿងព្រេង ដែលធ្លាក់ទៅលើផ្ទាំង
ចម្លាក់ខាងស្តាំនៃផ្ទះចត់ គឺរឿងប្រទុមនៈ កូនរបស់ ព្រះក្រិស្ណៈ
និងព្រះនាង រុក្ខីនី ដែលបានយកទៅបណ្តាញចោលក្នុងសមុទ្រ

ដោយចិត្តសាច់ឈ្មោះ សម្បត្តិ ។ កូនក្មេងនេះត្រូវជាចំណី
 នៃត្រីមួយ ដែលត្រូវអ្នកនេសាទបង់បានហើយយកទៅជូន
 សម្បត្តិ ។ លុះដល់វះពោះត្រីបានឃើញប្រឡូមនៈ (ដែលជា
 កាមៈ អាទិទេពនៃស្នេហា) ។ ស្រីចំរើរបស់ សម្បត្តិ គឺនាង
 មាយាវតី (អវតារនៃ រតី ត្រូវជាប្រពន្ធរបស់ កាមៈ) បានយក
 ប្រឡូមនៈទៅចិញ្ចឹមដោយលាភបំពុន ហើយគ្រោយមកក៏យក
 ធ្វើជាស្វាមី ហើយសម្លាប់ សម្បត្តិ រោល ។

គេឃើញក្មេងនោះមានជីវិតរស់នៅ ហើយអង្គុយលើពោះ
 ត្រីដែល សម្បត្តិ ធ្វើកាយវិការកាប់ជាកំណាត់ ហើយនាង
 មាយាវតីលើកដៃទទួលកុមារប្រឡូមនៈ ។

រោងទង់ខាងត្បូង ពាក់កណ្តាលខាងលិច

១ - នៅចន្លោះរង្វង់រាំងព័ទ្ធ : ផ្ទាំងចម្លាក់ខាងស្តាំម្ខាង
 មានស្នាមរលុបជាច្រើន គេសង្កេតឃើញមានមនុស្សដកនៅ
 ក្នុងបន្ទប់មួយ នៅក្នុងរង្វង់ ដែលមានប្រពន្ធអង្គុយយំនៅក្បាល
 ជំណែក ។ នៅផ្នែកខាងមុខ មានផ្ទាំងចម្លាក់ច្រើនរំពេលម្ខាងរបស់

ព្រះឥសូរ ដែលមានទឹកដៃពុំស្ងួត : ព្រះឥសូរធ្លាក់ជាតាទិ-
 ខេត្តពីរបែប មួយនៅលើរាងជបល្អិត មួយទៀតនៅលើផ្កាឈូក
 រីក កណ្តាលពួកអ្នកធ្វើសក្ការបូជា ដែលម្នាក់ក្រាបដល់ដី;
 មានប្រអប់ ឬ កោដ្ឋសម្រាប់ដំកល់អដ្ឋិធាតុដាក់លើរាងជប ។

២- នៅតាមបន្ទប់តូចៗ នៅខាងស្តាំផ្លូវបត់ មានរូប
 ព្រះឥសូរខុសៗ គ្នាកាន់សរត្រីស្ងួត (ច្រូកផ្លែប៊ី) ខាងលើ
 និងមានព័ត្រះនាពយន៍មានដៃបួនចុះមកកសាងប្រាសាទ ហើយ
 ទ្រង់ហាក់ដូចជាជំនុំចូលមករកព្រះឥសូរ ដែលឈរកាន់
 សរត្រីស្ងួត ។ នៅកាតខាងមុខនិងមានព័ន្ធរឿងដែលនេះតែ
 គ្មានព្រះនាពយន៍ទេ ។

៣- នៅតាមរោងទងខាងក្រោម : មានស្រីខេតកញ្ចា
 ហោះហើរលើអាគាស និងព្រះឥសូរកាន់គ្រឿងឥសូរយេស
 របស់ព្រះព្រហ្ម ដោយធ្វើការវត្តិចំពោះព្រះព្រហ្ម ។ ទេសភាព
 លើក្នុងផែនការពេញទៅដោយសត្វពាហ្យម្រឹត " មានខ្លាមួយ
 ស៊ីមនុស្សម្នាក់ " បានធ្លាក់តាមប្រាសាទដែលមានទ្វារបិទ ។

ព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រិយាន៍ទៅក្រសាលក្នុងស្រះ នៅម្ខាង
ទៀត មានពួកស្រីទេពកញ្ញាបីនាក់កំពុងរាំចាក់ក្បាច់លើផ្កាឈូក
ខាងលើមានព្រះឥសូរគង់លើរាជបល្ល័ង្ក កណ្តាលចំណោមពួក
បន្តីទេវតា ។

ឆ្ងាយបន្តិចមក មានប្រាសាទព្រះឥសូរ សាងនៅ
កណ្តាលស្រះ ។ តាមមាត់ស្រះមានឥសីនិងសត្វរស់នៅ
មានខ្លាមួយដេញចាប់ឥសីមួយរូប; ចំណែកពួកអ្នកកាន់ព្រះតុន្ត
សាសនា អង្គុយជង្គង់នៅក្នុងវាំងធ្វើសក្ការបូជាចំពោះព្រះ
សម្តេច ។ នៅកណ្តាលផ្ទាំងចម្លាក់មានរូបព្រះនារាយណ៍ដែល
បួននៅមាត់ស្រះ ដែលព័ទ្ធជុំវិញដោយស្រីទេពកញ្ញាកំពុងហោះ
ហើរ មានមនុស្សមួយក្រុមទៀតធ្វើសក្ការបូជាក្នុងចំណោម
នោះមានមនុស្សម្នាក់ក្រាបសំពះដល់ដី ដោយរតោតចំពោះ
កោនដែលដាក់នៅលើរាជរថ ។ មានទ័ពសេះនៅក្នុងក្បួន
ហែដែលធ្វើដំណើរមកក្នុងវាំង ។ ខាងឆ្វេងមានជណ្តើររាំរក
ដោយតាអមសង្ឃខាង មនុស្សម្នាក់មាឌទាបជាមេបញ្ជាការ

31

ចំណែកក្នុងអ្នកបំរើបានរៀបចំដំណើរចេញ ។ នៅក្នុងផ្លូវបត់
 មានព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រិជារប្រើអង្គកាច់ផ្កាឈូក ។ នេះប្រ-
 ហែលជាព្រះរាជរៀបចំ ឬជំនួយយេសូសដំណើរឆ្ពោះទៅវិហារព្រះ
 អាទិៈទេព ។

រោងទង់ខាងលិច ពាក់កណ្តាលខាងត្បូង

១- នៅពេលទង់ខាងក្រោម : ខាងស្តាំ មានពួក
 ស្រី ។ នៅក្នុងបន្ទប់ខាងមុខ មានព្រះមាតាយណ៍ដៃជួនប្រកប
 ដោយគេងឧត្តាល្អរបស់គ្រូ ហើយបានបញ្ចេញឫទ្ធិខ្លាំងក្លា
 ដើម្បីបង្កើតឲ្យផ្លូវដៃដល់ប្រជាជនទូទៅ មានយក្សជាដើម
 ហើយនិងមានរឿងផ្សេងៗ ជាប្រើទៀតនៅក្នុងរំង ។

២- នៅបន្ទប់ក្នុង : មានរឿងថ្មីទៀតនៅក្នុងរំង ដោយ
 មានស្រីទេពកញ្ញារាំបន្ទោរដោយបទភ្លេងមួយក្រុម មានពួកស្រីៗ
 គាំគ្នាបុជវិក័តហែលលេង លេងផ្កាឈូកក្នុងស្រះ ។ តាម
 មាត់ស្រះមានឥសីមួយអង្គ ហើយមានរបាំនៅខាងលើ និងមាន
 រឿងប្រព្រឹត្តិគ្នារវាងមនុស្សប្រុសពីរនាក់ ។

៣- នៅចន្លោះវាំងវាំងពីរ : ខាងស្តាំ មានការធ្វើ
សក្តារប្តូរជាដល់ព្រះនារាយណ៍ថៃយូន ដែលមានតាំងតែពីពេល
កសាងប្រាសាទនេះមកម្ល៉េះ ។ តាមក្បាច់ចម្លាក់នៃរោងទង
ខាងក្រៅ មានពួកកម្មករទៀបជ្រុងបាញ់ថ្មធ្វើទ្វារកំរាល ខ្វះខ័ណ្ឌ
ប៉ុណ្ណោះមិនចត់ តាមរបៀបពិសេសសម្បត្តិ ដោយប្រើការស្តូច
ហើយដាក់ទៅបាញ់ ខ្វះទៀតទងព្រួញគ្រឿងសំភារ និងបាច
រលូ ផ្តៅ ។

ខាងមុខមានគ្រឿងសក្តារប្តូរជាចំពោះព្រះនារាយណ៍ហើយ
មានស្រីទេពកញ្ញាជាអ្នកបំរើថាស ។ មានធ្វើពិធីសម្ពោធន៍
ប្រាសាទ , រឿងនារាថេរណ៍ ដោយមានលេងល្បឿនចក្ខុវិស័យ
ក្នុងទូក ដែលប្រគល់ដោយការតុបតែងយ៉ាងល្អឆើតឆាយហើយ
មានទូកព័ទ្ធជុំវិញ និងការប្រយុទ្ធគ្នា : ដូចគ្នានឹងបុណ្យនារា-
ថេរណ៍នៅទ្វារពោធិ៍ មេមណ្ឌលមុមខាងទិសនិរតីនៃអង្គរវត្ត ។
ខាងឆ្វេងផ្តល់ គេឃើញព្រះឥសូរនិងព្រះនារាយណ៍កំពុងរាំ
ចាក់ក្បាច់យ៉ាងអស្ចារ្យ ។ ផ្ទាំងចម្លាក់ខ្វះទៀតរៀបរាប់ពីការ

រស់នៅរបស់ឥសី ដែលគន្លងខ្លះគន្លងយូចស្រ្តីមណីការវិនាសមិននៅ
ក្នុងតុហា ហើយនិងមានឥសីខ្លះទៅបេះផ្កាឈូកនាជិតសត្វ
ស្រាបមួយដែលចឹកត្រីដោយចំពុះ ។

រោងទង់ខាងលិច ពាក់កណ្តាលខាងជើង

១- នៅចន្លោះរង្វង់រាំងពីរ : ខាងស្តាំផ្លូវបត់ មានរឿង
ពាក់រង្វង់នៅក្នុងរាំងដែលត្រូវលេចអស់ជាច្រើន ខាងមុខមាន
ផ្កាជិតម្នាក់បីផ្កាជិត ដែលពណ៌នាអំពីក្បួនព្យុហយោត្រាទ័ពដោយ
មានមេទ័ពជិះសេះ និងមានពីរនាក់អង្គុយក្នុងរថកង់ពីរសម្រាប់
ប្រយុទ្ធក្នុងសង្គ្រាមអ្នកស្រោចដោយសេះ ។ ខាងឆ្វេងផ្លូវបត់
មានការយោត្រាទ័ពបន្តដំណើរទៅមុខទៀត ។

២- នៅតាមបន្ទប់តូច ១ : ខាងស្តាំផ្លូវបត់ មានការ
សន្ទនាគ្នារវាងមេទ័ពពីរនាក់នៅក្នុងរាំង ស្រីស្នំជួយតុបតែង
កាយឱ្យក្រចក ។ ខាងឆ្វេងមានប្រាសាទមួយ ដែលបិតបាំង
ដោយគំរូបពលីដែលមានរាងជាសាជីប្រហែលជា “ មណ្ឌប
សំរាប់រំលាយសត្វទង្គិស ” ។ ខាងមុខមានកន្លែងសម្រាប់

ជាច្រើននៃពួកព្រាហ្មណ៍ ដែលមានទូរះអង្គុយពីទីជុំវិញក្រោម
មណ្ឌបមានដំបូលតែមួយ មានក្លោងទ្វារមួយសំរាប់បាញ់ព្រួញ
ពីណែកមនុស្សខ្លះទៀតរៀបចំគ្រឿងអាវុធយុទ្ធភណ្ឌ ។

៣- រោងទង់នៅខាងក្រោម : ផ្ទាំងចម្លាក់ធ្លាក់ចុះមក
អស់គាត់ច្រើន ផ្ទាំងនេះបង្ហាញអំពីការកូរទឹកសមុទ្រ ។
ចម្លាក់ដែលនៅសល់ជាដំណាលមានគុណសម្បត្តិល្អពីសស ។
ជាដំបូងមានមន្ទីរសន្តិបាតនៃពួកព្រាហ្មណ៍ រួចមានស្រីទេពកញ្ញា
ហោះហើរលាយឡំនឹងបក្សី ។ នៅក្រោមនោះសត្វតសមួយធំ
ក្បាលទាញដោយពួកយក្ស កន្ទុយទាញដោយពួកទេវតាហើយ
ព្រមទាំងមានហានុមាណមកជួយថែមទៀតផង ។ មានអណ្តែត
“ ករុណាវតារ ” វិណ្ឌាវតារ នៅបាតសមុទ្រ ដើម្បីជា
ជំនួយដល់ការកូរទឹកម្រឹតឲ្យពួកទេវតាដឹកកុំឲ្យចេះស្លាប់ ដូច
នៅរង្គិរត្តដែរ ។

គេសង្កេតឃើញឋានព័រ : ឋានព្រះអាទិត្យនិងព្រះចន្ទ្រ

ដូច្នេះហើយបានជាឃើញមានដប់មួយ សម្រាប់គ្រងទឹកអម្រឹត

ដែលមានពួកទៅតាងនឹងពួកអសុរ (យក្ស) ប្រាថ្នាចង់បាន ។
 នៅខាងឆ្វេងមានព្រះភាទិទេពមួយអង្គ គង់លើសត្វស្វាបចេញ
 បង្ក្រាបពួកអសុរក្នុងពេលមានចំបាំង ដោយមានមេទ័ពយារលី
 រាជរបស់លោកមេសត្វតាហោងអស្ចារ្យ ។

មុមនេវទិសពាយ័ព្យ

ក្បួនយោគ្រាទ័ព

ពោឃែងទង់ខាងជើង ពាក់កណ្តាលខាងលិច

១- នៅពេលទង់ខាងក្រោម : មានផ្ទាំងចម្លាក់បី និងមាន
 អំពីរឿងនៅក្នុងរាំង ។ នៅតាមផ្ទាំងចម្លាក់ពីរទៀតមានក្បួន
 ព្យុហយោគ្រាទ័ពក្នុងទ័ព ដែលហាក់ដូចជានៅចាំទទួលអំណោយ
 រឿងៗខ្លួន ហើយដើរដំរីធំក្តោះទៅក្នុងមួយដែលមានសត្វច្រក-
 ពាឡហហារ ដូចជាដំរី ខ្លា រោស ជាដើម ។
 បន្ទាប់មកបង្កើតមានខ្លាខ្ពស់ ដើរកាត់តាមស្រះដំរីទៅវិហារ
 ដែលទ្វារបិទជិត ។ បន្ទាប់មកគេឃើញវិហារមួយទៀត
 ដែលមានសភាពស្ងាត់ជ្រៀមមានផ្លូវចូលពីរ ។

136

ពួកវាសីលុតជង្គង់ចាំទទួលក្បួនហែមួយ ដែលមកពីខាង
ឆ្វេង ដឹកនាំដោយមេទ័ពពីរនាក់ ដែលមានទាហានកាន់ច្បុក
ផ្លែថ្មី ។ ពួកនេះប្រហែលជាទើបនឹងឡើងពីនាវានៅត្រើយ
ម្ខាង ព្រោះរឿងនេះនិយាយអំពីសំពៅ ៣ ប្រកបដោយការ
ក្បួនតែងយ៉ាងស្រស់ ហើយមានទំហំធំៗ នៅលើសំពៅពីរ
មានមនុស្សកាត់សក់ខ្លី និងមេទ័ពកាន់ច្បុកផ្លែថ្មី ឯសំពៅមួយ
ទៀតពេញដោយមនុស្សមានផ្កាគ្របលើក្បាល ។

២- នៅតាមបន្ទប់តូចៗ : នៅខាងមុខ ក្រោមការ
ហោះហើរនៃស្រីទេពកញ្ញា នៅខាងឆ្វេងព្រះឥសូរមានដៃ ១០
កំចាត់ក្បាច់តាមចង្វាក់រូង ព្រះនារាយណ៍នៅខាងស្តាំ ព្រះ
ព្រហ្ម ៤ នៅខាងឆ្វេង ជាមួយ គណេស ចំណែកខាង
ក្រោមវិញមានពហ្មត់ពុលលេចព្រះចន្ទ្រ ។ នៅតាមបែបផែន
ជញ្ជាំងផ្លូវបត់ មានវត្ថុនៅលើភ្នំ ព្រះឥសូរក្នុងយលើជ្រូក
មួយយ៉ាងធំ នៅក្នុងចន្លោះព្រះនារាយណ៍និងព្រះព្រហ្ម ។

៣- នៅក្នុងចន្លោះវាំងទាំងពីរ : ខាងស្តាំផ្លូវបត់ មាន

ព្រះឥសូរដែលត្រូវជុំវិញដោយឥសីនិងពួកស្រី ។ ព្រមទាំង
មហេសី បារវតី ឯតា ណាខ្លះឈរនៅក្បែរនោះ ។

នៅទីនោះមុន មានពួកឥសីអង្គុយការពារមិនឲ្យក្មេងៗត្រង់
ហើយមានស្រីម្នាក់ បានរៀបចំតុបតែងកាយយ៉ាងស្រស់រះឆ័ត
តាមបញ្ជាព្រះបិតាដែលបាននាំមកនោះទ្វារនិងបង្គុំចំ នៅ
ចន្លោះព្រះឥសីម្នាក់មួយអង្គ ឬ អាទិទេពមួយ និង ឥសីមួយអង្គ
គេឃើញមានល្អិតនិងសត្វតូចៗក្រុមមួយ ។ នេះជារឿងព្រេង
មួយដែលយើងបានឃើញនៅអង្គរវត្ត កាលដែលគ្រងរាជណ៍
កាឡាខ្លួនជាព្រះឥន្ទ្រ កូនទៅរួមមេត្រីជាមួយនិងមហេសីមេស៍
ព្រះឥន្ទ្រនៅក្នុងបន្ទប់ ។ នៅកន្លែងខ្លះទៀត ថ្ងៃនិងការហោះ
ចុះនៃទេពធីតាឈ្មោះ គង្គា ថ្ងៃនិងកាលព្រះកាមៈ ទេវតានៃ
សេចក្តីស្នេហាបាញ់ព្រួញឆ្ពោះទៅព្រះឥសូរ ដែលកំពុងធ្វើឈាន
លើកំពូលភ្នំមួយ ដោយមានភរិយាព្រះនាងធម្មានៅក្បែរផង ។
ព្រះឥសូរជ្រងំក្រោយក៏តបទៅវិញ ។ ឯព្រះកាមៈត្រូវដួល
ដេកស្លាប់ ដោយចាញ់ប្លង់ប្លង់ប្លង់មេស៍ព្រះឥសូរ ហើយឃើញ

មហេសីនៅខាងចុងជើង គោណាំឱន នៅតាមចំណក់ភ្នំ ។
 ផ្ទាំងចម្លាក់នេះ បានបញ្ចប់ដោយរឿងមិនច្បាស់មួយ ដែល
 និទានពីព្រះរាជាទ្រង់ប្រជុំនាមិនមុខមន្ត្រីក្នុងរាជ ។

នៅខាងឆ្វេងផ្លូវថត ព្រះឥសូរជិះលើគោណាំឱន ចេញ
 ទៅកសាងសាកលលោក ។

រោងទងខាងជើង ពាក់កណ្តាលខាងកើត

១- នៅចន្លោះផ្លូវទាំងពីរ : ខាងស្តាំផ្លូវថត ព្រះឥសូរ
 ជិះលើគោណាំឱន ជាមួយនិងមហេសីដែលនៅចំនោះ គេ
 ឃើញនាគរាជក្បាលច្រើន នៅខាងក្រោមមានស្រីទេពគប្បរ
 ឈរចាំចាក់ក្បាច់ ។

នៅខាងមុខ មានគ្រឿងប្រដាប់សម្រាប់ចូជាសតមនុស្ស
 ម្នាក់ ដែលគេហែតាមផ្ទាំងចម្លាក់ខាងក្រោម មានឈាបបន្ទាន
 និងមណ្ឌូលសម្រាប់ធ្វើពិធីបញ្ចុះសត នៅលើក្បាលយក្សមួយ ។
 មានរឿងប្រយុទ្ធគ្នារវាងកងទ័ពបាណ្ឌវៈ និង កៅរៈ ក្នុងរឿង
 មហាភារតៈ ព្រះឥសូរក្នុងខ្លួនជា កំរោ ប្រយុទ្ធនឹងអជ៌ិន

ដោយសារតែជ្រកព្រៃមួយ ដែលម្នាក់ៗ ដេញមីថាខ្លួនបាន
សម្លាប់ ។ ក្រោយមកព្រះឥសូរចង្ហាញរូបព្រះអង្គពិត អជុំន
ទទួលរតនាព្រះឥសូរ ហើយព្រះឥសូរក៏ឲ្យត្រៀងសាស្ត្រាវុធ
ដល់អជុំន ដែលយកទៅប្រើការនៅថ្ងៃក្រោយទៀត ។

នៅខាងឆ្វេង មានបន្តិចមួយដំឡូងនៅក្នុងវាំង លើភ្នំ
ដែលមានស្រូវព័ទ្ធជុំវិញ ។ រួចមានរឿងព្រេងនិទានពីកង
រាជាណាដែលបត្រព្រះឥសូរសង្កត់ភ្នំពាក់កណ្តាល និងការរើបរះ
នៃគ្រូរាជាណា ដែលយើងយល់បានដោយសារក្បាច់ចម្លាក់នៅ
អង្គរវត្ត និងក្បាច់ខ្លះទៀតដែលធ្វើឲ្យយើងពុំអាចបំភ្លេចរំលង
បាន ដូចជាច្បាប់នេះទៀតដោយហេតុ ។

នៅតាមផ្លូវចត់មានរឿងពីរដែលច្បាប់ត្រួតលើគ្នា ។

២ - នៅរាងទងខាងក្រៅ : មានពួកស្រីបំរើកាន់ជំនុំន ។
បង្គាប់បក់នៅខាងលើមានឥសីសូត្រធម៌នៅលើដុំថ្ម តាមរាងទឹក
ហើយនិងមានពួកនៃបីអ្នកដេញរឹមណាប ខាងក្រោយមាន
ស៊ីមង្គុល : រាជបណ្ឌិតក្នុងប្រាសាទគ្មានព្រះរាជានុរាជនិងនៅទេ ។

140

នៅតាមវិហារសង្ឃាត មានរូបសំណាកព្រះនារាយណ៍និងព្រះ
 នាងលក្ស្មីជាមហេសី ។ ដោយបន្តិចមកទៀត ព្រះវេស្វរនិង
 ពួកអ្នកធ្វើសក្ការបូជា នៅខាងក្រោមមានស្រីទេពកញ្ញា ហាក់
 ដូចជាក្សត្រមួយអង្គ មកបង់ស្រន់អាទិទេពមុនពេលធ្វើដំណើរ
 ចេញទៅច្បាំង ។ មានក្បួនព្យុហយាត្រាខាងពលថ្មើរជើងនិង
 ពួកកូន មានទ័ពដំរី-សេះ ព្រមទាំងក្សត្រីជាច្រើនអង្គគង់
 លើអង្រ្ទីនិស្ទាន មានរក្សាដាក់ឆាកមួយយ៉ាងធំដាក់លើរទេះ
 ទឹមដោយគោ ។ គេធ្វើដំណើរមកដល់ផ្ទះមួយគ្មានមនុស្សនៅ
 បន្ទាប់មកគេឃើញស្តេចយាងចុះពីរាជវង្ស ដែលមានកង ៦
 ហើយយាងចូលទៅសាងដែលមានបារាំងច្រៀង សម្រាកកំដរ
 ហើយកា ៖ នៅពេលល្ងាចដ៏សែនរីករាយ ។

មុមនៅទិសឦសាន

ក្បួនព្យុហយាត្រា ដោយសង្កត់ ៗ តែពុំសូវសំខាន់ ។

រោងទងខាងកើត ពាក់កណ្តាលខាងជើង

១- រោងទងខាងក្រោម : មានក្បួនព្យុហយាត្រាយ៉ាង

ធំៗ ដែលគេសង្កេតឃើញមានរបៀបទុកសក់ពីរបែប : "សក់
កាត់ខ្លីនិងសក់គ្របផ្កា" ។ នៅខាងក្រោមមានចំពោះជើង
ដែលព័ទ្ធជុំវិញដោយអ្នកជិះសេះ, ចំណែករាជរថក្សត្រីវិញច្រើន
ដោយសេះក៏មាន អ្នកដោយដែក៏មាន ។ នៅខាងលើរទេះធំ
មួយកង់ ៦ មានហង្ស ព្រះអង្គម្ចាស់មួយអង្គគង់ ដោយមាន
អគ្គមហេសីពីរអង្គអមផង ។ ម្ចាស់ក្សត្រីគង់លើអង្គជើងស្រី
ដែលមានក្មេងព័ទ្ធជុំវិញ ចូលតាមទ្វារពិសេសមួយ ដែល
មានរាជបល្ល័ង្កនៅទំនេ និងស្តេចច្រកបដោយធុតង់លើដំបែក
ហាមដោយមេជ័តពីរនាក់ ។

ចូលតាមទ្វារ ដែលមានផ្ទាំងចម្លាក់មួយតូចបង្ហាញពីស្តេច
មួយអង្គ ប្រហែលជាស្តេចយាងទៅបួងសួងអាទិទេពមុនពេល
ចេញទៅធ្វើចំបាំងឱ្យគ្រាបថ្វាយបង្គំព្រះឥសូរនៅជិតរាជបល្ល័ង្ក។

២ - ចន្ទបំភ្លឺ៖ ក្នុងស្រះមួយមានទឹកពីរដែលសោត
មក ហើយនៅក្នុងទឹកនោះគេឃើញមានក្បាលមនុស្សពីរ ។
អ្នកមុជទឹកខ្ញុំមុជ ហាក់ដូចជាខំរករបស់មានតម្លៃប្រហែលជាដុំ

ម្យ៉ាងដែលគ្មានរូបរាងច្បាស់លាស់ ដែលគេឃើញលើស្មា
យកទៅដាក់លើរាងបល្ល័ង្ក ។ ស្រីទេពតញ្ញានិងបក្សីហោះ
ហើរព្រាងព្រាតនៅខាងលើរឿងទាំងអស់នេះ ។

នៅខាងឆ្វេងផ្លូវបត់ : គេច្រឡោះឃើញរឿងនិទានអំពីការ
បំផ្លាញរូបសំណាកដែលមានរកទជាស្រី ។ គេចង់រួចនេះ
ហើយអូសដោយមនុស្សនិងដំរី ។ វេជ្ជបណ្ឌិត បុស បាន
យប់ជាជារឿងដូចសង្គ្រោះស្រ្តីម្នាក់ឲ្យរួចពីការឃុំឃាំង ។
នៅតាមផ្លូវដែលនៅលើក្បាលយើង គេបានគាស់និងចបគាស់
ដំរីបាន១ក្បាល ។ នៅខាងក្រោមគេបានអនុវត្តន៍តាមរបៀប
ចាស់ ដើម្បីនឹងកំរើកថ្ម : គេដុតថ្មដោយភ្លើងរួចហើយគេ
បាចទឹកខ្មេះ ។ រឿងនេះ ហាក់ដូចជាឲ្យពតិមានដល់យើង
ពីរឿងព្រេងជាតិ ដែលតំណាលពីព្រះរាជាមួយអង្គ ដែល
បានយាងទៅក្រសាលព្រៃភ្នំ ហើយបានឮសំឡេងស្រ្តីម្នាក់
ស្រែកប្រៀងតម្កល់ជាទីគាប់ព្រះជ័យ : ទើបទ្រង់គាស់ថ្មចេញ
ហើយទ្រង់ទតឃើញព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រីមួយអង្គ នាមដើម នាគី

ដែលទ្រង់នាំយកទៅអភិសេកជាមហេសី ។

រឿងខាងលើនេះ អាចជាប់ទាក់ទងទៅនឹងរឿងពីមុនមក
ដែលបង្ហាញពីប្រភពដើមរហូតមក ដែលគេត្រូវការគោរពបូជា
ជាទីបំផុត ។ នៅប្រភពខ្លះទៀត បានបញ្ជាក់ពីរឿងស្តេចគំលង់
និងមានព្រះឥសូរនៅជិតទីនោះផង នៅជ្វានិចម្នាក់ខាងក្រោយ
បំផុតនៃរោងទងខាងក្រោម មានរូបឥសីកំពុងឡើងកែវភេតនៅ
មុខរោងទងនេះ មានការគោរពចំពោះមន្ត្រីម្នាក់ដែលបានជួយ
សង្គ្រោះដល់ខ្លួន ។

៣- នៅចន្លោះរង់ចាំនិងពីរ : រៀបរៀងដោយលោក
កូឡូរ៉េប៊ែរ ដែលត្រូវមើលពីឆ្វេងទៅស្តាំ ។ មានស្តេចមួយ
អង្គសោយរាជ្យនៅក្នុងរាំងដែលមានអគ្គមហេសី ហែហមដោយ
មន្ត្រីរាជការ និងពួកស្រីរបាំ ។ ស្តេចអង្គនេះទ្រង់បានប្រយុទ្ធ
ជាមួយនឹងតាសំមួយ តាសំនោះក៏ព្រួយបារម្ភមកលើព្រះកាយរបស់
ព្រះអង្គ ។ ដោយត្រូវនឹងតាសំនោះ ព្រះកាយនៃព្រះអង្គក៏
ក្លាយទៅជាគេតរោគយូរមួយរំពេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ស្រាស់

ចង្ហាយឆ័ត្រប្រញាប់ ឲ្យពួកកងចុះសរតៀងមន្តសីតិក្នុងព្រមក
ព្យាបាលរោគរបស់ព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គមហេសីក៏បានទៅសាក
សួរពីរោគនោះដែរ នៅទីបំផុត គេសង្កេតឃើញទ្រង់ផ្ទុះហើយ
មានឥស្សរយដាក់ថ្នាំព្យាបាលរោគថ្វាយព្រះអង្គ ។ គេសង្កេត
ឃើញគ្រាយពីរឿងនេះមក មានរឿងប្រយុទ្ធគ្នាជាមួយពស់ ។

45

ប្រាសាទបាពួង

សាធារណ៍ គ.ស. ១០៦០ ដោយស្ថាព្រះហស្តព្រះបាទ

រក្សាវិស្វកម្មទី ២ ការថែទាំដោយគ្រួសារអភិរក្សអង្គរ ចាស់

ឆ្នាំ: គ.ស. ១៩០៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។ ប្រាសាទ

ឆ: កាត់ទុំសំពះព្រះហស្តសាសនា ប្លែងបំប្លែង

२५५

[illegible][illegible]

ព្រះបាទសម្តេចស្រីសីហនុបរមនាថ ព្រះរាជក្រឹត្យលេខ ២២២ ចន្ទស័ក ២៥៤៩ ថ្ងៃទី ១២ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ២៥៤៩

[illegible]

សំណើបន្តសាងនៅជិត ១ គ្នា ប៉ុន្តែជាប្រាសាទដែលសាងនៅ

ពលករស្រូវ ហើយមិនមានក្រុណៈប្លែកត្រូវទៀតឡើយ

វិសេសភាពប្រហែលគ្នា ដែលគេតាំងចំនងថែទាំប្រកាស

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ០៩ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ២០២២

ព្រះបាទ ស៊ី អែន សាវណ្ណៈ ភូមិ ខ្ពង់រៀង រាជធានី ភ្នំពេញ ក្រុង កម្ពុជា ។

ល្អថ្ងៃក្រ ។ ខែជញ្ញាវរសម្រាប់បំប្រុងទទួលនៅផ្នែកខាងជើង ។
ថ្ងៃប្រាសាទនេះ មានកងបួនជ្រុងទ្រវែង បណ្តោយ៤៤៥ម៉ែត្រ
ទទឹង ១៤៥ ម៉ែត្រ ។

ឯមូលដ្ឋានដែលខ្ពស់ ប្រវែងពីកើតទៅលិច ១២០ ម៉ែត្រ
ពីជើងទៅត្បូង ១១០ ម៉ែត្រ ស្ថិតនៅជាប់នឹងកំពែងព្រះរាជវាំង
ហើយទិសដីទួលតាមរាត់ស្មាមរក្សាខាងជើង គឺមានភាព
ស្រដៀងគ្នានឹងដីទួល ខែស្រះខាងជើងរាជធានីព្រះបាទយសោ-
វរ្ម័ន ដែលសាងនៅលើកំពូលភ្នំបាវែងក្នុងសតវត្សទី ៩ ។

បរិមាណនៃរូបភាពប្រាសាទនេះ អាចចាត់ទុកបានថាជា
ប្រាសាទមួយលើសពី ហើយល្អក្រវែលក្នុងចំណោមប្រាសាទ
រាជ្ជរ ។ តាម ជីវភាពប្រាសាទបាពួនគឺជា “ ប្រាសាទ
ស្តាប់មានកំពស់ខ្ពស់ជាងប្រាសាទទោស (បាយ័ន) ដែលមើល
ទៅគួរឲ្យរំភើបពិតណាស់ក្រវែល ។ (ចុងសតវត្សទី ១៣) ។

តាមសិលាចារឹកព្រះរោង ទិសលឿងក្រវែលគេកេរយើង
នៅជើងប្រាសាទបាពួននេះតែម្តង លោក សុំវែស បានចូល

ប្រៀបប្រដូចជា ប្រាសាទបាពួននេះ មានគំនិតភាគសមជា
 “ ភ្នំមាស ” ដែលជា “ លំអនៃលោកទាំងបី ” ហើយ
 អាងឡើងដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី២ នៅកណ្តាល
 ព្រះរាជធានីភ្នំពេញ ។ គឺជាកន្លែងដ៏គួរឲ្យចងចាំនៃព្រះឥសូរ
 ទី២ ហោរីព្រះរាជ ១០០ គតិ អាងឡើងអនុលោមទៅ
 តាម វិស្វាទេវតា ហើយជាប្រាសាទមួយដែលគេចាត់ទុកថា
 ជាទេវដ្ឋាននៃព្រះរាជវង្ស ។ នៅចន្លោះកណ្តាលរាជធានីភ្នំពេញ
 ខេត្ត ១០ រាជធានីបាយ័ន ។

ក្នុងកាលស្រុកសម្រាយតាប៉ុត្តា ប្រាសាទបាពួននេះជាភ្នំ
 មួយដែលមានព្រៃឈើជាច្រើនចុះកកកុញពីលើ ហើយដែល
 មនុស្សបានធ្វើឲ្យខូចខាតអស់ជាច្រើន ។ សព្វថ្ងៃនេះ
 ប្រាសាទបាពួន ហាក់ដូចជាលេចឡើងបង្ហាញឲ្យឃើញនូវវណ្ណ-
 បណ្ណាល័យល្អបំផុតនៅក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ ក៏ដូចជាស្ថានីយ៍ពាក់
 ក្រណាត់ស្រូវ ដែលប្រហែលជាជញ្ជាំងមានក្បាច់រចនា
 សម្រស់ដ៏ច្រើន សម្រាប់គ្រូឱ្យយ៉ាងល្អឯកតាមស្ថានភាព

ប្រាសាទត្បូងដោយថែវសាងពីថ្មភក់ ។ ប្រាសាទនេះ
សាងនៅជុំវិញស្ថានីយ៍មួយកន្លែង ដោយផ្ទាំងថ្មភក់ទិសប្រាយ-
ក្រៀមយ៉ាងធំៗ គួរឲ្យស្ងើចសរសើរទឹកមិនរក្សា ។

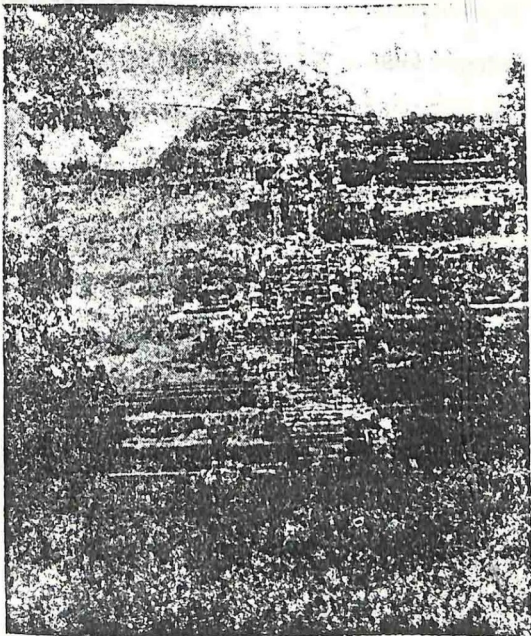
នៅប្រមាណពីរពាន់ម៉ែត្រ មានផ្លូវមួយចូលទៅកាន់
ប្រាសាទបាពួន ។ នៅក្បែរផ្លូវនោះគេបានសង់មណ្ឌបព្រះ
មានរាងចតុកោណជាតាមប្រាសាទភ្នំពេញទី១ ។ សំណង់
ទាំង ៣ នេះសាងនៅលើគ្រឹះយ៉ាងល្អ ដែលបញ្ចេញឲ្យដឹងថា
មុននៃគ្រឿងបរិកណ្ឌទាំងឡាយ ។ ថ្មគ្រោយមកគេបានយក
ប្រាង្គប្រាយដូចនេះ មកប្រើក្នុងសំណង់មុនខាងលិចនៃប្រាសាទ
អង្គរវត្ត ។ គួរប្រាសាទស្ថិតនៅក្នុងកំពែងទី ៤ ដែលគេ
បានឃើញរូបម្ចាស់ព្រះព្រះហ៊ុន និង សសរខ្លះ នៅសល់
ទ្រេត ។ គួរឲ្យខ្លាច ។ នៅតាមផ្លូវថែវនេះមានដំកល់
សរសើរពីរលើយ៉ាងទឹកអាក្រក់ ។

មានផ្លូវមួយសាងពីរគាត់រះនេះទៅបណ្តោយ ២០០ ម៉ែត្រ

ដែលមានទ្រង់ប្រាសាទស្ថាបត្យកម្ម ប្រកបដោយសម្បត្តិ
 រមកគុណនាមកដ៏គួរ ឲ្យមានសក្តានុពលដ៏ធំបំផុត
 ទទឹង៥ម៉ែត្រ ផ្ទៃក្នុងដ៏ធំបំផុតប្រាកដ ។ គេបាន
 គណនាលាយដីដែលស្ថាបត្យកម្ម ដើម្បីឲ្យមើលទៅដូចជា
 រឿងសិរី ទាំងឡាយនៃសសស្ថាបត្យកម្ម

នៅកាមបូឌីយា ។ នៃមណ្ឌបម្ពុជមានរាងដូចកាក
 បាទ មានការខូចខាតស្រស់ស្អាត ហើយមានផ្ទាំងក្បាច់
 ចម្លាក់លំអក្នុង ។ មានសិលាចារឹក ។ មានទីលាន២
 លាន មួយលានស្ថិតនៅខាងជើង មួយទៀតនៅខាងត្បូង
 ឆ្ពោះទៅកាមបាត ដែលមានបណ្តោយ ៣៧ម៉ែត្រ ទទឹង
 ១៨ម៉ែត្រ ។

គួរប្រាសាទមានរាងសាជ្រុងខ្ពស់ក្រចក មានជួរស្តាំ៥
 ផ្នែកឡើងទៅ ដំណាក់នេះមានច្រកប្លែកពីដំណាក់ទាំង
 ឡាយ ។ សករត្សរ៍ ៧ និងទី១០ ប្រាសាទស្ថាបត្យកម្ម
 ទាំងនេះមានបែបបែប ៤ ជ្រុងប្រវែង ហើយមានថ្នាក់ខ្ពស់

ព្រះសាទបាពួន

មើលចំពីខាងលើ

រហូតដល់ផ្នែកខាងលើ ។ នៅខាងក្រោមវិញក៏មានកំនកាត
ប្រហែលៗគ្នាដែរ ។ បើតាមទិសស្រះវិញប្រាសាទនេះ
ពុំមែនសាងចំបាំងនឹងផ្លូវថែវឡើយ ។ ថែវចាំងនេះពីទីជុំវិញ
ថ្នាក់ដណ្តើរទី១ ថ្នាក់ទី៣ និងថ្នាក់ទី៥ ។ ឯផ្នែកបរាង
លើមានកំពស់ពីដីទៅ ២២ ម៉ែត្រ ។

នៅតាមជញ្ជាំងគ្រឹះ មានឆ្លាក់ជាក្បាច់គ្របកល្យកយ៉ាង
មាំមួនណាស់ តែពុំមានឆ្លាក់លំអដោយរូបចម្លាក់អ្វីទេ ។
ថែវខាងក្រៅកំពែងនេះ ទើបនឹងសាងឡើងនៅពេលចន្ទាប
ក្រោយមកទេ ព្រោះគេឃើញមានស្លាកស្នាមដែលធ្វើព្រាង
ដោយគំនរថ្មជាច្រើនយកទៅរៀបចំបង្កើត ។ នៅផ្នែកខាង
លិចមានឆ្លាក់ព្រះពុទ្ធរូបចូលនិព្វានមួយអង្គ ដំកល់នៅលើដំបូល
ថែវ គេអាចយល់បានថា លក្ខណៈយ៉ាងណាដែលនៃគោបុរៈដែល
មានផ្ទាំងចម្លាក់ មានកំពស់ជាន់គាត់កណ្តាល ហើយមាន
ភាពតាំងនៅជាធម្មតាគ្មានការខូចខាតអីឡើយ ។ ឯប្រាង្គ
នាគាមជ្រុង បាក់កំប្លោងអស់ជាច្រើន ដូចគេគោបុរៈនៅខាង

ជើងនិងខាងលិចដែរ ។

គេអាចធ្វើដំណើរចូលទៅកាន់ប្រាសាទនេះតាមគោបុរៈ
 ខាងត្បូង ព្រោះគោបុរៈនេះមានទ្វារចូល ៣ ឆ្ពោះទៅកាន់
 ដំណើរដែលពុំសូវចោត ។ នៅតាមក្បាច់ទ្វារចន្លោះផ្លូវ
 កណ្តាលហើយនិងយំទិសខាងជើង គេសង្កេតឃើញនូវ
 លក្ខណៈទាំងឡាយនៃប្រាសាទនេះ សាងអនុលោមទៅតាម
 ទំនៀមទម្លាប់នៃក្បាច់រចនាខ្មែរក្នុងសម័យបុរាណ ។ នៅ
 កន្លែងនេះគេសង្កេតឃើញជួរមុខទាំងបួនមួយសាងពីថ្មភក់ ដែល
 មានជុំឈើដាក់តម្រួតពីលើ ស្ថិតនៅទិសកន្លែងជើង ដោយ
 មានការរំលែកស្រស់ជាច្រើន ។ គោបុរៈនេះមានលក្ខណៈ
 គោបុរៈ ៣ ទៀត ដែលមានក្បាច់ទ្វារតែមួយ ព្រោះជា
 គោបុរៈដែលមានតួធំ ហើយមានយំធំមូលរាងកោងតម្រួតលើ
 គ្នា ។ មើលពីខាងក្រៅទៅ គេនឹងឃើញនូវចម្លាក់យ៉ាងល្អៗ
 ដែលធ្លាក់ជារូបទេវតា និងរូបមនុស្សតូចៗ អនុលោមទៅ
 តាមបេតិកភណ្ឌដ៏ច្រើនត្រចង់ មិនតែប៉ុណ្ណោះមានធ្លាក់ជាផ្កា

53

លក្ខណ៍តំណើផ្ទាំងពង ៤ ជ្រុងស្មើ ដែលគេមើលទៅកាត់ដូច
កាប៉ាក់ទូច្រំចៀម ដែលគេបានប្រទះឃើញនៅក្នុងសាង
សង់នាយស្រី ។

នៅតាមផ្លូវពីខ្ពង់រាប គេបានប្រទះឃើញផ្ទាំងបូជាច្រើន
នៅជុំវិញស្រុក ដែលចែងនឹងគ្រូខ្ពង់រាប នៅពេលថ្មីៗ
នេះ ។ រីឯនៅក្នុងភូមិភាគខាងកើត ក៏មានសំណង់ដែល
ស្រដៀងគ្នា ព្រមទាំងជាភាគបាត ឃើញប្រកបដោយរូប អក្សរ
លេខ រូបភាព ។ ដែលមានទ្រង់ច្រាយសម្រាប់បូជាស្រី ៦
ដប់បួនតាំងពីបុព្វលាភ ។ ម្យ៉ាងទៀតនៅតាមហាត់ខ្នារចាំ
ខ្សោយ ដែលមានផ្លូវសង់នៅលើសសរជួលៗគ្នា ដូចជា
តាមថ្នាក់ទី ២ នៃប្រាសាទអង្គរវត្តដែរ តែពាក់កណ្តាលដែលគេបាន
ឃើញនៅកន្លែងនេះទាំងបីប៉ុន្មាន គុណ្ឌមានលក្ខណ៍ដូចជា
ទ្រង់ច្រាយ ។ គឺពីមុនទៅទៀត គេនឹងធ្វើដំណើរទៅ
ទៅទាំងស្រុង នៅគោត្តមៈទិសនេះមានការសាងសង់ក្នុង
យ៉ាងល្អ ដែលជាហេតុបង្ហាញឱ្យឃើញនូវការសាងសង់ ។

មានក្បាលរួចនាងគោន ។ ដូចជាក្បាល ដែលគេធ្លាប់ជួបច្រងុះ
 រួចមកហើយ ។ ព្រមទាំងមានឆ្នាក់លំអជាមួយទៅតា រួមសត្វ
 និងកូនផ្កាភ្លឺជាច្រើនទៀត មិនតែប៉ុណ្ណោះមានឆ្នាក់ជាមួយសិ
 នៅកណ្តាលនៃរូប ។ នៃផ្កាដែលម្នាក់អនុលោមទៅតាមទំនៀម
 ម្នាក់យ៉ាងស្រស់ ។

នៅមុខទាំងស្រុងមានធ្វើជារណីរស៊ីមីនត់ដើម្បីឲ្យឡើងចុះ
 ស្រួល ព្រោះគំរូរណីរដ៏នាងដើមត្រូវសឹករិចរិលក្នុងជាច្រើន
 ដូចជារណីរនៅតាមមុខដទៃទៀត ដែលស្មុំតែជារណីរ
 ខ្ពស់ហើយចោតពិបាកឡើងចុះ ហើយពុំមានទ្រូងស្អាតនៅ
 លើសន្តិទាំងឡើយ ។

នៅក្នុងទី ២ មានថែវតូចចង្អៀតហើយមានចំរើនដើរ
 ទៀងនៅអមទាំងគ្រោង ឯចំណែកមុខទាំង ២ មានធ្វើជាចង្អុល
 ដើរ ។ ដំបូលថែវមានរាងជាក្បាលយ៉ូត្រូបចង្អុលពីលើថ្ងៃភក្តី
 ថែវទាំងឡាយនៅប្រាសាទវិមានអាកាស ដែលសាងប្រកួស
 មុខគ្នានៅតាមអ័ក្ស ។ នៅតាមចន្លោះបង្អួចមួយគូៗ មានជាក

ចំរើនជើងទៀនជាលំអផង ។

ឯប្រាង្គនៅតាមជ្រុងមានការខូចខាតអស់ជាច្រើន នៅ
សល់តែចម្លាក់ជញ្ជាំងខ្លះ ដែលទល់ទ្រដោយសសរនៅជ្រុង
ទិសឦសាន ។ នៅគ្រប់ភូមិកណ្តាលនៃគោបុរៈទាំងអស់មាន
សង់ជាតំប្បក់ ហើយមានប៉ែលបេរេញព័ទ្ធជុំវិញផង ។ នៅតាម
ជញ្ជក់ខ្លះនៃគោបុរៈនេះ បើមើលពីចម្ងាយទៅ គេឃើញ
មានក្បាច់ចម្លាក់យ៉ាងល្អ ។ គោបុរៈទាំងឡាយ មានដំបូល
រាងមូលដ្ឋានកំលាំងដោយក្បាច់គ្របកណ្តុរ ។ គោបុរៈយ៉ាង
ល្អធំគេនេះ ជាហេតុមួយទាំងឡាយនាំឲ្យស្ថានភាពទាំងឡាយនៃ
ការចងខ្លោនៗតាមសម័យនិយម ។

នៅតាមជណ្តើរដែលគេភ្ជាប់ពីផ្លូវមួយទៅកាន់ថ្នាក់ប្រាសាទ
ទី២ មានផ្លូវមួយទៀតតូចចង្អៀតបត់វែងភ្ជាប់ តាមមុខប្រាសាទ
នីមួយៗ ដែលមានជាជណ្តើរព័ទ្ធជុំវិញ ទៅកាន់ទី៣ ដែលគេត្រឡប់
ចូលទៅវិញតាមជណ្តើរតែ ដើម្បីនឹងចៀសវាងពីជណ្តើរដែល
ចោក ។ ដោយគេត្រូវឡើងចុះតាមជណ្តើរមួយនោះតពីខាង

លើកគោចុះខាងត្បូង ព្រោះជណ្តើរនេះចុះឡើងស្រួលជាង
 ជណ្តើរទាំងឡាយ ដែលមានដុំថ្មរមៀលធ្លាក់ពីជ្រុងទិសឦសាន
 នៃក្បាលសាច់ដុំខ្ពស់ ។

ផ្នែកបាតលើមាត់ចណ្តាយប្រវែង ៤២ ម៉ែត្រ ទទឹង
 ៣៦ ម៉ែត្រ ហើយបានទទួលការវិនាសអន្តរាយអស់ជាច្រើន
 គឺនៅសល់តែគោចុះខ្លះនិងយ៉ង់ខ្លះនៅជាប់នឹងក្បាលសាច់ ។
 នៅតាមជង្គឹកខ្លួនជញ្ជាំង មានលំអដោយក្បាច់រចនាជារូបចម្លាក់
 តូចៗ យ៉ាងច្រើន ។ មានសំណង់មួយនៅជ្រុងទិសឦសាន
 ដែលគេឃើញនៅសល់តែជញ្ជាំង និងសសរនៅតាមជួរថែវ
 ដែលបង្ហាញឲ្យដឹងឲ្យការកសាងដោយគ្រឿងសម្ភារៈទាំងនេះ ។

ថែវទាំងនេះ បឲ្យឃើញទៀតឲ្យលក្ខណៈពិសេស គឺបែក
 ជាពីរតាមចណ្តាយអ័ក្ស ដោយមានជញ្ជាំងទ័ណ្ឌចោះជាបង្អួច
 ដាក់បំរឹងជើងទៀនភ្ជាប់គ្នា ចណ្តាលឲ្យមានទម្រង់ហាក់
 ដូចជាសាងដោយប្រើសសរទ្រ លក្ខណៈថ្លែកដែលគេពុំដែល
 ប្រទះក្នុងការកសាងនៅជំនាន់នោះ ។

បើគេហាលភ្នែកភ័យម្យ៉ាងទៅលើផ្លូវថ្នល់ចូលទៅខាងកើត,
ទៅលើប្រាសាទភ្នំបាខែននៅខាងត្បូង និង ប្រាសាទវិមាន
ពោធិសនៅខាងជើង ដែលស្ថិតនៅស្របអ័ក្សគ្នាចំងាយ
ប្រហែលទៅលើព្រះឈើនៃអង្គរ គេអាចឃើញទស្សន៍យុគភាព
យូរអង្វែងក្នុងលោក ។ តែគេពុំអាចបំភ្លេចបាននូវវិចិត្រភូមិ
ឈើចម្រុះ ស្ថាបត្យកម្មនៃប្រាសាទពណ្ឌាលនេះ ដែលបាន
រស់ឡើងវិញដោយឈើនៅផ្នែកលើ ហើយសុទ្ធសឹងរចមាល់អ
និងបិទមាសតាមសម័យនិយម ។

ផ្លូវគ្រឹះនេះមានពីរថ្នាក់ គឺផ្លូវគ្រឹះមួយថ្នាក់កំពស់ ២ ជ្រុងស្មើ
គ្នាជុំវិញ ផ្លូវគ្រឹះថ្នាក់មួយទៀតកំពស់ជាតាមបាទ ។ ផ្លូវគ្រឹះ
ថ្នាក់កំពស់នេះសុទ្ធសឹងតែមានលំអគួរឲ្យស្ងើចសរសើរដល់ស្ថា
បត្យកម្មខ្មែរចំណុះឡើយ ។ ផ្លូវគ្រឹះនេះដែលស្ថិត
នៅក្នុងដី អាចប្រៀបធៀបប្រាសាទនេះ នឹងប្រាសាទ
បាយ័នបាទ ព្រោះគួរប្រាសាទជាទីមិត្តរួបនៃភ្នំព្រះសុមេរុ ដូច្នេះ
វត្ថុកំពស់គឺ ក៏មានភាគស្មើនឹងផ្នែកខាងលើដែរ ។

ក្រុមប្រឹក្សា

បញ្ជាក់ប្រាប់បងប្អូននេះ លោក ស៊ុន ស បានមាន
 ប្រសាសន៍ថា : ឃ្លីងរ៉ាវី ១ ជាលំនៅភាគក្នុងទ្វារថែវ
 ទាំង ៤ ផ្នែកទាំងស្រុងតែមានខ្នងដូចគ្នាគ្នា គឺយើងនឹង
 បើកឃ្លីង ១ ចេញទៅភាគក្នុងទ្វារទាំង ៤ ព្រមទាំងរឿង
 បងប្អូននេះ នៅក្នុងទ្វារទាំង ៤ រឿងគ្រឿងនៅក្នុងទ្វារ
 ទាំងស្រុង ។ ឃ្លីងទាំងទ្វារដែលមាននៅភាគផ្ទាំងចម្លាក់
 ទាំងនេះ ស្របនឹងតែមានគោលចំណងដើម្បីឲ្យយើងឆាប់យល់
 ស្របប៉ុណ្ណោះ ។

ពិនិត្យរាល់ច្បាប់ចម្លងនេះ គេបានតាមលំនាំក្បាច់នៅ
 ប្រាសាទបាគង ដែលសាងក្នុងសតវត្សទី ៩ ហើយមាន
 ក្បាច់ចម្លាក់ ដែលគេបោះលាមនៅតាមរឿងផ្សេងៗដាច់ដោយ
 ខ្សែក្រវាញ ទៅតាមផ្ទាំងទី១១ និងនៅតាមក្បាច់ក្បាង
 ដែលស្ថិតនៅមានសារសំខាន់ តាមស្ថានភាពនៃផ្ទាំងចម្លាក់ចាស់
 រស់ ដែលបានដាក់តាំងពីក្រោមហេតុផលលើ ឲ្យមានទ្រង់

ប្រាយដូចជាគម្រងក្បាច់ ។ ក្បាច់ចម្លាក់ទាំងឡាយច្រើនតែ
 មានផ្ទាំងតូច ។ ជាលំអសមទៅតាមការនិយមកប់គាន ហើយ
 ដែលមានក្បាច់ខ្លះ បង្ហាញសាភ័ណភាពដ៏គ្រប់គ្រងលាយ
 ចំរុះនៅតាមផ្ទៃរឿងផ្សេងៗ បែបជាអ្នកចម្លាក់ពិតប្រាកដ ។
 គួប្រាសាទទាំងមូលនេះមានលំអឥតខ្ចោះ ជាហេតុធ្វើឲ្យមនុស្ស
 បានយល់យ៉ាងជាក់ច្បាស់ ឲ្យសាច់រឿងទាំងឡាយ ។

គោបុរៈខាងត្បូង មុខខាងឆ្វេង

នៅខាងលិច ក្បែរជើងប្រវត្តិនៃរឿង មានសត្វខ្លា
 ដេញខាំស៊ីម្នាក់ ដែលកំពុងតែគេចខ្លួនរត់ឡើងដើមឈើ,
 រឿងព្រេងប្រែម្នាក់បាញ់សម្លាប់សត្វចក្សុវិស័យ, ក្របីដល់គ្នា,
 ឥស័រកំពុងការវិនាស, ស្រ្តីម្នាក់កំពុងអង្គុយប្រឡែងជាមួយ
 កូន, រឿងទាំងនេះសុទ្ធតែមានការលាយឡំនឹងរឿងក្រិស្ណៈ ៖
 ការប្តូរកូនដើម្បីជៀសវាងអំពីសេចក្តីស្លាប់ កុំឲ្យមកបៀត
 បៀនដល់ក្រិស្ណ, ការពិឃាតទារក, ក្រិស្ណ ប្រយុទ្ធនេះ
 នាគរាជ ដោយហែកនាគរាជជាតិវង្ស ហើយតទៅ

ឈ្មោះនាគរាជទាំងពីរ ហើយបានទៅតេជោនិងសត្វតាដែល
 មានមុខដូចជាមនុស្សទៀត ។ នៅខាងកើតមានឥសីមួយអង្គ
 កាន់ក្បាលមនុស្សត្រូវប្រញា ក្បាលនេះប្រហែលជាក្បាល
 មនុស្សកំពុងស្លូតធម៌ ដែលគេឃើញនៅចំពីខាងក្រោម ។

គោបុរៈខាងត្បូង មុខខាងជើង

នៅខាងកើត ផ្ទាំងចម្លាក់ខាងក្រោមមានរឿងផ្សេងៗ
 ដំណាលពីជីវិតឥសី គឺមានឥសីមួយកំពុងកូរទឹកកាង មួយ
 ទៀតកំពុងចុករោះ ហើយនិងឥសីទី ៣ បង្ហាញឲ្យឃើញ
 ទូរភាពព្យាបាទនិងមរណៈ ។ នៅផ្នែកចម្លាក់ខាងលើមាន
 រឿងរាមកេរ្តិ៍ ត្រង់ចម្លាក់ពួកស្វា និងយក្ស, ហេតុមាន
 និងនាងសីតាអង្គុយនៅក្នុងគុម្ពាត្រៃឈើ ។ ផ្ទាំងចម្លាក់
 មួយទៀតនៅខាងលើមានរូបព្រះនារាយណ៍ កាន់កេតនភណ្ឌ
 តាមធម្មតា ។ នៅខាងលិច ត្រង់ផ្នែកជញ្ជាំងដែលខូចខាត
 មានឥសី មនុស្សនិងសត្វនៅក្នុងព្រៃ ព្រមទាំងការ

12 ប្រយោគផ្សេងៗ ។

គោបុរៈខាងកើត មុខខាងកើត

នៅផ្នែកខាងត្បូងមានរឿងរាមកេរ្តិ៍ ថ្ងៃនោះសេចក្តីទុក្ខ
 លំបាករបស់នាងសីតា ដែលទ្រង់ព្រះកន្សែងរៀបរាប់ថ្ងៃន
 សេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះនាងនៅលើភ្នំព្រះរាម នាងលើក
 ករប្រណម្យដាក់លើព្រះសិរ រំលឹកដល់គុណព្រះអគ្គិជារស្តេច
 ព្រះអគ្គិដែលនៅជិតព្រះនាង ហើយនិងព្រះមហេសីសូរជ័រលើ
 រោងស្រុករាជជាពោហនៈ ។ នៅផ្ទាំងខាងលើព្រះរាមនិង
 ព្រះនាងសីតា គង់លើបល្ល័ង្ករតន៍ ។ តមកគឺរឿងមហាការតៈ
 ត្រង់ចម្បាំងអជុំន និង ព្រះនារាយណ៍ ដោយសាររឿងជ្រកព្រៃ
 ដែលជាគ្រងយក្សម្នាក់ក្នុងខ្លួន ។

នៅផ្ទាំងចម្បាំងខាងជើងមានរឿង មហាការតៈ ដែល
 គេច្បាប់បានជួបប្រទះរួចមកហើយ នៅខាងត្បូងនៃថៃអគ្គិ
 រត្នផ្នែកខាងលិច ប៉ុន្តែរឿងនៅប្រាសាទបាពួននេះ គេ
 ត្រាន់តែលាតត្រដាងពីចលនាដ៏សំខាន់ៗ ខ្លះ ដែលនៅខាង
 លើមានក្រមត្បូងត្រី និង កងទ័ពបុណ្យៈ លើកទៅច្បាំងនឹង

កងទ័ពភិស្វៈ ដែលមេទ័ពត្រូវត្រួញបាត់ពីលើយានជំនិះ ដួល
ដេកស្លាប់ ។ នៅខាងក្រៅគេឃើញរូបចម្លាក់មនុស្សធំៗ
ជាយុទ្ធជនខ្លាំងពូកែ ហើយខ័ណ្ឌកងទ័ពដែលបាញ់សង្គ្រាម
យ៉ាងច្រើន នៅតាមបណ្តោយកងរំពងដែលមានស្តេចគង់ ។
នៅជិតផ្ទាំងចម្លាក់នេះ មានរឿងជាច្រើនទៀតនៅលាងទ្បូន
ហើយខ័ណ្ឌមានរឿងព្រេងតូចៗ ដែលមានរឿងមួយបង្ហាញ
ពីមនុស្សច្រុសម្នាក់ចង់ចាប់ស្ត្រីម្នាក់ ។

គោបុរៈខាងកើត មុខខាងលិច

នៅខាងជើងមានរូបជំរុំព្រមួយយ៉ាងល្អ និងរូបជំរុំស្រុក
មួយ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ គេឃើញមានក្រុមរទេះ
មួយជួរជុំកណ្តាលចំពីរ និងឥសីមួយគង់ទៀតផង ។ នៅ
ខាងត្បូង ពលកម្មស្នា កំពុងដំឡើងត្រួញបាញ់ស្រីម្នាក់ ។
នៅក្បែរនេះ មានការប្រយុទ្ធកងមនុស្សនិងស្វា ហើយ
និង ជំរុំ ។ នៅខាងត្បូង ពីលើមនុស្សម្នាក់ដែលកំពុងនៃបាញ់
សត្វខ្លា មានរឿងប្រយុទ្ធនឹងស្ត្រីម្នាក់លើអាគារ នៅខាងស្តាំ

មានមនុស្សកំពុងចាប់សត្វចតុប្បាទ , ឥសីនៅក្នុងព្រៃ , ស្រី
ហើយនិងកងពលធូស្លា ព្រមទាំងមានព្រះរាជាមួយព្រះអង្គ
គង់លើបល្ល័ង្កកណ្តាលរាជបរិការ ។

គោបុរៈខាងជើង មុខខាងជើង

នៅខាងកើត គឺសង្គ្រាមក្នុងរឿងរាមកេរ្តិ៍ ដែលគេ
ឃើញព្រះរាមគង់លើរាជរថទីមាសេ ២ , ព្រះចៅក្រុងរាជាណា
មានដៃនិងគ្បាលច្រើន កំពុងត្រូវយក្សក្បាលមនុស្សប្រឆាំង
គ្នា ។ ក្រុងរាជាណាច្បាំងនឹងហានុមាន ហើយនិង
ក្រុងនិល ។ សុត្រីតច្បាំងនឹងមេទ័ពយក្ស ឯក្រុងរាជាណា
ច្បាំងនឹងព្រះរាមជិះលើហានុមានជាសេនាវិសេស ព្រះអង្គទ្រង់
រាជ្យ ។ ដើម្បីជោគជ័យយោងពិស្តារក្នុងការបំពេញ
កិច្ចការក្នុងរឿងនេះ ។ នៅតាមបណ្តោយបង្អួចទី ១
នៃថែរនេះមានផ្ទាំងជាត្បាច់មូលក្រវ៉ាងយ៉ាងល្អស្រស់រវើក ។

នៅខាងលិច គឺរឿងសង្គ្រាមនៅប្រទេសលង្កាដដែល
ស្រូវរួមភាពក្នុង ។ មានរូបសត្វនិងរូបគំនូរផ្សេងៗ ។

គេឃើញបុត្រក្រុងរាជធានី ឈ្មោះ ឥន្ទ្រជិត ថ្ងៃនោះស្រីក៏ជាពស់
នាគរាជ រួចរត់ជុំវិញអង្គព្រះរាម និង ព្រះលក្សណ៍ ចំណែក
ឯពលស្វា ភិតភ័យយំឡើងខ្សឹម ។ ក្រុមហោះពុះពីលើ
ភាគសមុទ្រចម្លងពស់នាគរាជ ដោះក្បួនទាំងពីរអង្គឲ្យរួច
ពីភ័យខ្លាច ។ ព្រះរាមជិះលើរាជរថឈ្មោះកូសបក ទើប
ដោយរាជហង្សបរសំដៅទៅក្រុងអយុធ្យាបុរី ក្រោយពេល
ដែលព្រះអង្គ ឲ្យពួកពលស្វាលុបសម្រាករួចហើយ ។
នៅឆ្ងាយពីនេះបន្តិច ផ្នែកក្រោមមានជីវិតយូរតូច និង ឥសី
កូរទឹក ។ គេឃើញសុត្រីតយំឡើងខ្សឹម កើតទុក្ខជាខ្លាំង
ដោយបងឈ្មោះ ពាលី បណ្តាញចេញពីភ្នំហិមាល័យ ។
ពាលីជាបងត្រូវសរព្រះរាមត្រង់កណ្តាលខ្នង ដួលដេកស្លាប់
កណ្តាលពួកពលស្វា ។

គោបុរៈខាងជើង មុខខាងត្បូង

នៅខាងកើត មានគោឈមមុខទល់នឹងសេះ ហើយនិង
ព្រះរាម ព្រះលក្សណ៍ព្រមទាំងពួកពលស្វារបស់សុត្រីត

នៅខាងលិចមានការប្រយុទ្ធគ្នារវាងអនុស្សន៍សត្វ ។ នៅ
ក្នុងជួរព្រះនាងសីតាគន្ធីយោធាវង្សនិទាន អរោកៈ ។

គោបុរៈខាងលិច មុខខាងលិច

នៅខាងជើងមានការប្រយុទ្ធគ្នារវាងសត្វន័រសត្វ ។
នៅចុងភ្នំភ្នំបូកក្រវ៉ា អនុស្សន៍ជំនះនៅលើយោធាបរាត់
ក្មេងដែលបានច្របាច់មក ។ ខាងត្បូងពីលើក្របត្បូងត្រី
ដ៏អាក្រក់នេះ មានសត្វហង្សកំពុងទ្រទ្រោសទម្លេងនៅលើពាស
ដែលជាវិមានព្រះភិទ្ធិទេពមួយព្រះគន្ធី មានក្បាលពង្សផង ។
មិនតែប៉ុណ្ណោះ មានត្នាក់ជាអៀនចម្បាំងជាច្រើនទៀត រវាង
ភ្នំនិងជំនះនៅលើយោធានៅមុខព្រះរាជវាំង ចំណែក ២អង្គ ១២
កំពុងទទួលសេចក្តីស្តាយពីព្រះហស្តព្រះនារាយណ៍ ។

គោបុរៈខាងលិច មុខខាងកើត

ខាងជើង មានអៀនចម្បាំងនិងការប្រយុទ្ធគ្នាជាច្រើន
ទៀត ដែលប្រយុទ្ធនៅលើយោធានិងហង្សសត្វ ។ ក្បាលនិង
មុខប្បូងគ្នា មុខប្បូងគ្រប់ស្រាប់ ទៅកណ្តាល

ផ្ទាំងឆ្មាភក់ដោយមានជ័រក្នុងមួយច្រវាក់ក្រោម ។ ឆ្មាឆ្មា
នេះបង្កើត មានការប្រយុទ្ធគ្នារវាងជ្រកព្រៃនឹងជ្រកព្រៃ ក្បែរ
នោះខាងឆ្មាភក់ យើងឮបាញ់ព្រាត្រង់យកមួយក្បាលជាមនុស្ស
មិនតែប៉ុណ្ណោះមានឆ្មាភក់ជាច្រើនសេះពីរយមមុខទល់គ្នា ។

ដែលតភ្ជាប់មកពីជញ្ជាំងខាងក្រៅនៃកំពែងវាំង ប្រហែលជា
 ១០០ ម៉ែត្រ គេនឹងបានឃើញទូរក្តៅដំណែលបុរាណក្នុងស្រះ
 មួយដែលបានរក្សាទុកនៅសភាពដូចដើម ដូចនៅលើទួលស្តេច
 គំលង់ដែរ នៅជញ្ជាំងខណ្ឌខាងលិចមានចម្លាក់រឿងនាវាចរណ៍
 នៅផ្នែកខាងកើត ។

បើចង់រំលឹកវិញ ត្រូវដើរតាមនាគខាងលិចមុខខាងជើង
 នៅក្នុងបរិវេណវាំង ដែលនៅក្នុងមណ្ឌលនេះ ជញ្ជាំងធ្វើពីថ្ម
 បាយក្រៀម មានកំពស់ ៥ ម៉ែត្រ ហើយសង់យ៉ាងមាំ មាន
 កំពស់ពីរជាន់នៃជញ្ជាំងទី២ ដែលសាងឡើងនៅពេលក្រោយ ។
 នេះ នឹងខណ្ឌពីជញ្ជាំងទី ១ ដោយស្នាមរក្ខោះមួយទទឹង
 ២៥ ម. ។ ជញ្ជាំងនេះព័ទ្ធជាមួយ ទទឹង ២៥០ ម៉ែត្រ
 បណ្តោយ ៦០០ ម៉ែត្រ ។

នៅផ្នែកខាងជើង និង ខាងត្បូងនៃមណ្ឌលនេះដែលមាន
 ក្រឡាផ្ទៃ ១៥ ហិកតា មាននាគពីរនៅផ្នែកនីមួយៗ សាងគំរា
 ថ្មបាយក្រៀមទាំងអស់ ហើយនាគដែលមានភាពនៅគង់វង់

ជាន់គេ គឺនាគត្រង់ផ្លូវដែលដើរកាត់មក ។ នៅលើផ្លូវដឹកថ្ម
ស្មើរាងខ្វែង ត្រង់ផ្នែកទាំងពីរខាងលើ មានបរិវេណផ្លូវមួយ
រាង ៤ ជ្រុងស្មើប្រកបដោយជាន់ - ថ្នាក់ ១ បញ្ជាក់ ព្រមទាំង
ស្វាចកោងពីរដូចជាគង្រីង រំលេចជាក្បាច់រចនាយ៉ាងល្អឆើត
ឆាយ ប្រកបដោយគ្រឿងតុបតែងលំអពីសម័យបុរាណ ដូច
នៅកន្លែងមុមមានរូបសំរាប់ធ្វើជាយានជំនិះ ។

ដីដែលបានជីករកនាគ ជាប់ទាក់ទងទៅខាងក្រោម
ប្រាសាទវិមានអាកាស ដែលនៅកណ្តាលមណ្ឌលនេះគឺហួស
ពី ១ ម៉ែត្រ ២០ ទៅខាងលើដី មានកាតខុសគ្នា តែអាច
ភ្ជាប់ទៅនឹងជ្រុងនេះបាន ។ គេអាចធ្វើដំណើរជំរំទៅ
ខាងស្តាំបាន បើសិនជាផ្លូវនោះបានរៀបចំស្រួល ពោលគឺផ្លូវ
ទៅខាងកើត ដែលនៅទីនោះមានស្រះចាស់មួយ ប្រវែង
៥០ ម៉ែត្រ ទទឹង ២៥ ម៉ែត្រ មានខឿននិងថ្នាក់សំរាប់ឡើង
កុះធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ដែលអាចឡើងដល់ដីទួលមួយតូច

មនុស្ស, បើ និង សេះ នៅក្រោមក្បាច់គ្របកជាសត្វហង្ស ។

វិលមកវិញតាមផ្លូវដើម ដោយចន្តដំណើរជំនំទៅខាង
កើត គេត្រូវចត់ទៅខាងឆ្វេងបេញតាមនាគ និងបានដល់មុខ
ទិសពាយ័ព្យនៃស្រះធំមួយ ដែលមានប្រវែង ១២៥ ម៉ែត្រ ទទឹង
៤៥ ម៉ែត្រ តែសព្វថ្ងៃនេះត្រូវរលុចបាត់ដោយដីដុះឡើង ហើយ
មានជម្រៅតាមការស្ទង់មើលប្រហែលជា ៧ ម៉ែត្រ ៥០ ។
ស្រះនេះ មានជាថ្នាក់ៗ ទំលាក់ដាច់ពីចិញ្ចឹមក្រាលថ្មនៃមណ្ឌល
ខាងជើង និងមានស្រះមួយទៀតនៅខាងកើត ប្រវែង
ប្រហែល ៥០ ម៉ែត្រ ទទឹង ២០ ម៉ែត្រ ជម្រៅ ៤ ម៉ែត្រ ៥០ ។

ផ្នែកមុខខាងលិច ខាងត្បូងនិងភាគខាងកើតស្រះនេះ
លំអដោយក្បាច់ចម្លាក់ជាសត្វនៅក្នុងទឹក ដូចជាត្រី, ត្នាម,
មករ, អណ្តើក, កន្ទាយ, ពស់ជាដើម ដែលមានសភាព
ហាក់ស្រដៀងប្រហែលឆ្វេងឆ្វាយនៅក្នុងទឹក ។ ផ្នែកបាតជា

នាគីចាំឯងឡាយយ៉ាងកកកុញ និងមានមនុស្សដុះស្លាបប្រហែល
 ជាត្នក “ តិច្ឆ ” ។ សភាពចាំឯងអស់នេះ ប្រហែលគ្នាខឹង
 ប្រាសាទបាយ័នដែលមានមកុដរាជ្យ ទ្រដោយនាគសម្រាប់
 ចាត់ចែងវេទិកា ចំពោះព្រះមហាក្សត្រនិងចំពោះអ្នកមានបណ្តា
 សក្តិធំៗ នៅក្នុងព្រះតន្ត្រីសម្រាប់ធ្វើពិធីបុណ្យផ្សេងៗ យ៉ាង
 អក្ខរិក ។

អ្នកទស្សនាអាចចុះមកខាងក្រោមដើរពិនិត្យមើលខ្ទប់ក្បាច់
 ចម្លាក់ តាំងពីជ្រុងខាងលិចរហូតដល់ជ្រុងខាងត្បូង ដែលនៅ
 ទីនេះ មានសុទ្ធតែដុំថ្មតម្រៀបគ្នាជាជណ្តើរអាចឲ្យឡើងទៅ
 ខាងលើវិញបាន ។

នៅទីនេះ មានបញ្ញាមួយជាអាថ៌កំបាំងជាងគេ ក្នុងចំ
 ណោមបញ្ញាចាំឯងអស់ដែលចោទឡើង ចំពោះប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ
 ព្រះរាជវាំងនេះ ថ្នាក់ចាំឯងនេះត្រូវជុំវិញស្រះដែលច្រកបដោយ
 ការគូបតែងយ៉ាងចំណាស់ៗ សុទ្ធសឹងតែមានប្រយោជន៍ចាំឯងអស់
 គឺសម្រាប់ការពារយ៉ាងមាំមួនដែលលើក មានសភាពខ្ពស់ចាប

មិនស្មើគ្នា ជាពិសេសផ្នែកកណ្តាល ដែលត្រូវស្លាប់នា
ប្រាសាទវិមានតាកាស ។

ប្រាសាទនេះ បានរៀបចំឡើងវិញ ដោយលោក
ហ. ម៉ាកសាល់ ។ ការជីកកកាយខ្លះទៀតនៅពេលថ្មីៗនេះ
បង្ហាញឲ្យឃើញកម្ពស់ដ៏មួយទៀត ដែលខ្ពស់ជាងដីបាតក្រោម
០ ម៉ែត្រ ៨០ ។ ដូច្នេះការបំពេញដីត្រូវបំពេញយ៉ាងតិចពីរដង
ហើយកម្ពស់ដ៏មួយជាន់ៗ ទាក់ទងទៅនឹងវត្ថុបុរាណជាច្រើន
នៅតាមជញ្ជាំងនិងតាមផ្លូវក្រាលថ្ម ។ ការនេះផ្តល់ព័ត៌មាន
យ៉ាងជាក់ច្បាស់ថា ប្រាសាទនេះ សាងឡើងដោយសម្ភារៈ
ស្រាលៗ ត្រង់ផ្នែកខាងកើតនៃវិហារ ហើយវិហារនេះស្ថិតនៅ
ក្នុងចំណោមសំណង់យ៉ាងស្មុគស្មាញ ហេតុនេះហើយបានជា
ការជីកដី បង្ហាញឲ្យឃើញកំទេចដង្គូនិងក្បឿង ព្រមទាំង
ស្លាកស្នាមជាច្រើនកន្លែង ដែលមកពីឈើចាក់ចូលចំផ្លាញ
ផ្ទៃក៏មកពីត្រូវភ្លើងឆេះ ។

យើងគ្មានឃើញសញ្ញាអ្វី ដែលបញ្ជាក់ពីការបំពេញដីបន្ត

បន្ទាប់គ្នាខាងលើឡើយ លើកលែងតែជាទំកល្យាលដែលមាន
សិលាចារឹកនាមព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ ដែលបញ្ជាក់ឲ្យឃើញ
ថា ជាទំនេះបានលើកដល់នៅចុងសតវត្សទី ១២ ។

សិលាចារឹកទី ១ និយាយអ្វីបែបបទ “ ដើមជ្រៃ ” មាន
ប្រយោជន៍សំខាន់ ដោយបង្ហាញឲ្យភស្តុតាងនៃការបញ្ចូល
លាយគ្នា ពុទ្ធសាសនា និង ព្រហ្មញ្ញសាសនា ដែលគេនិយម
រាប់គោរពនៅសម័យនោះ គឺដើមពោធិព្រឹក្សក្នុងពុទ្ធសាសនាមាន
សភាពដូចគ្នានឹងព្រះព្រហ្ម ដែលទុកជាឫសកែវ ព្រះឥសូរជា
ដើម ព្រះនារាយណ៍ជាមែកធាង ។

សិលាចារឹកទី ២ និយាយសរសើរក្សត្រីមួយអង្គដែល
មានប្រាជ្ញាឆ្លៀតឆ្លាតលើសពួកស្រីនានា ដែលបានផ្សប់ផ្សាយ
ឲ្យគុណប្រយោជន៍ដល់មហាជនជុំវិញព្រះអង្គ ហើយកាន់ខ្ជាប់
គួរសិលធម៌ដូចឥសី ។ សភាពសព្វថ្ងៃចំពោះបញ្ហានេះ មិន
អាចធ្វើឲ្យគេជឿបានថា នៅក្នុងព្រះបរមរាជវាំង មានការ
បែងចែកជាលក្ខណៈអ្វីៗ ។ ល្បែងទាំងនេះ សុទ្ធតែធ្វើឲ្យគ្រឿង

174

សម្ភារៈផ្សេងៗ ដែលពុករលួយ ជាពិសេស ទឹកថ្លៃសម្រាប់
 ព្រះរាជា ។ គេមិនគាចយល់បាននូវការរៀបចំអគារទាំង
 ឡាយ ឲ្យមានសភាពសមរម្យ ។ អ្នកខ្លះបានទៅពិនិត្យ
 មើលសភាពទាំងអស់ មុនពេលរៀបចំនៅឆ្នាំ ១៩២២ ហើយ
 ពេលថា មានសភាពដូចគ្នាទាំងព្រះបរមរាជវាំង ភ្នំពេញ ។
 ប៉ុន្តែច្រើនសតវត្សរ៍មក ព្រះមហាក្សត្រមានវិទ្យុស្រឡាយ
 ជាមួយគ្នាបានគង់នៅទីនេះ ហើយបានរុះរើឬ ស្លាប់នាអគារ
 តាមព្រះជ័យរៀងៗ មក ។

លោក ហ. ម៉ាកសាល់ ដោយសំគាល់ទៅលើភាពខែ
 របងខ្លះ ដែលមើលឃើញពីចំហៀង ចែកបរិវេណទាំង ៥
 មណ្ឌល គឺ: ១/ ពីខាងកើតទៅខាងលិច : ទីប្លាមួយដទៃទៀត
 ៧០ ម៉ែត្រ មានគោចុះច័សម្រាប់ចូល; ២/ ព្រះលានច្រវែង
 ២៨០ ម៉ែត្រ ក្នុងលាននេះមានវិហារវិមានអាកាស និង ស្រះធំ
 មួយ ដែល គេចូលទៅបានដោយគោចុះពីរ; ៣/ ផ្នែក
 សម្រាប់ស្រីៗ ច្រវែង ១៥០ ម៉ែត្រ គឺមានទីប្លាជាសាធារណៈ

ពីខាងត្បូង ទាំងអស់នេះគ្មានទាក់ទងអ្វីទៅនឹងមណ្ឌលខាង
 ក្រៅទេ; ៤/ មណ្ឌលទី ៤ ដែលបើកចំហទៅមណ្ឌលទី ៣
 សម្រាប់ពួកក្មេងស្រី ៗ អ្នកបំរើ ៥/ ទីធ្លាជ្រោយបំផុតបិទជិត
 នឹងពុំដឹងជាសម្រាប់ប្រើការអ្វីជាពិតប្រាកដឡើយ ។

គេយល់លក្ខណៈនៃបរិវេណនីមួយៗដោយសំគាល់ទៅលើ
 វត្ថុផ្សេងៗ ដែលបានរកឃើញដូចជា វត្ថុធ្វើអំពីសំរិទ្ធិ និង ក្អម
 ឆ្នាំង ហើយនិងទៅលើការដាក់តែងលំអស្របទៅតាមវប្បធម៌ ។

ការពិពណ៌នាអំពីប្រាសាទវិមានអាកាស

បើយើងក្រឡេកភ្នែកមួយភ្លែតទៅ យើងនឹងអាចប្រៀប
 ធៀបប្រាសាទនេះ ទៅនឹងប្រាសាទភ្នំបាខែន ដែលទុកដូច
 ជាក្នុងកណ្តាលមណ្ឌលនៃរាជធានីរបស់ព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន
 ដែលបានសាងឡើងក្នុងសតវត្សទី ៩ ។ ក្នុងចំណោមវិហារ
 តូចៗ នៅតាមប្រាសាទវិមានអាកាស វិហារទី ២ បានទាញ
 ការចាប់អារម្មណ៍យើងយ៉ាងខ្លាំង ដែលមានរបៀបរៀបចំយ៉ាងសមរម្យ

ឥតខ្ចោះ ដោយសារជីវិត ៤ ជ្រុងទ្រវែង ហើយនិងប្រាសាទ
មួយគត់ ដែលធ្វើឲ្យយើងនិច្ច័យបានថាជាវិហាររាជមួយក្នុង
ព្រះរាជវាំង ។

នេះគឺជា "ប្រាង្គមាស" ដែលអ្នកទេសចរចិនម្នាក់
ឈ្មោះ ជីវ តា ក្លាន់ បានពណ៌នារៀបរាប់ ។ តាមអ្នក
ដំណើរនេះគេឃើញមានប្រាសាទសម្រាប់ស្តេចផ្គូ ទាំងនេះ
បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់លាស់ពីស្ថានភាពនៃប្រាសាទ និងបង្ហាញ
ពីវត្ថុបុរាណដែលមានចំនួនយ៉ាងច្រើនឥតគណនា ។ នៅក្នុង
ប្រាង្គនេះ មានព្រលឹងនាគមួយ ដែលមានក្បាល ៧ ហើយ
ជាម្ចាស់ផែនដីនៃព្រះរាជាណាចក្រ ។ ពស់នេះចេញមករាល់រត្រី
ហើយមានរកទេសស្រី ។ ស្តេចត្រូវតែផ្គូជាមួយពស់នេះជាមុន
លុះដល់វេទ ២ ទើបព្រះគង្គស្តេចទ្រង់ផ្គូជាមួយមហេសី ។
ប្រសិនបើរត្រីណាមួយព្រលឹងពស់នោះមិនបានមកទេ នៅ
ពេលនោះហើយ ដែលមរណភាពនៃស្តេចជិតមកដល់ហើយ
ឬ បើស្តេចទ្រង់ខានផ្គូមួយយប់ជាមួយពស់នោះ ស្តេចនឹងត្រូវ

ទទួលគ្រោះកាចជាមិនខាន ។

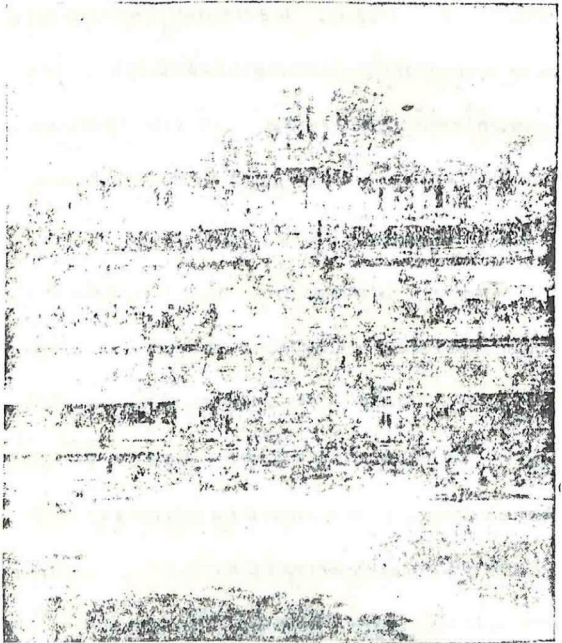
ប្រាសាទវិមានភាគាសមានរាងជាសាជី ប្រកបដោយ
ជាន់ថ្នាក់ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម មានកំពស់ ១២ ម៉ែត្រ ដែល
មានជីរាង ៤ ជ្រុងទ្រវែង បណ្តោយ ២៨ ម៉ែត្រ ពីខាងទិស
តាយ័ព្យ នៅខាងក្រោមមាន ២៨ ម៉ែត្រ ពីជើងទៅត្បូង
ខ័ណ្ឌ ៣០ ម៉ែត្រ ២៣ ម៉ែត្រ និងត្បូងជុំវិញដោយជញ្ជាំង
ជ័រមានកំពស់ ៦ ម៉ែត្រ ៦ ម៉ែត្រ នៅតាមជញ្ជាំង ។ ដែលមាន
គោ ចំណែកដ៏រតូច ។ ឈរលើគ្រឿងទ្រទ្រង់សម្រាប់សំគាល់
ជាមុម ។

ជាន់ថ្នាក់ដែលតូច ។ មិនអាចឱ្យយើងធ្វើដំណើរបាន
ហើយប្រកបដោយក្បាច់រចនាលេចឡើងក្រឡេកៗ ហាក់ដូច
ជាមកុដមួយដ៏តូច ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ក្បាច់មកុដនេះ មាន
ក្បាច់ល្អិតៗ នៅជុំវិញខ័ណ្ឌនៅបាតរាងខ័ណ្ឌ ដែលមានបង្អួច
ជាក់ចំរាងខ័ណ្ឌមុមកែងសម្រាប់សំគាល់នូវមណ្ឌបតូចៗ ចំណែក
បរិវេណសម្រាប់ធ្វើដំណើរតាមមាត់ មានរាងខ្លាំងជាស្រាប់

ទាំងពីរ ។ នៅទីនោះ មានសភាពស្ងៀមស្ងាត់ពុំមានជា
 សកម្មភាពអ្វីសោះឡើយ នៅតាមរោងទងរាងកោង ធ្វើពីថ្ម
 បាយក្រៀមហុំព័ទ្ធដោយដីទួលមួយ ធ្វើនេះហាក់ដូចជាស្រប
 ទៅនឹងការតាក់តែង ដែលបានចារឹកនៅដំណាច់នៃសតវត្ស
 ទី ១០ និងនៅដើមសតវត្សទី ១១ ។

អ្នកទស្សនាដែលបានឈប់សំរាកនៅលើជណ្តើរនៃវិមាន
 រាងសាជីនៅខាងលិច នឹងឃើញប្រាសាទមួយនេះទេ ដែល
 បានផ្តល់នូវការកត់សំគាល់របស់ពិសេស ។ នៅតាមរោងទង
 តូចៗ ដែលមានប្រវែងតែមួយម៉ែត្រ ជួនកាលមានជារង្វង់
 (១៧) កោង ២ ភ្ជាប់គ្នា ហើយមានរចនាជាក្បាច់នៅតាមថ្មឲ្យកើតទៅ
 ជារាងម្នាក់ដែលមាននៅក្នុងកន្សោមតាម ។

នៅលើដីទួលទួល បង្កើតបានជាទីធ្លាមួយសម្រាប់សំរាក
 កាយ ហើយមានទស្សន៍យកភាពច្នៃក្បាច់យ៉ាងល្អ ។ នៅលើ
 វិហារជិតខាងនៃប្រាសាទបាពួន គេសង្កេតឃើញខ្លះទៀតមាន
 ស្លាកស្នាមចាស់ៗ នៅរោងទងក្រោមវិហាររាង ៤ ជ្រុងទ្រវែង

ព្រះបាទ ប្រសាទ ប្រាសាទ

ប្រាសាទ ប្រាសាទ

ដែលលេចត្រដែតឡើងនៅខាងក្រោមពីថ្មបាយក្រៀមដែលមាន
 ប្រវែង ២ ម៉ែត្រ ៥០ ។ វត្ថុចុកណាជាច្រើនបានត្រូវខូចខ្ទេចខ្ទីរ
 អស់ នៅវិហាររាងខ្លីធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម មានប្រាសាទ
 សម្រាប់បង្គុលបង្ហាញនូវទិសទាំង៤ ត្រង់ផ្នែកខ្ពស់បានខូចខ្ទេច
 ខ្ទីរអស់ ។ ការកសាងនេះប្រហែលជាមានសភាពដូចដើម
 ប៉ុន្តែត្រូវរៀបចំផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែងក្នុងសម័យណាមួយមិនខាន បើ
 តាមមតិ លោក ជីវ - ភា - ក្លាន់ ថា សំណង់ខ្ពស់ជាងគេធ្វើឡើង
 ដោយគ្រឿងសម្ភារៈស្រាល ។ ។

ថ្នាក់ទី ១ នៃវិមានភាគាស ហាក់ដូចជាមាននៅក្នុង
 រជ្ជកាលព្រះបាទយសោវរ្ម័ន ពីព្រោះមានអក្ខរសំលា ចារក្នុង
 ឆ្នាំ ៩១០ ធ្លាក់ភ្ជាប់នៅតាមជួរទ្វារបង្អួចនៃឆកខាងកើតនៃ
 វិហារសព្វថ្ងៃនេះ ទាក់ទងទៅនឹងរូបសំណាកព្រះនារាយណ៍
 - ក្រីស្តៈ ខុសសម្រាប់បង្គុលដែលមាននាមថា “ ត្រៃលោក-
 នាថ ” ។ សភាពដែលប្រឌិតឡើងឲ្យស្របទៅតាមសភាព
 នៃធម្មជាតិ ដែលសមតាមភាពនៃប្រាសាទវិមានភាគាស ហើយ

បញ្ជាក់នូវស្នាដៃនៃព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន ។ ផ្លូវចូលទៅ
កាន់បណ្ណាល័យរំពឹងទាំងមូល ត្រង់ជ្រុងខាងកើតបានទិតចូលទៅ
ជិតវិហារ ខេមរិនៃមនជាមតិរបស់លោក ល្វី វិណ្ណ ដែលបាន
ឃើញនូវផ្ទាំងបង្អួច មានសិលាចារឹកតាមជ្រុងវិហារភាគស
ម្រាយពេលដែលផ្លាស់ប្តូរវិហារមួយនៅក្នុងបាវន ។

ចេញពីវិហារខាងត្បូងបក គេអាចចូលតាមប្រហោងជញ្ជាំង
ដែលឆ្លុះ មាមណ្ឌលនេះ ត្រង់ផ្លូវចូលខាងកើតនៃបាញ់
លើជិតប្រាសាទនេះ មានផ្លូវជើងមួយទៀតខាងទិសឦសាន
សម្រាប់ចាត់ចែងការកែច្នៃផ្សេង ។ ។

ប៉ុន្តែយើងអាចធ្វើដំណើរបានស្រួលដែរ ដោយចេញពី
បណ្ណាល័យរំពឹងមកតាមនាគខាងកើត ហើយដើរមកទៀតតាម
ផ្លូវខាងស្តាំនៃខ្នងខ្ពស់រាងខ្វែងដែលធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ប្រកប
ដោយថ្មបូលដែលទ្រទ្រង់ដោយសសរយ៉ាងត្រង់ ពីជញ្ជាំងខាង
កើតទៅខាងត្បូង ដែលទំលាក់ដាច់ពីបណ្ណាល័យ ជិតទីប្រាសច្រាប់
ចោល គ្រឿងសំណល់ពីបុរាណនៅបណ្តាចំណុច ធ្វើពីថ្មបាយ

ក្រៀម ត្រូវបើកចំហរគាំទ្រព័ទ្ធភាពលិច ដែលត្រូវរួចរេចខ្លួនអស់ ។

នៅតាមមុខខាងទិសអគ្នេយ៍នៃមណ្ឌល មានសង់គ្រឹះស្ថាន
ពីរធ្វើពីថ្មបាយក្រៀមនៅសម័យក្រោយចំផុត គ្រឹះស្ថានដែល
សំខាន់ជាងគេ គឺគ្រឹះស្ថានដែលមានផ្លូវមុខពីរ មានបង្អួចបែរ
ទៅទិសខាងត្បូងនិងមានរន្ធនឹងកោងហើយធំដែលមើលពីចំហៀង
ហាក់ដូចជាផ្នត់គង្គាញ៉ា គ្រឹះស្ថាននេះ គេហៅថា “បណ្ណាល័យ”

មានរូបនាគមួយ នៅខាងកើតផ្លូវចូលទៅក្នុងវាំងខាង
ក្រោយខឿនជណ្តើរនៃដំបូលលានដំរី ហើយជាកន្លែងសំខាន់
ជាងគេនៅខាងជើងនិងខាងត្បូង ព្រោះនាគនេះមានផ្លូវពីរចាក់
ថ្មបាយក្រៀម ។ លើកលែងតែផ្នែកកណ្តាលដែលមានជាទី

ឆ្ងាយ រូបនាគកោងដោយឥដ្ឋនោះជាសញ្ញាឱ្យប្រយ័ត្នដោយ
មានសភាពពុំសូវមាំមួន ។ នៅតាមផ្ទៃមុខរបងចំមានរូប
ចម្លាក់ក្បាលយក្ស ។ មានសិលាចារឹកធ្លាក់ក្នុងឆ្នាំ ១០១១
ក្នុងរជ្ជកាលនៃព្រះបាទ សូរិយាវរ្ម័នទី ១ ជាអត្ថបទនៃសម្បជ

ឆ្លុះរាជការនៃព្រះរាជាណាចក្រ ។

ព្រះទេពប្រណម្យ

កសាងក្នុងបុរាណសម័យ ថែរក្សាដោយក្រសួងអភិរក្សអង្គរ
ពី គ.ស. ១៩១៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

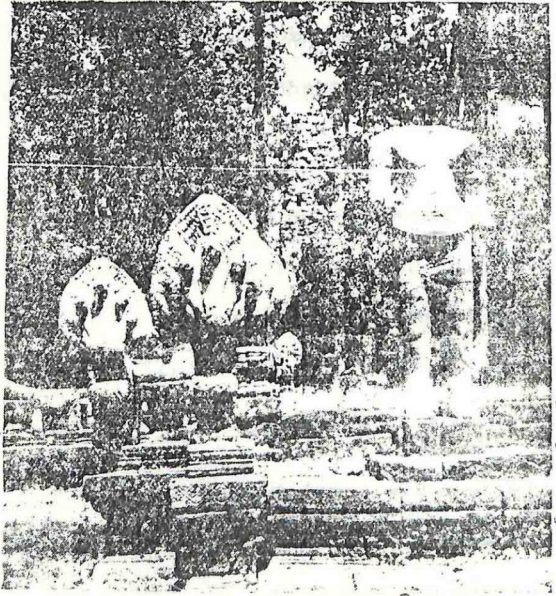
នៅឆ្នាំប្រហែលជា ១០០ ម៉ែត្រ ពីទិសខាងជើងនៃ
ព្រះលោកស្តេចគំលង់ គេនឹងឃើញផ្លូវកាត់តាមដងព្រៃឆ្ពោះ
តម្រង់ទៅព្រះពុទ្ធរាជអង្គជំនុំ គឺព្រះទេពប្រណម្យដែលកំពុងគង់ពាក់
ព្រះភ្នែកធ្វើសមាធិ ។ គេត្រូវធ្វើដំណើរកាត់តាមផ្លូវលំមួយ
គ្រាលថ្មបាយក្រៀមប្រវែង ៧៥ ម៉ែត្រ ទទឹង ៨ ម៉ែត្រ តាមលំដាប់
ទីលានដែលមានសន្ធឹកសីមាដាច់នៅតាមជ្រុង ។ និងតាមអ័ក្ស ។

១៨៤

ទីលាននេះ បណ្តោយ ៥០ ម៉ែត្រ ទទឹង ១៤ ម៉ែត្រ
នៅខាងលិចមានទីលានមួយទៀតរាងជាត្រីកោណ ជ្រុងមួយ ។
មានប្រវែង ៣០ ម៉ែត្រ ។ ជញ្ជាំងផែនខាងក្រោមធ្វើពីថ្មភក់
និង ក្រាលធ្វើពីថ្មភក់ ប្រកបដោយក្បាច់ត្រចកផ្កាឈូក ។
នៅតាមជ្រុងឈមមុខទៅខាងកើតនិងភ្នាក់ដៃនាគ ដែល

សាងកងបរាណសម័យ ។ មានសម័យសន្លឹកចារជាអក្សរ
នៅគ្រប់ជ្រុងបញ្ជាក់សេចក្តីថា ព្រះកាស្រមជំនាន់ដើម ដែល
ព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន បានកសាងកងសតវត្សទី ៧ ។

ប្រាសាទព្រះបាទសីហនុ

មើលបំពេញ ភាគកើត

ព្រះបាលីល័យ

គួរព្រះវិហារសាងនៅដើមសតវត្សទី ១២ គោបុរៈខាងក្នុង
សាងក្នុងចុងសតវត្សទី ១២ ដល់ដើមសតវត្សទី ១៣ ទទួល
ចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ចាប់ផ្តើមថែ
រក្សាតាំងពី គ.ស. ១៩១៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ធ្វើដំណើរតាមផ្លូវចោតមួយ ឆ្ពោះទៅទិសខាងជើងឈៀង
ខាងក្នុងហ្លួស ក្រោយទេពប្រណម្យតាមផ្លូវប្រវែង ១៥០ ម៉ែត្រ
តាមព្រះរាជលានដែលមានកំពស់ពីរថ្នាក់ គេនឹងបានឃើញ
ព្រះពុទ្ធរូបអង្គធម្មយនៅតាមគោបុរៈ ហើយនឹងបានដល់
ព្រះវិហារព្រះបាលីល័យ ដែលត្រូវបានដោយដើមស្ពឺនិងដើម
ឈើទាលមើលពីចម្ងាយទៅមានសម្រស់យ៉ាងល្អថ្លែក ។

ប្រាសាទព្រះពិជ្ជ

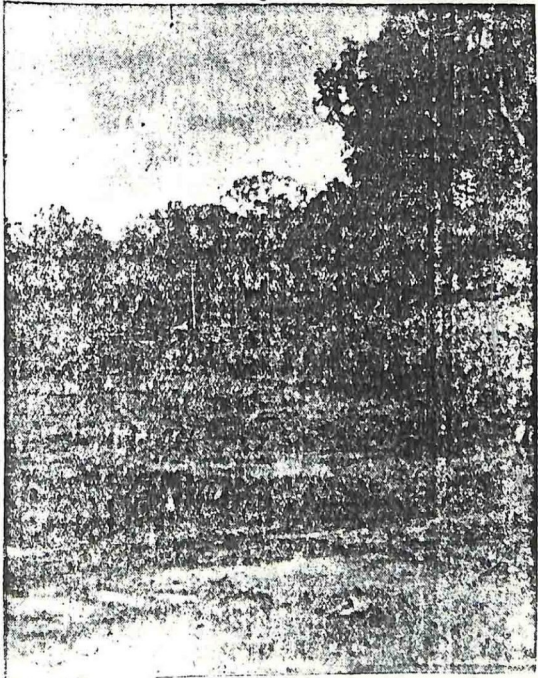
វត្តសំខាន់ៗ សាងនៅចុងសតវត្សទី ១២ ទទួលចំពោះ
ព្រហ្មញ្ញសាសនា លើកលែងតែគួរព្រះវិហារមួយ ទទួលចំពោះ
ព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ការគូបតែងថែរក្សាដោយក្រសួង ឥតរក្សាផ្ដល់ ពី គ. ស.

១៩១៨ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទព្រះពិត្យ គឺជាទីប្រជុំដែលមានប្រាសាទ ៥ និង
ទីលានស្ថិតនៅខាងជើងព្រះរាជលានជ្រុងខាងកើត នៅចំពីមុខ
ទេពប្រណម្យ ដែលលេចឡើងឆ្មារតាមកន្លែងក្រោមដើមរុក្ខ-
ជាតិធំៗ ។ ប្រាសាទនេះសាងឡើងក្នុងជំនាន់ដែលប្រកប
ទៅដោយការសំគិតសំគាល់យ៉ាងពិតប្រាកដ តាមការរចនាផ្ដល់វត្ថុ
ក្នុងដើមសតវត្សទី ១២ ។

ព្រះលានដំរី

ព្រះរាជលាងអង្គធំ

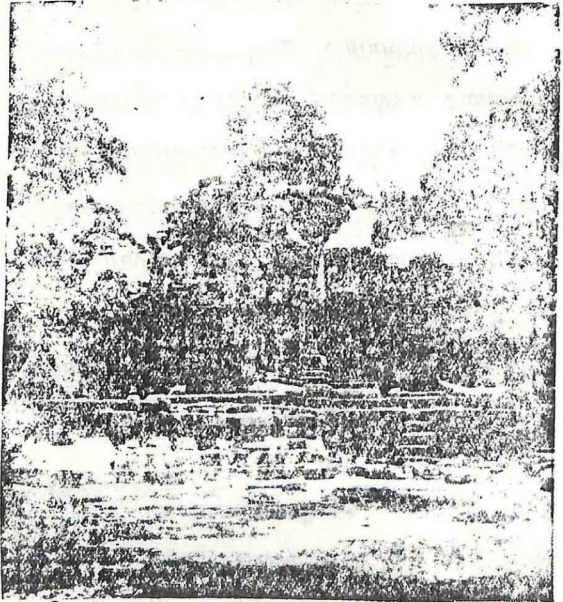
នៅមុខខាងជើងប្រាសាទបាយ័ន ផ្លូវស្របគ្នាពីរគម្រង់ពីជើងទៅ
 ត្បូងបង្កើតជាទីលានមួយបណ្តោយ ៧២០ម. ទទឹង ៨០ម.
 ដោយមានផ្លូវមួយកាត់ចំកណ្តាលឆ្ពោះទៅ “ ទ្វារជ័យ ” នៅ
 ខាងកើត ។ ផ្លូវស្របទាំងពីរនេះធ្វើឲ្យមានការចាក់ទង្វររវាង
 ប្រាសាទនា ។ គឺផ្នែកខាងកើត : ប្រាសាទសួរត្រីត្បូង ,
 ប្រាសាទយ៉ាងខាងត្បូងនិងខាងជើង, ព្រះពិធម្ម; ខាងលិច
 ប្រាសាទបាពួន, ព្រះលាងដំរី, ព្រះរាជវាំង, និងប្រាសាទ
 វិមានអាកាស, ព្រះលាង “ ស្តេចគំសង្គ ” , ទេពប្រណម្យ
 និងព្រះបាលីល័យ ។

ទំហំព្រះលាងពិតនោះមាន ២០០ម. X ៥៥០ម. អាចឲ្យ
 ក្បួនវៃចាស់ៗ និងក្បួនព្យាយាមគ្រា ប្រព្រឹត្តទៅបានយ៉ាងងាយ។
 គឺព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ (គុណសក្តិរក្សទី ១២) ដែល
 បានសាងព្រះលាងនេះ ។ លើព្រះលាងមានសង្ក្រាន្ត

គំរើសម្ភារៈស្រាល សម្រាប់ព្រះរាជាព្រមទាំងព្រះរាជបរិត
ទ្រង់ទតទស្សន៍យភាពផ្សេងៗ ។

ព្រះលាង “ ស្តេចគំលង់ ” ស្ថិតនៅខាងជើងព្រះលាង
ជីវី ដោយប្រកមួយៗឆ្ងាត់ចំពីគ្នា ។ បដិមាករដែលគេនិយម
ហៅថា “ ស្តេចគំលង់ ” នោះ គឺដោយហេតុតែមានស្រដៀង
លើធ្វើឲ្យពលរដ្ឋជំនឿយ៉ាងខ្លាំង ។ តាមការស្រាវជ្រាវនិង
ដោយសំគាល់ទៅលើសេចក្តីចារឹកមួយយូរក្រោមព្រះទ័ព បដិ-
មាករនេះគឺ “ ស្តេចយោមរាជ ” ហើយលាងជីវីនេះគេអាច
ចាត់ទុកថា “ វាលព្រះមេរុ ” សម្រាប់វិលាយព្រះសតព្រះរាជា ។

ប្រាសាទធម្មានន្ទ

មើលចំពី ភាគកើត

ប្រាសាទធម្មានុស្ឋ

សាងនៅចុងសតវត្សទី ១១ ដល់ពាក់កណ្តាលសតវត្ស

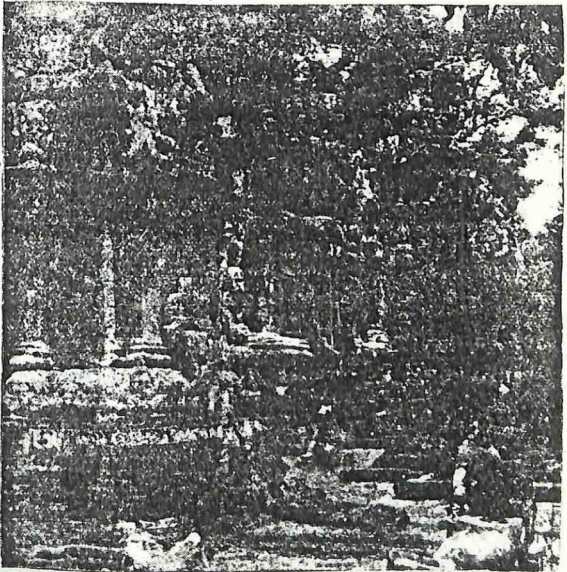
ទី១២ ដោយស្នាដៃព្រះហស្តព្រះបាទឧត្តរាទិត្យវរ្ម័នទី២ ទទួល
ចំពោះព្រហ្មញ្ញសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ចាប់ផ្តើម
ថែរក្សាពី គ.ស. ១៩១៩ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ធ្វើដំណើរពីអង្គរធំតាមទ្វារជ័យ ដែលស្ថិតនៅតាមអ័ក្ស
នៃគោបុរៈខាងកើត ចម្ងាយប្រហែល ៥០០ ម៉ែត្រ ពីគោបុរៈ
នេះទៅ គេនឹងឃើញប្រាសាទធម្មានុស្ឋស្ថិតនៅពីខាងជើង
ប្រាសាទពៅសាយ ។ ប្រាសាទនេះមានទំហំបន្តិចបន្តួចនឹងការ
រចនាផ្សេងៗ មានលក្ខណៈដូចប្រាសាទបាពួននិងប្រាសាទ
អង្គរវត្ត ប៉ុន្តែមានការខូចខាតអស់ជាច្រើន សព្វថ្ងៃក្រសួង
អភិរក្សអង្គរបានស្ថាបនាឡើងវិញរួចស្រេច ។ បើតាមអក្សរ-
សិលាចារឹក នៅតួកណ្តាលនៃប្រាសាទបេតិកភណ្ឌប្រាប័ត
ប្រាសាទធម្មានុស្ឋ សាងឡើងក្នុងពេលជាមួយគ្នានឹងប្រាសាទ
បេតិកភណ្ឌ ហើយនិងប្រាសាទចម្កាយសំរែ ។

ប្រាសាទធម្មានុមានគោលសំខាន់មួយគឺវិហារ ដែល
លាតសន្ធឹងពីលើចម្លងរោង ៤ ជ្រុងទ្រវែងមួយនៅទិសខាងកើត
ដែលជាប្រាសាទប្រគបទៅដោយគោបុរៈពីរយ៉ាងសំខាន់ៗ គឺ
គោបុរៈមួយស្ថិតនៅខាងកើត មួយទៀតស្ថិតនៅត្រង់ជ្រុងខាង
ត្បូង ។ គេត្រូវដើរឆ្លងកាត់ស្រះបោករណ៍មួយ ដែលតំឡុង
វិញប្រាសាទ ហើយគេចូលទៅក្នុងបរិវេណប្រាសាទ ដែល
មានគ្រឹះកំរែងធ្វើពីថ្មបាយក្រៀមតំឡុងវិញ មានចរណ្តាយ
៦០ ម៉ែត្រ ទទឹង ៤៥ ម៉ែត្រ ។

194

ប្រាសាទចៅសាយទេវតា

មើលពីជ្រុងខាងកើតឃើញខាងជើង

ប្រាសាទចៅសាយទេវតា

សាងនៅចុងសតវត្សទី ១១ ដល់ពាក់កណ្តាលសតវត្ស
ទី ១២ ដោយស្នាដៃប្រាសាទបាទឧត្តរាទិក្សវរ្ម័នទី ២ ឧទ្ទិស
ចំពោះព្រហ្មញ្ញសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ចាប់ផ្តើម
ថែរក្សាតាំងពី គ.ស. ១៩១៩ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។
ធ្វើដំណើរចេញពីអង្គរធំតាមទ្វារជ័យ ដែលស្ថិតនៅតាម
អ័ក្សនៃគោបុរៈខាងកើត គេនឹងប្រទះឃើញប្រាសាទចៅ
សាយទេវតា ដែលស្ថិតនៅឆ្ងាយពីគោបុរៈអង្គរធំប្រហែល
៥០០ ម៉ែត្រ ។ ប្រាសាទចៅសាយទេវតានេះមានសភាព
ស្រដៀងគ្នានឹងប្រាសាទធម្មានុវិជ្ជា ហើយស្ថិតនៅខាងត្បូង
ប្រាសាទធម្មានុវិជ្ជា ទុកណាជាគេពុំបានដឹងពីត្រកូលដ្ឋាន
ខួបខាតរបស់ប្រាសាទនេះក៏ដោយ ក៏គេអាចយល់
ស្ថាបត្យកម្មនិងការរចនាផ្សេងៗ ដែលមានលំនាំលក្ខណៈដូច
ប្រាសាទអង្គរវត្តដែរ ព្រោះជាប្រាសាទមានការរចនាតាមលំ
នាំខ្មែរនៅចុងសតវត្សទី ១១ ដល់ពាក់កណ្តាលដើមសតវត្ស

ទី ១២ បើតាមសិលាចារឹកនៅនឹងភ្នំកណ្តាលនៃប្រាសាទបេង
មាលាប្រាប់ថា ប្រាសាទនេះកសាងក្នុងពេលជាមួយគ្នានឹងប្រា
សាទបេងមាលា ហើយនឹងប្រាសាទចម្លាយសំរែ ។

ប្រាសាទចៅសាយទេវតា មានការបាក់បែកអស់ជាច្រើន
មកជាយូរអង្វែងហើយ ប្រាសាទនេះប្រកបដោយគោបុរៈ ៤
និងបណ្តាលយ ៤ ដែលបង្ហាញឲ្យឃើញនូវសំណល់នៃផ្ទាំង
ចម្លាក់ជាច្រើនគរនៅជុំវិញប្រាសាទ ។

ប្រាសាទតាកែវ

សាងនៅចុងសតវត្សទី ១០ និងដើមសតវត្សទី ១១

រវាងឆ្នាំ ១០០០ ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៥ ចក្ខុវិស័យ :

ព្រះនាមបរមវរ្ម័ន លោក និង ព្រះបាទសុរិយាវរ្ម័នទី ១

ចក្ខុវិស័យ : ព្រះនាមបរមនិព្វានបត្រ ឧទ្ទិសចំពោះព្រះនា-

កយណ៍ " ព្រហ្មញ្ញសាសនា " ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ

បានចាប់ផ្តើមថែរក្សាតាំងពីឆ្នាំ១៩២០ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទតាកែវ ស្ថិតនៅពីខាងកើតស្ទឹង ហើយស្ថិត

នៅខាងជើងផ្ទះ ការធ្វើដំណើរទៅកាន់ប្រាសាទនេះ ដោយ
 បើករថ្ងៃតាមផ្លូវខាងលិចនិងខាងត្បូង ។ ប្រាសាទនេះផ្ទះ
 ប្រាសាទបុរាណប្រាសាទ ដែលមានសភាពតាមធម្មតាប្លែកពី
 គ្នាខាងត្បូង ប្រែដោយប្រាសាទខ្លះទំនៀមទម្លាប់ប្រវត្តិ
 ដ៏តុបត្រមានរចនាសម្ព័ន្ធសំខាន់ៗស្រដៀងគ្នាជាមួយគ្រឿង
 ប្រាសាទ ប៉ុន្តែមានកម្រិតខ្ពស់ បើសិនជាប្រើប្រាស់
 មុនជាមន្ទាយក្នុង ។ ស្ថិតនៅតម្រៀមគ្នាជាផ្ទះ ៤ ជ្រុងទ្រវែង
 រាងប្រាកដ ។ ទាំងនេះលេចជាព័ត៌មានទំនងជាផ្នែក ដែលលេច
 ចេញហើយហាក់ដូចជាផ្គុំគ្នា ។

ចំណងជើងជាហេតុអ្វី បានជាការកសាងប្រាសាទនេះតុបត្រ
 រាងការបន្តជាលំដាប់ ប្រហែលជាកំពុងកសាងកុំឱ្យរលួយហើយ
 ស្រាប់តែព្រះរាជាទ្រង់ទ័វន្តិតទៅ ព្រះរាជាដែលសោយរាជ្យត
 រោគយមកទៀតពុំហ៊ានកសាងបន្ថែម ឱ្យមានក្បាច់រចនាអនុ-
 ប្រាសាទទៅតាមសាសនាឡើយ ពោះបីជាព្រះរាជាអ្នកកសាង
 រាជ្យហើយព្រះហស្តយោនីណាក៏ដោយ ក៏គ្មាននរណាមួយជា

អ្នកធានាអះអាងថាខ្លួនមើលការកសាងឡើយ ព្រោះហេតុនោះ

បានជាប្រាសាទនេះពុំមានសម្រស់ដូចប្រាសាទដទៃទៀត ។

ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ប្រាសាទនេះនៅតែមានទំនង

នឹងគុណភាពយ៉ាងច្រើននៅដែក ខ្លះដែលមានការសំគាល់

កាន់គួរជាទីពេញចិត្តដែរ ។ ដោយសារការសិក្សាយ៉ាង

ល្អិតល្អន់ អំពីសំណាក់លោកស្រី ក្នុងរាល់ជំនួយសាត់ ,

លោក ហ្គោឡូប៊ែរ និង លោក ស៊ីដេស ដែលពិនិត្យប្រាសាទ

នេះក្នុងទស្សនៈវិបាកៗគ្នា គេអាចសន្និដ្ឋានបានថាប្រាសាទនេះ

សាងនៅចន្លោះពេលដែលសាងដែកមួយ នៃប្រាសាទច្បាយ

១១ ស្រី និង គោបុរៈ នៃព្រះលាងអង្គរធំ គឺកសាងឡើងនៅក្នុង

ចន្លោះចុងសតវត្សទី ១០ និងដើមសតវត្សទី ១១ ។

អក្សរសិលាចារឹក ដែលនៅនឹងជើងសសរគោបុរៈខាងកើត

មានចំនួន ១០០៧ គ្នា ដែលផ្តល់ព័ត៌មានយ៉ាងច្រើន

កសាងប្រាសាទនេះ តែពុំបានប្រាប់អំពីគ្រឹះដែលជាមូល

ដ្ឋានទេ គេបានចារកាត់នឹងផ្ទាំងសិលាសម្បាយ ដែលគេបាន

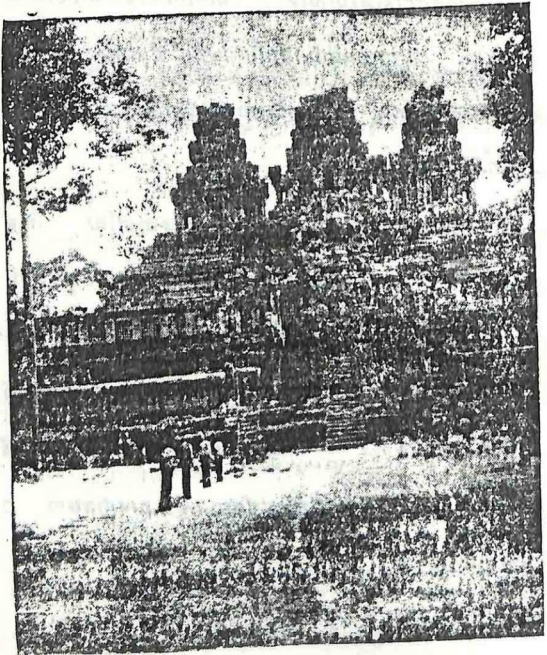
រកឃើញនៅក្នុងបណ្តាលយោងត្រូវ ផ្ទាំងសីហានេះមាន
គតិច្បាយពីការចាត់ចែងទូទៅ ក្នុងរជ្ជកាលនៃព្រះបាទសុរិ-
យាវរ្ម័នទី ១ ថ្មីត្បិតតែមានធ្វើនិទ្ទេសពីការកសាង ក្នុង
ឆ្នាំ ៨៩៣ ដោយព្រះបាទយសោវរ្ម័នយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏
លោក សិវស បានលោបល់យល់ជាប្រាសាទតាកែវនេះ ចាប់
ផ្តើមកសាងឡើងដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៥ ហើយកសាង
បន្ថែមដោយព្រះបាទសុរិយាវរ្ម័នទី ១ គឺជាភ្នំមាសឈ្មោះ
" ហិមាសិរ " តំណាងភ្នំព្រះសុមេរុ ជាប្រាសាទសំណាក់ការ
មួយរបស់ព្រះយមរាជ ជាតុលាការជាខ្ពង់ខ្ពស់ ។

ប្រាសាទនេះមានរាងជាសាជីហើយមានថ្នាក់ ៥ ដែល
មានកំពស់រួមទាំងរាស់ ២២ ម៉ែត្រ តួប្រាសាទដែលមានថ្នាក់ពីរ
នៅពីក្រោម មានផ្លូវពីទីជុំវិញ ដែលថ្នាក់ក្រោមបំផុតមានធ្វើ
ជាកំពែងជញ្ជាំងពីទីជុំវិញ ថ្នាក់បន្ទាប់មួយទៀតមានថែវពីទី
ជុំវិញ ដែលមានគ្រឿងគាំទ្រ កើតឡើងដោយស្នាដៃ
មនុស្សពិត ។ ដែលសាងឡើងស្ថិតនៅក្នុងជួរនៃជ្រុងតែមួយ

ស្របនឹងកំណត់នៃប្រាសាទ ជាកន្លែងមានសភាពចង្អៀត
ចង្អល់ ហើយនិងជាកន្លែងដែលធ្វើឡើងដើម្បីព្យាបាលជម្ងឺ
ជាបណ្តោះអាសន្ន នេះជាហេតុនាំឲ្យមានការចាប់អារម្មណ៍
យ៉ាងក្រៃលែង ។

ប្រាសាទនេះសាងសង់ឡើងក្នុងរជ្ជកាលនានាដែរ តាម
សភាពធម្មតា ការកសាងឡើងដើម្បីទទួលស្វាគមន៍
ដែលមានប្លង់ប្រារព្ធជូនព្រះរាជទេព ។ បើតាមការពិចារណា
សព្វគ្រប់ទៅ ឃើញថាការកសាងនោះមានការសំគិតសំគាល់
ផ្គុំគ្នាជាច្រើនផ្នែក ថ្វីត្បិតតែពុំមានការចេញជាភ្លាចយ៉ាង
ណាក៏ដោយ ការតុបតែងនៅតែមានសភាពល្អជាធម្មតា ។

ប្រាសាទកាកែវ

មើលចំពីមុខរាងកាយ

ប្រាសាទតាព្រហ្ម

សាងពីពាក់កណ្តាលសតវត្សទី១២ ដល់ចុងសតវត្សទី១៣

" ១១៨៦ " ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ចក្ខុវិស័យ:

ព្រះនាមមហាសំគត បតៈ ឧទ្ទិសចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ចាប់ផ្តើមថែរក្សាពី គ.ស. ១៩២០ រហូត

មកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ការធ្វើដំណើរចូលទៅសួរនាប្រាសាទនេះ ត្រូវចូល

បានតាមផ្លូវពីរគឺ បើចូលពីរទ្វារទិសខាងលិចត្រូវឲ្យឆ្ងាយជំនិះ

រ៉ែម៉ក ឬ រថយន្តទៅឈប់ចាំនៅទ្វារទិសខាងកើត បើចូលពីទ្វារ

ទិសខាងកើត ត្រូវឲ្យឆ្ងាយជំនិះទៅឈប់ចាំនៅទ្វារទិសខាង

លិចវិញ ។ ពីទ្វារខាងកើតទៅទ្វារខាងលិចនៃប្រាសាទ

តាព្រហ្មមានចម្ងាយផ្លូវ ១ គីឡូម៉ែត្រ ។

តាមធម្មតាទូទៅ លោក កាល់ឌូហ៊ីចឡី បានមាន

ប្រសាសន៍ថា : លោកអ្នកត្រូវតែថែរក្សាធម្មជាតិទាំងនេះឲ្យ

ស្ថិតនៅក្នុងសភាពថែជាជំនិច ព្រោះធម្មជាតិទាំងនេះត្រូវប្រោះ

ត្រូវដោយទឹកភ្លៀងនិងកំដៅព្រះអាទិត្យ ។

ពោះបីធម្មជាតិទាំងនេះ ពុំមានការហត់ឡើយយ៉ាងណា
ក៏ដោយ ប៉ុន្តែមានការវិនាសខូចខាតអស់ជាច្រើន ដោយ
ហេតុនេះហើយ បានជាសាលាបារាំងសែសផ្នែកចុងចូលបាន
ប្រៀបធៀបនូវការលូតលាស់ចំរើនយ៉ាងសំខាន់ ក្នុងករណីយ
ដែលគេបានជួសជុលឡើងវិញខ្លះ ដើម្បីនឹងរក្សានូវសភាព
បុរាណឲ្យបានគង់ទ្រង់ជ័យជល ហើយជាប្រាសាទប្រកបដោយ
ព្រៃឈើដ៏ច្រើនដុះស្រោងស្រីង ។ ចើងយាយឲ្យស្របទៅ
តាមកសួតាងដែលគេបានសំគាល់ ឃើញនូវក្បាច់រចនាខ្មែរ
ហាក់រស់រវើក ។

គួរឲ្យមានសេចក្តីសោកស្តាយយ៉ាងខ្លាំង ចំពោះបដិមារូប
ដែលគួរឲ្យអត់សរសើរមិនបាន ព្រោះវត្ថុនីមួយៗ មានបច្ច័យ
ទាក់ទងទៅនឹងចិត្តជាស្ថាពរ ហាក់ដូចជាទីនេះធ្វើឲ្យនឹកឃើញ
នូវគុណជាតិដែលជាហេតុនាំឲ្យជើងខ្មែរត្រូវ ។

ការគ្រួសត្រាយឲ្យបានស្រឡះ ដើម្បីឲ្យស្រួលដល់ការ

ទស្សនាខ្ញុំបុរាណវត្ថុដែលបាក់ទ្រុឌទ្រោម ហើយមានលក្ខណៈ
តូចធំដុះគ្របពីលើ ព្រមទាំងឫសឈើធំៗ ដែលរុំព័ទ្ធពីទ្រង់
ច្រាយនៃនិម្មាបនកម្ម នាំឲ្យបាត់លំអនៃប្រាសាទ ។ យើង
សូមឲ្យមានការគ្រេះរះភ័ក្ត្រទេសចរ នូវការពិនិត្យព័ត៌មានយ៉ាង
យូរចំពោះថ្មខ្លះនៃប្រាសាទនេះឲ្យបានសព្វគ្រប់ លោកអ្នកនឹង
មានការពេញចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការទ្រុឌទ្រោមចុះនៃប្រាសាទ
ទាំងស្រុង ។

ការទស្សនាប្រាសាទតាព្រហ្មត្រូវចូលតាមទ្វារពីរគឺ ទ្វារ
ខាងកើតនិងទ្វារខាងលិច ព្រោះទ្វារទាំងពីរនេះមានការចាក់ទង
គ្នាដូចបង្ហាញនៅផែនទីស្រាប់ ការធ្វើដំណើរត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន
បង្អិច ព្រោះច្រើនវត្ថុធ្វើផ្លូវ ។ បើតាមការពិតទ្វារទាំងពីរ
នេះស្ថិតនៅម្ខាងម្នាក់ចាក់ទងគ្នាដោយសារបន្ទប់តូចៗ ដែល
នៅហែរគ្នា ពុំចេះអស់ពុំចេះហើយពាសពេញរកយល់មិនបាន
ព្រោះបង្អាយទាំងនេះ ប្រចាក់ប្រទ័សគ្នាដោយផែនសិលាធំៗ

ប្រមូលផ្តុំនៃវត្ថុធាតុពិត ។

ប្រាសាទតាព្រហ្ម គឺជាព្រះវិហារសម្រាប់ព្រះពុទ្ធសាសនា
 ដែលមានទម្រង់ជាជាន់ ។ ក្នុងចំណោមប្រាសាទទាំងឡាយ
 ដែលកសាងឡើងជាថ្នាក់ ។ ព្រោះមានផ្ទៃបន្ទប់រាប ។ ឯរច្ចៀប
 កសាងមានទម្រង់ផ្អែកផ្តួល ទៅតាមការចាំបាច់ចេញនៃថែវជ័យ ។
 នឹងភូមិហារធំ ដែលស្ថិតនៅលើការប្រជុំនៃគោលសំខាន់ ។
 ដែលទាក់ទងគ្នាមានទម្រង់ស្របទៅនឹងថែវ ដែលមានជាស្នូល
 " ច្រក " នៅត ។ គ្នាដោយបន្ទាយនិងផ្លូវ ។ ឯចំណែក
 អក្សរខាងកើតនិងខាងលិច មានផ្លូវចូលរហូតទៅដល់ក្នុង
 ប្រាសាទ ។ យើងមានមរណាសញ្ញាតារាងខ្ពស់បង្ហាញពី
 ចំពោះផ្ទាំងសិលាដែលបាក់បែកនៅតួប្រាសាទទាំងនេះ ដែល
 សាងបន្តបន្ទាប់ លើគ្នាលយចេញក្រៅ បើតាមការពិនិត្យឲ្យច្បាស់
 ទៅគេប្រើនិយមមាននៅតួប្រាសាទប៉ែកខាងកើត ។

កំពែងបរិវេណពីរដែលនៅត ។ គ្នា មានសភាពជាជញ្ជាំង
 ធម្មតា កំពែងខាងក្រៅមានបណ្តោយ ១.០០០ ម៉ែត្រ ទទឹង

៦០០ ម៉ែត្រ ព័ទ្ធជុំវិញគ្រូប្រាសាទទាំងមូល គេពុំមានការឆ្លើង
 ឆ្ងល់ពីជញ្ជាំងទាំងនេះទេ ព្រោះជាជញ្ជាំងដែលសង់ឡើងប្រកប
 ដោយថែវ ព្យាយាមសំខាន់ៗ ហើយដែលស្ថិតនៅជិតៗ គ្នា
 ក្នុងផ្ទៃដីក្នុង ៤ ជ្រុងស្មើ ដែលមានប្រវែងមួយជ្រុង ៗ ចំនួន

១០០ ម៉ែត្រ កប់បាត់ទៅក្នុងប្រភពនៃប្រាសាទដែលមាន
 ផ្ទៃដី ៦០ ហិកតា ។ សិលាចារឹកនៅប្រាសាទនេះបានបញ្ជាក់
 ប្រាប់ថា មានមនុស្សចំនួន ១២.៦៤០ នាក់ ស្ថិតនៅក្នុងនាទី
 ប្រាសាទ គឺមានព្រះសង្ឃធំៗ ចំនួន ១៨ អង្គ មានមន្ត្រីដាន់
 ខ្ពស់ ២.៧៤០ នាក់ ទាហាន ២ ២៣២ នាក់ ហើយនៅក្នុង
 ចំណោមពួកទាំងនេះមានស្រីបំប៉ន ៦១៥ នាក់ ។ ល ។

ទុកជាគេបានដឹងនូវកំណត់ពេលកសាងចំនួន ២០ ឆ្នាំ ក្នុង
 រាជ្យព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ការកសាង
 ប្រាសាទទាំងឡាយនេះ នៅតែមានទ្រង់ទ្រាយប្រហែលគ្នានឹង
 ប្រាសាទបាយ័នដែរ តែសព្វថ្ងៃនេះគេរកឃើញគ្រឿងសម្ភារៈ
 ដែលនៅសល់ក្នុងបន្ទោះពេលយ៉ាងខ្លី ដោយបានសាងបន្ថែម

នឹងត្រីកូនមានសភាពថ្លៃថ្នូរ ។ ព្រមទាំងបំពេញសព្វគ្រប់ពុំឱ្យ
មានខ្លោះត្រង់កន្លែងដែលត្រូវចាក់ទងដល់លទ្ធិសាសនា ដែល
គេបានសាងបញ្ជាក់ ឱ្យគ្រឿងពាក្យនោះនៃអង្គណាមួយឱ្យកើត
មានឡើង ។ ប្រាសាទតាព្រហ្មនេះមានសភាពស្មុគស្មាញ
យ៉ាងខ្លាំងតាមការពិនិត្យរបស់លោក ក្រូលលីយេ ព្រោះជា
ប្រាសាទ ដែលសាងដោយមានសំណង់លយពេញជាយ៉ាង ។
ហើយដែលមានជាស្នាមរើរៀបចំត ។ គ្នា ដែលនៅតាម
កន្លែងខ្លះមាន ទ្រង់ច្រាយច្រហាក់ច្រហលគ្នានឹងប្រាសាទអង្គរ
វត្ត ឬ បាយ័ន ។ ដោយសារការចង់ដឹងឱ្យជុំវិញនៃការត្រួស
ត្រាយ ដែលបានចាត់ចែងបញ្ចូលគ្រឿងសម្ភារៈខ្លះ ដើម្បីឱ្យ
មានការពិតប្រាកដឡើង គេបានទុកប្រាសាទតាព្រហ្មនេះឱ្យ
នៅមានភាពដដែល ដើម្បីជាភស្តុតាង ។

សន្លឹកស័ម្ភានៅប្រាសាទតាព្រហ្មនេះ មានចារឹកនៅគ្រប់
ជ្រុងទាំង ៤ ដែលគេបានរកឃើញនៅក្នុងថែវជិតគោបុរៈកំពែង

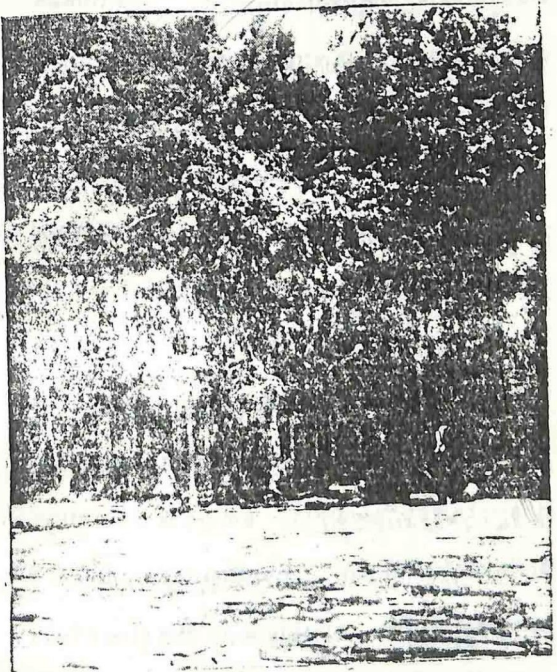
ទី ២ ដែលមានចុះពីកំណត់កាលពី គ.ស. ១១៨៦ គឺក្រោយ

ពេលដែលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ទ្រង់ឡើងសោយរាជ្យ ។
 ដោយមានការទាក់ទង នឹងការសាងរូបព្រះមាតារបស់ព្រះអង្គ
 ដែលសាងឡើងជា "ប្រាជ្ញាបារមីតា" ជាក្នុង "សុក្រឹតភាព
 នៃគតិបណ្ឌិត" ដែលចូលចិត្តខាងការដោះប្រស្នាសមតាម
 កិរិយានៃអ្នកប្រាជ្ញ ហើយដែលទុកដូចព្រះមាតានៃព្រះពុទ្ធ
 ទាំងឡាយ នៅក្នុងចំណោមព្រះសាសនានេះនៅក្នុងចំណោម
 ប្រាសាទជាច្រើនគោរពទាំងឡាយ ឧទ្ទិសចំពោះពូជានុភាព
 នៃព្រះញាតិវង្ស ដែលទុកដូចជាទេវៈ ។ ក្រោយពីបាន
 រៀបរាប់រួចរាល់ព្រះនាមនៃព្រះអយ្យកោ ព្រះអយ្យកា ព្រមទាំង
 ដោតជ័យ ក្នុងចម្បាំងជាមួយប្រទេសចំប៉ា សិលាចារឹកនេះ
 បានកត់សម្គាល់ថា ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បានចាត់ចែងឲ្យ
 សាងរូបទេវៈចំនួន ២៦០ ព្រមទាំងរូបព្រះគ្រូនៃព្រះអង្គ ,
 ប្រាសាទមានតួបួន ៣៩ ធ្វើពីថ្មភក់ខ្ពស់ៗ , លំនៅ ៥៦៦
 ធ្វើពីថ្ម និង ២៨៦ ធ្វើពីឥដ្ឋ ព្រមទាំងមានផ្ទាំងកំពែង
 ប្រវែង ២៧០២ ព្យាបាល់ពីថ្មបាយក្រៀម ។

209

មានភូមិ ៣១៤០ ហើយមានប្រជាជន ៧៩.៣៦៥ នាក់
ជាអ្នកកែច្នៃស្រូវប្រាសាទ តាមសេចក្តីយ៉ាងពិស្តារនៃអត្ថបទនេះ
ដែលអធិប្បាយបញ្ជាក់យ៉ាងរឿងរក្សាយ នូវបែបបទផ្សេងៗ ។
គេបានរៀបរាប់ ជាពិសេសនូវនានាកោដក្តិណ្ឌូធ្វើអំពីមាស
ទម្ងន់ ៥ គោន ព្រះវិទ្យាធ្វើពីសូត្រ ៥១២ និងកូស ៥២៣
ហើយប្រកាសពីរាជបញ្ញត្តិ ដែលតែងតាំងឡើងសម្រាប់ពិធី
បុណ្យផ្សេងៗ ទ្រង់បានបញ្ជាឱ្យសាងមន្ទីរព្យាបាលរោគ
ចំនួន ១០២ ទៀត ។

211

ប្រាសាទតាព្រហ្ម

ប្រាសាទបន្ទាយក្តី

សាងក្នុងពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ទី ១២ ដល់ចុងសតវត្សរ៍
 ទី ១៣ ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បញ្ចូលនោះ ព្រះនាម
 "មហាបរមសំគតបតៈ" ទទួលបានព្រះពុទ្ធសាសនា ។
 ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បានថែរក្សាពី គ.ស. ១៩២០ រហូតដល់
 សព្វថ្ងៃនេះ ។

លក្ខណៈសំខាន់ :

ប្រាសាទនេះមានលក្ខណៈដូចប្រាសាទតាព្រហ្មដែរ ការ
 ធ្វើដំណើរកាត់ប្រាសាទនេះពីម្ខាងទៅម្ខាងបាន ដោយឈប់
 យានដឹកទុកនិងផ្លូវកោងទ្វារ ។

បើចេញពីប្រាសាទតាព្រហ្មច្បាប់ហើយ ធ្វើដំណើរទៅកាន់
 ប្រាសាទបន្ទាយក្តី ដោយដើរកាត់តាមផ្លូវដ៏តូចដែលមាន
 ចម្ងាយ ១០០ ម៉ែត្រ គេនឹងបានទៅដល់ក្លោងទ្វារខាងលិចនៃ
 ប្រាសាទ ។

ប្រាសាទនេះជាទីបារមណ៍មួយថ្មី នៃទីតាំងប្រវត្តិសាស្ត្របុរាណ

ក្នុងការរៀបចំ ។ ប្រាសាទបន្ទាយក្តីមានទំហំតូចជាង
 ប្រាសាទតាព្រហ្មនិងប្រាសាទព្រះខាន់ ដែលសាងចំពេញ
 ដោយស្នាព្រះហស្តព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ។ ប្រាសាទ
 បន្ទាយក្តីនេះ សាងនៅជិតគ្នា នៅក្នុងកំពែងពិសេសដែល
 មានបណ្តោយ ៦៣ ម៉ែត្រ ទទឹង ៥០ ម៉ែត្រ ហើយដែល
 មានកំពែងខាងក្រៅបណ្តោយ ៧០០ ម៉ែត្រ និង ៥០០ ម៉ែត្រ
 ទទឹង ។

តាមស្វាកស្វាមិក្ខៈ ដែលគេបានឃើញនៅប្រាសាទនេះ
 ប្រហែលជាសាងពីរជន្មខុសគ្នា ហើយមានលំដាប់ដូចប្រាសាទ
 អង្គរវត្តនិងប្រាសាទបាយ័ន ដែលមានក្បាច់ចម្លាក់ខ្លះស្ថិតនៅ
 កំបាំងនឹងក្បាច់ក្បាច់យ៉ាងច្រើន តាមកន្លែងខ្លះនៃការកសាង
 បន្ថែម ដើម្បីឲ្យដឹងច្បាស់ឡើងទៀត ហើយមានទ្រង់ច្រាយ
 ដូចជាខូចខាតវត្ថុរួមយក្រោយពេលដែលកសាង ដោយមាន
 គោលសំខាន់ៗ នៃវិធីវិនិច្ឆ័យមុន ដែលបង្កើតបានជារូបមន្ត
 នៃការកសាង ។

វិចិត្ររូបដែលមានសភាពថ្លៃថ្នូរសភាពដើមនោះ គឺមក
ពីរង្វាស់បុគ្គលដែលមានសភាពស្មើ ហើយជាតួព្រះវិហារ
សម្រាប់ព្រះពុទ្ធសាសនា ដោយមានថែវពីរទាក់ទងគ្នាតាម
ស្នូលតែមួយ " ច្រក " ដែលបញ្ជាក់ឲ្យដឹងនូវសភាពសម្បូណ៌
ដោយបន្ទាយយ៉ាងពិត ។ បន្ទាយទាំងនេះ ស្ថិតនៅទាក់ទង
នឹងទីធ្លាមួយដែលមានជំពូលជាកាកបាទ នៅខាងកើតមាន
កំពែងពីរសង់នៅត ។ គ្នា ។

ឯសភាពដែលខូចខាតនោះ មានមកយូរអង្វែងណាស់
ហើយ គឺច្រើនមានផ្ទាំងថ្មធំៗ រមៀលធ្លាក់ ដោយមកពីការ
រៀបចំពុំបានល្អ ហើយជាហេតុនាំឲ្យឆាប់ខូចខាត ព្រោះថ្ម
ភក់ដែលយកមកកសាងនោះ ច្រើនតែថ្មស្រួយ ចណ្តាល
ឲ្យមានការបើកបាញាស់ជាច្រើន ។ ប្រាសាទបន្ទាយ
ក្តី ដែលហាក់ដូចជាផុះផ្ទោរឡើងច្រកបដោយសម្រស់យ៉ាងល្អ
តែ មិនចាញ់សម្រស់នៃប្រាសាទដទៃទៀតឡើយ ព្រោះ
ប្រាសាទនេះបង្ហាញឲ្យឃើញនូវវិស្វកម្ម ។ ដែលរលំធ្លាក់ មិន

អាចនឹងរៀបចំឲ្យបានស្រួលច្បាស់វិញឡើយ គេពុំគាចរកការ
 ពិតនូវការប្រើប្រាស់ដែលបានបំរុងទុកជាមុន ក្នុងការកសាង
 ប្រាសាទនេះទេ ។ សិលាចារឹកដែលគេរកឃើញនៅ
 គោបុរៈខាងលិចនៃកំពែងទី៣ បានបង្ហាញឲ្យឃើញថាសំដែលគេ
 យកមកប្រើម្តងទៀត ឬនេះមានចំណាស់តាំងពីរជ្ជកាលព្រះបាទ
 រាជេន្ទ្រវរ្ម័ន ក្នុងសតវត្សទី ១០ ។ សិលាចារឹកនេះបានបង្ហាញ
 ឲ្យដឹងទៀតថា ប្រាសាទចម្លាយក្តីនេះសាងនៅជិតប្រាសាទ
 គុយទីស្វរៈ ហើយព្រមទាំងសំបូនសង្រួនដល់ព្រះវេស្វរៈ ម្យ៉ាង
 ទៀតសិលាចារឹកនេះ បានរៀបរាប់អំពីការកសាងរូបសំណាកពីរ
 គឺរូបព្រះព្រហ្មមួយ រូបព្រះនារាយណ៍មួយ ។

ឯក្បាច់ក្បាច់ ហើយនិងក្បាច់នៅផ្ទះទី៣នៃព្រះវិហារ
 ពុទ្ធសាសនាប៉ែកខាងមហាយាននេះ សុទ្ធតែគួរជាទីជាប់ចិត្ត
 ហើយសំខាន់ៗ ទៀតផង ។ ក្បាច់ខ្លះត្រូវរួចខាតដោយ
 សារការបង្គំបំផ្លាញនៃសាសនាព្រាហ្មណ៍ ក្នុងសតវត្សទី ១៣
 ព្រោះគេឃើញនៅសល់ក្នុងមួយធ្វើពីឈើ ដែលក្រសួងឥតរក្សា

អង្គបុរាណសាស្ត្រាធិការ ។

ស្រះស្រង់

សាងនៅក្នុងសតវត្សរ៍ទី ១២ ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧

“ ចម្លាយរណះ ព្រះនាម “ មហាបរមសីហនបត ” ។ ក្រសួង

វត្ថុស្រាវជ្រាវ បានចែកចាយឆ្នាំទី ៣ ស. ១៩២០ ហេតុមក

ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ការធ្វើដំណើរចេញពីប្រាសាទចម្លាយក្តីតាមទ្វារខាងកើត
កាត់តាមថ្នល់ឆ្ពោះត្រង់គីឡូម៉ែត្រលេខ ១១ គេនឹងបានទៅដល់
តំបន់ឆ្នេរយ៉ាងស្រស់នៃកន្ទាល ដែលស្ថិតនៅចំពីមុខ

ប្រាសាទចម្លាយក្តី គេនឹងឃើញផ្ទៃទឹកល្អល្អប្រសើរនៃស្រះស្រង់
ដែលមានបណ្តោយ ៧០០ ម៉ែត្រ ទទឹង ៣០០ ម៉ែត្រ បើតាម

ការស្ទង់មើលទៅ ប្រហែលជាស្រះនេះជីកបំបែកជ្រុង
បាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ព្រោះស្រះនេះស្ថិតនៅឆ្ងាយពីវត្តប្រាសាទ
ចម្លាយក្តី ។ ស្រះនេះមានតំបន់ឆ្នេរធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម

ហើយនៅជុំវិញផ្ទៃទឹក នៅក្នុងកន្ទាលស្រះមានកោះមួយធ្វើពី

ផ្ទាំងថ្មដែលមានរាងនៅជាប្រាសាទមួយតូច ។

ស្រះនេះមិនដែលរីងទឹកទេ ហើយមានដើមរុក្ខជាតិធំៗ
ដុះនៅជុំវិញ ដែលធ្វើឲ្យមានទិដ្ឋភាពយ៉ាងត្រចះត្រចង់នៅក្នុង
ចំណោមប្រាសាទនានានៃអង្គរ ។ មានទីលានភ្ជាប់ទៅនឹង
សំណង់តូចៗ ខ្លះនៃរាងកាយ ដែលមានជាចន្ទប៉មួយធំរាង ៤
ជ្រុងទ្រវែង ព្រមទាំងមានជាថែវត្ថុជុំវិញផង ផ្នែកម្រាលធ្វើ
ពីថ្មភក់ បើតាមការពិតនៃផែនទី " រាងរោ " នីមានធ្វើជាផ្លូវ
តូចៗ ពីរទៀត ហើយមានកាំជណ្តើរមួយស្ថិតនៅជាប់នឹងអ័ក្ស
ដែលមានជាសង្កាត់ ។ ចែកបានជាជណ្តើរ ៣ នៅកណ្តាល
អ័ក្ស ដែលនៅតាមជណ្តើរនេះមានធ្លាក់ជាបួនគោពីរ មាន
ភាពយ៉ាងអន់កាច មានសាងជាផ្នែករាងកាយ ដែល
ល្បឿនលយចេញ ហើយជាលំអដោយភ្នាក់ដៃនាគយ៉ាង
សង្ហាផង ។ ការរចនាសំនង់ប្រកបដោយថ្លៃថ្លៃយ៉ាង
ប្រណីតបង្ហាញពីភាពសម្បូណ៌កកុញ ដោយរក្សាចំងើប្រសើរ
ផ្សេងៗ នៅពីខាងមុខរាងកាយមានរូបគ្រុឌមួយយ៉ាងធំប្រគង

ប្រចាំកំលើរូបនាគដែលមានក្បាល ៣ ឯក្បាលឯទៀតសម្រាប់
 រុំព័ទ្ធ ។ នៅពីខាងក្រោយ មាននាគក្បាល ៣ មួយទៀត
 ដែលមានកន្ទុយធ្លាក់ភ្ជាប់លំអដោយក្បាលនាគតូច ។ ដាក់ពី
 លើភ្នែកឆ្មុយ៉ាងច្បាស់ ។ ឯកន្ទុយនាគធ្លាក់ដាក់លើជើង
 សសរដែលមានធ្លាក់ជាលំអថ្លែក ។ ហើយដែលដាក់ភ្ជាប់ទៅ
 នឹងគ្រឹះយ៉ាងធំ ។ រូបទាំងនេះមានសភាពល្អឥតខ្ចោះ
 មានទ្រង់ច្រាយនៅសល់ខ្លះ ដែលមានសភាពដូចនៅប្រាសាទ
 បាយ័នដែរ ។

ប្រាសាទក្រវ៉ាង

សាងនៅដើមសតវត្សទី ១០ " គ.ស. ៩២១ " ដោយ
 ព្រះបាទ ហស្តវរ្ម័នទី ១ បង្ហាញរណៈព្រះនាម " រត្នាលោក " ។
 ទទួលបានព្រះហឫញសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បាន
 ថែរក្សាតាំងពី គ.ស. ១៩២៩ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។
 ប្រាសាទក្រវ៉ាងនៅចំពីខាងកើតអង្គរវត្ត តាមផ្លូវវិទ្យុ
 ត្រង់គីឡូម៉ែត្រលេខ ១២ និងលេខ ១៣ ដែលមានតួប្រាសាទ

៥ សន្តិភ័យ តែសព្វថ្ងៃនេះត្រូវវិនាសរួចខាតអស់ជាច្រើន ។
ប្រាសាទនេះមានលំអគ្រប់កន្លែងទាំងអស់ ដែលមានលក្ខណៈ
ពិសេសម្យ៉ាងតាមការរចនានៅអង្គរ ដូចជាក្បាច់រចនាខ្លះធ្លាក់
នៅលើផ្ទាំងក្នុងភូមិហារទាំងនោះ ។

មានស្រះបោក្រណីត្នដុំវិញ ហើយមានទំនប់មួយនៅ
ចំសាយ័ព្យ សម្រាប់ជាផ្លូវចូលកាន់ប្រាសាទ ។ ប្រាសាទ
ទាំងនេះស្ថិតនៅជិត ៗ គ្នាលើទីលានដីមួយ ដែលបែរមុខទៅ
ចំសមុទ្រកើត ។ ការរួចខាតនេះមានមកអស់កាលយូរ
មកហើយ ព្រោះមានរក្ខជាតិធំៗ មានឫសចាក់រុករីកពីលើ
ផ្ទាំង ឯការដែលវិនាសនៃផ្ទាំងនៅពេលនោះ គួរឱ្យស្តាយ
ណាស់ ។

ប្រាសាទប្រែប្រួល

ស្ថាននៅចុងសតវត្សទី ១០ " គ.ស. ៩៦១ " ដោយ
ព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន បញ្ជាមរណៈព្រះនាម " សិវៈលោកា "
ទទួលចំពោះព្រហ្មញ្ញសាសនា ថ្វាយចំពោះព្រះនាកយណ៍ ។

ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បានចាប់ផ្តើមថែរក្សាតាំងពី គ.ស. ១៩៣០
រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទនេះ ស្ថិតនៅចម្ងាយ ២៣០០ ម៉ែត្រ ពីផ្លូវ
ខ្វែងវង់ជំនិះវង់តូចត្រង់ជ្រុងស្រះស្រង់ ដែលស្ថិតនៅត្រង់ផ្លូវ
កែងកាច់ទៅទិសខាងជើង ហើយដែលស្ថិតនៅចម្ងាយ
៥០០ ម៉ែត្រ ពីខាងត្បូងចំនប់ទឹកទ្រព្យណៃនៃបារាយណ៍ទិសបូព៌ា
គឺស្ថិតនៅត្រង់បង្គោលភ័ក្ត្រម៉ែត្រលេខ ១៦ ។

ប្រាសាទប្រែប្រួល លាតត្រដាងឲ្យឃើញនូវទ្រង់ច្រាយ
និងវិសាលភាពយ៉ាងប្រណីត ដែលសាងឡើងដោយវត្ថុធាតុ
ពណ៌ក្រហម គឺសាងអំពីថ្មបាយក្រៀមនិងឥដ្ឋ ។ គេបាន
ប្រឹងប្រែងរៀបចំឡើងវិញ ដោយយកដីនិងឫសឈើឲ្យអស់
ចេញ ដើម្បីកុំឲ្យរមៀលធ្លាក់ ហើយយកកំបោរនិង
បាយអមកក្លាប់ឥដ្ឋ ដើម្បីឲ្យមានសភាពរឹងប៉ឹងដូចធម្មតា ។

ប្រាសាទនេះ សាងក្រោយប្រាសាទមេបុណ្យ ប៉ុន្តែ
មានសភាពដូចគ្នាបេះបិគ គឺប្រាសាទដែលសាងឡើងជា

ប្រាសាទភ្នំ ព្រមទាំងមានជាថែវលេចលយចេញតាំងពីពេល
 ភាសនិមកម្ល៉េះ ហើយមានទាំងបន្ទប់ដែរ ។ សំយុងបន្តមក
 ក្រោមទៀត ។ ពួកប្រាសាទភ្នំទាំងនេះ ជាកន្លែងសម្រាប់
 ព្រះរាជទេព មានរាងជាសាជី ដូចជាមកុដរាង២ ជ្រុងញាយ
 ហើយមានជាបន្ទប់ ដែលរាងទទឹងសំប៉ាត់ពោះវែរជន ព្រមទាំង
 មានបាតុបារមី ។ ចំនួន ១២ នៅតាមក្បាលជណ្តើរ
 ធំប្រាំជាកន្លែងសម្រាប់ដកល់ សិវៈលិង្គ ដូចជានៅប្រាសាទ
 បាតនិវេស ។ ឯសិលាចារឹកបាតនិវេសប្រាប់ពីកំណត់
 កាលភាសនិវេស គ.ស. ៩៦១ និងប្រាប់ពីឈ្មោះប្រាសាទព្រម
 ទាំងនិមនបញ្ជាក់ពី ព្រះរាជវង្សនៃព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន ដែល
 ព្រះអង្គបានសាងសង់ឈ្មោះ រាជេន្ទ្របាតុបារមី ជាក់នៅ
 និមន្ត ប្រាសាទកណ្តាល ហើយមានរូបសំណាកព្រះអង្គ
 ដកល់នៅ និមន្តប្រាសាទតាមជ្រុង គឺជាព្រះរូបដែលចាក់ទងទៅ
 និមន្តសាសនាព្រាហ្មណ៍ ព្រោះព្រះអង្គជាអ្នកទ្រទ្រង់និងគោរព

ព្រះឥសូរ ឯព្រះមាតា និងព្រះអនុជរបស់ព្រះអង្គទ្រង់គោរព

ព្រះនាងឧបាគតវតី ដែលជាមហេសីនៃព្រះឥសូរ ព្រះបាទ
ហសិវ័ន្តទ្រង់គោរពព្រះនារាយណ៍ ។

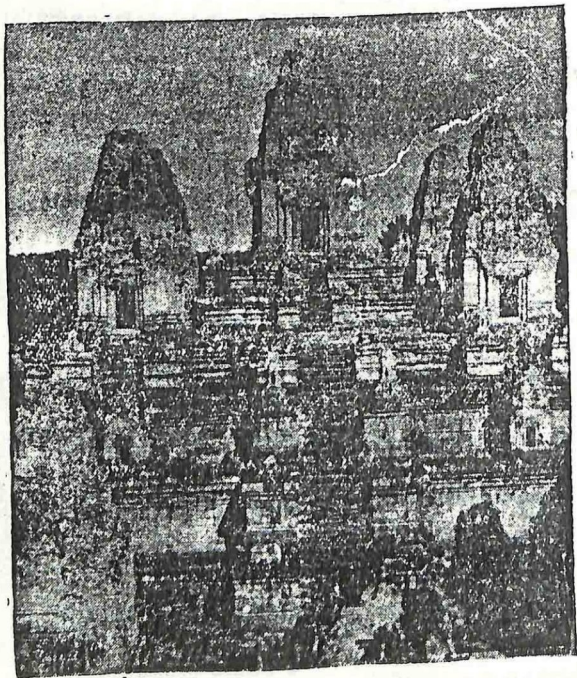
សិលាចារឹកនេះ បានបញ្ជាក់ឱ្យដឹងពីការនៅរួបរួមសាមគ្គី
រវាងព្រះរាជវង្សានុវង្ស ក្នុងពេលដែលព្រះអង្គទ្រង់មានព្រះជន្ម
នៅឡើយ ។

នៅស្រុចនឹងអ័ក្សនៃប្រាសាទមេបុណ្យខាងកើត មានទី
វាលមួយច្រកចងោយផលិតផលយ៉ាងច្រើន ដោយការបង្កើត
ទឹកពីបារាយណ៍ទិសខាងកើតមកប្រើប្រាស់ ។ បើតាមយោបល់
លោក ហ៊ុលីតស្វាន ថាទីនេះ ជាកន្លែងដែលលូតលាស់ក្រោយ
ពេលដែលលើកទីក្រុងពីកោះភ្នំមក ព្រោះទីក្រុងនេះបានត្រូវ
បោះបង់ចោល ក្រោយពីពេលដែលបានរីកចម្រើនពី គ.ស.
៩២១ រហូតមកដល់ គ.ស.៩៤៤ ។ ព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន
បានបោះបង់រាជធានីនេះដើម្បីមកកាន់រាជធានីវិញ ដែលក្នុង

សម័យនោះហៅថា យសោធរបុរៈ ។

គេពុំបានដឹងថា តើមកពីហេតុអ្វីទេ បានជាជនជាតិកម្ពុជា
ហាត់ចែងសាងប្រាសាទនេះឡើង ឲ្យមានទ្រង់ទ្រាយដូចជា
កន្លែងបញ្ចុះសព ដែលមានឈ្មោះថា ប្រែប្រួច ដែលជាកន្លែង
ធ្វើឡើងតាមប្រពៃណីនៃឈាបនកិច្ច ដូចមានការគូសវាស
ព្រាងជាដំបូង នូវកងគំនូររូបអសុកយ៉ាងព្យាបាលតាមការ
ផ្គត់ផ្គង់យ៉ាងថ្លៃថ្នូរ ៗ ពីគ្នា ដូច្នេះ ។ គេឃើញមានជើងមួយ
ស្ថិតនៅក្រោមជើងដណ្តើរខាងកើត នៃគូប្រាសាទកងសាដី
ដែលគួរឲ្យក្រឡេកភ្នែកមើលនូវពិធីបុណ្យ តាមចំណងជើងរូប
គំនូរដែលរមៀលធ្លាក់មកពីក្រប ដែលសាងសម្រាប់ពិធីថ្វាយ
ព្រះភ្លេងស្តេចគំលង់ដែលទ្រង់សុគតនៅលើភ្នំគូលែន ។

បើតាមថ្វីដៃនៃខ្ញុំម្នាបនកម្ម ប្រាសាទនេះមានកំពែងពីរ
ដាច់ច្រកចេញយោងតាមរូប៖ ២ ហើយនិងមានជាគូប្រាសាទកង
សាដីដែលមានដណ្តើរតូច ។ សម្រាប់ទល់ទ្រង់ប្រាសាទ
បន្ទាយចាំង ៥ នោះ ។ ផ្នែកខាងកើតនៃកំពែងខាងក្រៅមាន

ប្រាសាទវៀងរួម

មើលបំពេញភាគកើត

ទ្រង់ប្រោសសមតាមការនិយម ដោយមានសាងជាប្រាង្គ
 ប្រាសាទពីរក្រុមស្ថិតនៅ ៣ ម្ខាង តាមរបៀបយ៉ាងសមទៅ
 តាមអ័ក្សនៅលើរឿងគ្រឹះធំតែមួយ ។ គួប្រាង្គទីមួយដែលនៅ
 ខាងជើងផ្លូវចូល ពុំបានសាងនៅលើមូលដ្ឋាននៃរឿងដែល
 បានប្រុងប្រៀបជាស្រេចនោះទេ ឬមួយក៏គេយកឥដ្ឋប្រាង្គនេះ
 ទៅប្រើជួសជុលកន្លែងដទៃទៀត ដោយប្រាង្គនោះទ្រុឌទ្រោម
 ពេក ។ នៅលើរឿងគ្រឹះកណ្តាល មានប្រាង្គមួយធំជាងគេ
 ដែលមានសភាពគ្របសណ្តិត ទៅលើប្រាសាទដទៃទៀត ។
 ប្រាសាទនីមួយៗ មានប្រវែង៥ម៉ែត្រ ក្នុងមួយជ្រុង ។
 ព្រមទាំងមានសាងជាថ្នាក់ៗ តូចៗ នៅផ្នែកដំបូល ។ នៅតាម
 ជ្រុង មានការខូចខាតអស់ជាច្រើនតាមកន្លែងខ្លះ ដែលខ្ពស់
 ហើយមានផ្ទាំងថ្មរមៀលធ្លាក់ ហើយនិងនៅតាមរាងប្រាសាទ
 ដែលលឿនលយចេញក្រៅ ដែលមានស្នាមក្រហែងឥដ្ឋ ។
 ឥដ្ឋនីមួយៗ មានទំហំ ៣០ X ១៦ X ៨,៥ ដែលរៀបជួរគ្នា

25

ប្រាសាទមេបុណ្យទិសបូព៌ា

សាងនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សទី ១០ "គ.ស. ៩៥២"
ដោយព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន "បញ្ចមរណៈ ព្រះនាមសិវលោក" ។
ការវិវត្តដោយក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ពីគ.ស. ១៩៣៥ រហូត
ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅខាងជើងប្រាសាទប្រែប្រួលមួយ ៥០០ ម៉ែត្រ គេនឹង
ទៅដល់បារាយណ៍ទិសបូព៌ា ដែលស្ថិតនៅត្រង់បង្គោលគីឡូ
ម៉ែត្រលេខ ១៦ បារាយណ៍នេះមានទទឹង ២ គីឡូម៉ែត្រ
បណ្តោយ ៧ គីឡូម៉ែត្រ ហើយមានជំនួលខ្ពស់ពីរជុំវិញប្រកប
ដោយសន្ធឹកសីមាដាក់នៅតាមមុមផង ។ ទីនេះលោក ជីវ-
តា ភ្នំ បានឲ្យឈ្មោះថាបឹងធំ ដែលឈ្មោះដើមហៅថា
ចក្រភពរតនៈ ដែលបានជីកក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទយសោវរ្ម័ន
ក្នុងចុងសតវត្សទី ១០ ។

វត្ថុជីកយ៉ាងធំនេះ ជាគំនូនសម្រាប់បញ្ចូលចេញញឹក

ស្ទឹងសៀមរាប ហើយព្រមទាំងជាកន្លែងសម្រាប់បង្កើនទឹកទៅ
 ជាក់តាមទីវាលទំនាប ដែលសព្វថ្ងៃនេះបានក្លាយទៅជាកំល
 ស្រែអស់ទៅហើយ ។ កាលជំនាច់ដើមបារាយណ៍នេះមាន
 ជម្រៅ ៣ ម៉ែត្រ ដោយមានកស្កតាន់ជាសំភាន់គឺកាំជ្រះ ឈ្មោះ
 ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ដាក់នៅនឹងចំណុចនៃប្រាសាទមេបុណ្យ
 ចំណុះទឹកដែលមាននៅក្នុងបឹងនេះមាន ៤០ លានម៉ែត្រគូប ។
 ដោយហេតុមកពីមានជីវ្យាច់ និងដីល្បប់ហូរមកចាក់បំពេញ
 ដូច្នេះហើយបានជាមានកន្លែងខ្លះ ត្រូវរះគោកអស់គ្មានសល់
 ទឹកឡើយ ។

២៦
 ៧

ហេតុនេះហើយ បានជារទៅកណ្តាលគេឃើញមានជា
 កោះតូចមួយរាង ៤ ជ្រុងស្មើ ក្នុងមួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ១២០
 ម៉ែត្រ ។ នៅលើកោះនេះ គេបានសាងប្រាសាទ
 មេបុណ្យទិសព្វគ្រប់ ស្របនឹងអ័ក្សនៃគុហារជាទ្វារចូលទៅ
 ព្រះរាជវាំងអង្គរធំនឹងក្លោងទ្វារជ័យ ។ ប្រាសាទនេះ
 មានស្ថានភាពជាប្រាសាទភ្នំ ដែលជានិមិត្តរូបនៃភ្នំព្រះសុមេរុ

ប្រាសាទមេបុណ្យទិសបូព៌ា

សាងនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សទី ១០ "គ.ស. ៩៥២"
ដោយព្រះបាទរាជេន្ទ្រវរ្ម័ន "បច្ចាមរាជា ព្រះនាមសិវរាហា" ។
ការវិវត្តដោយក្រសួងអភិរក្សអង្គរ ពីគ.ស. ១៩៣៥ រហូត
ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅខាងជើងប្រាសាទប្រែរូបចម្លាយ ៥០០ ម៉ែត្រ គេទីតាំង
ទៅដល់បារាយណ៍ទិសបូព៌ា ដែលស្ថិតនៅត្រង់បង្គោលគីឡូ
ម៉ែត្រលេខ ១៦ បារាយណ៍នេះមានទទឹង ២ គីឡូម៉ែត្រ
បណ្តោយ ៧ គីឡូម៉ែត្រ ហើយមានជួលខ្ពស់ពីខ្ទង់វិញប្រកប
ដោយសន្ធឹកសីមាដាក់នៅតាមមុមផង ។ ទីនេះរលាក ជីវ-
តា ក្លាន់ បានឲ្យឈ្មោះយ៉ាងល្បី ដែលឈ្មោះដើមហៅថា
ចេសោធរតតកៈ ដែលបានជីកក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទយសោវរ្ម័ន
ក្នុងចុងសតវត្សទី ១០ ។

ក្នុងទឹកយ៉ាងធំនេះ ជាតិខ្លួនសម្រាប់បញ្ចូលបញ្ចេញទឹក

ស្ទឹងសៀមរាប ហើយព្រមទាំងជាកន្លែងសម្រាប់បង្កើនទឹកទៅ
 ដាក់តាមទីវាលទំនាប ដែលសព្វថ្ងៃនេះបានក្លាយទៅជាកំល
 ស្រែអស់ទៅហើយ ។ កាលជំនាន់ដើមបុរាណនេះមាន
 ជម្រៅ ៣ ម៉ែត្រ ដោយមានកសិករជាសំគាន់គឺកាំជន់ ឈ្មួញ
 ធ្វើពីថ្មបាយក្រៀម ដាក់នៅនឹងទីចូលនៃប្រាសាទមេបុណ្យ
 ចំណុះទឹកដែលមាននៅក្នុងបឹងនេះមាន ៤០ លានម៉ែត្រគូប ។
 ដោយហេតុមកពីមានជំនួច និងដីល្បប់ហូរមកចាក់បំពេញ
 ដូច្នេះហើយបានជាមានកន្លែងខ្លះ ត្រូវទះគោកអស់គ្មានសល់
 ទឹកឡើយ ។

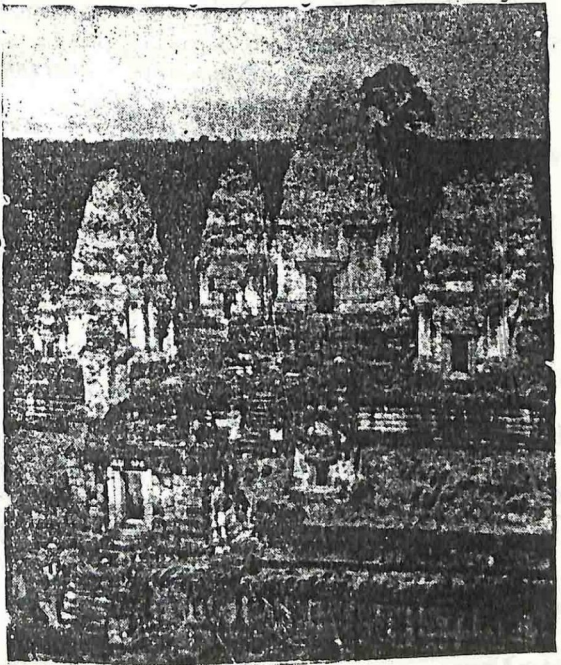
០២
 ៧

ហេតុនេះហើយ បានជានៅកណ្តាលគេឃើញមានជា
 កោះតូចមួយរាង ៤ ជ្រុងស្មើ ក្នុងមួយជ្រុង ៗ ប្រវែង ១២០
 ម៉ែត្រ ។ នៅលើកោះនេះ គេបានសាងប្រាសាទ
 មេបុណ្យទិសបូព៌ា ស្របនឹងអ័ក្សនៃគុហារជាទ្វារចូលទៅ
 ព្រះរាជវាំងអង្គរធំនឹងក្លោងទ្វារជ័យ ។ ប្រាសាទនេះ
 មានស្ថានភាពជាប្រាសាទភ្នំ ដែលដាន់មិត្តរូបនៃភ្នំព្រះសុមេរុ

ឯគួប្រាសាទរាងជាសាជីមានធ្វើជ័រល្អិតជាថ្មភក់ ។ សាងនៅ
 ក្នុងបរិវេណកំពែងទាំង ៤ ជាន់ ។ គួប្រាសាទនេះមាន
 ប្លង់រាងធម្មតា គឺមានកំពស់ពីរពាន់ជាន់ ៣ ប៉ែត ព្រមទាំង
 មានគុហារតូច ។ សាងតម្រៀបគ្នាជាជួរ ២ ជួរជ្រៅវែង
 ប្រហែលជានេះខ្លះត្រូវបានបំផ្លាញខ្លះ ដែលមានជិតត្រូវជុំវិញ
 រោះត្រូវខូចខាតរស់ ។ គេស្រឡាញ់ដំណើរចូលទៅក្នុង
 ប្រាសាទនេះដោយទូក ដែលជាហេតុនាំឱ្យយើងមានការ
 សង្ស័យចំពោះកាល រចនាប្រភេទនេះណាស់ ព្រោះជាហេតុនាំឱ្យ
 មនុស្សទៅធ្វើសក្ការបូជាមានចំនួនតិចណាស់ តែមានសភាព
 ត្រជាក់ស្រួលជាងចំណុច ។

មានសិលាចារឹកលាច្រើន ដែលគេបានរកឃើញនៅក្បែរ
 ប្រាសាទ ព្រមទាំងបានរកឃើញនូវរូបសំណាកជាច្រើនទៀត ។
 ឯសិលាចារឹកនោះ មានចុះនូវ ១ លាក់ពេលនៃការកសាងក្នុង
 គ.ស. ៩៥២ គឺសាងមុនប្រាសាទប្រាសាទ ៩ ឆ្នាំ ដែលនាំ

ឱ្យយើងសំគាល់ឃើញនៅគ.បប្រាសាទទាំងឡាយ ដែលមាន

ប្រាសាទមេឫណ្យទិសបូព៌

តំកល់លិខិត ស្រីពជំន្រ្តាស្ករៈ ឯរូបសំណាកដែលគួរ
គោរពថ្វីជា គឺរូបព្រះឥសូរ និង រូបព្រះបរាវតី ដែលទុកដូច
ជាព្រះវរមាតា - បិតា ខែព្រះបាទពជំន្រ្តាវរ្ម័ន ។ មានរូប
លិខិត ៨ ទៀត ដែលជារូបលិខិតរបស់ព្រះអាទិទេព ៨ រូបដែល
តំកល់នៅក្នុងគុហារក្ខត ។ ទាំង ៨ នៅជុំវិញ គឺមានលិខិតព្រះ
នរាយណ៍ និង លិខិតព្រះព្រហ្មជា ដ៏ម ។ ប្រាសាទមេធុណ្យ
អាចចាត់បញ្ចូលទៅក្នុងពួកប្រាសាទ ដែលគួរជាទីគោរពថ្វីជា
តាមការរម្យណ៍ដែលជាភិក្ខុគុណដល់ព្រះអាទិទេព គឺមានរូប
សំណាកស្រីទេពអប្សរមួយយ៉ាងម្តេ ដែលបាទរកឃើញនៅ
ក្នុងគោលគ្រួសត្រាយរៀបចំ រូបនេះមានក្បាច់យ៉ាងល្អ
អាចជួយប៉ាន់ទំហំក្បាច់ ខែរូបព្រះនាងបរាវតីតាមការសិក្សាយ
ខែសិលាចារឹក ។

ប្រាសាទនាគព័ន្ធ

សាងនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ ១២ ដោយព្រះបាទ

ជ័យវរ្ម័នទី ៧ បច្ចុប្បន្ន ព្រះនាមមហាបរមេស័ន្ធចក្រៈ

ថ្វាយចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បាន

ថែរក្សាតាំងពី គ.ស. ១៩២២ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទនាគព័ន្ធ ស្ថិតនៅពីខាងមុខប្រាសាទក្រាលគោ

តាមផ្លូវតូចមួយមានចម្ងាយ ៣០០ ម៉ែត្រ ដែលកាត់តម្រង់ទៅ

កាន់កោះដីតូចមួយនៃប្រាសាទ ដែលមានសណ្ឋានទិសប៉ែកពី

ប្រាសាទមេបុណ្យដែលស្ថិតនៅក្នុងបារាយណ៍ ។ ប្រាសាទ

នេះស្ថិតនៅតាមអ័ក្សជាមួយគ្នានឹងប្រាសាទព្រះវិហារ ដែលមាន

រល្មោះថា ជយតតកៈ មានបរិវេណ ៣៥០០ ម៉ែត្រ ទទឹង

៩០០ ម៉ែត្រ ។ កោះដីតូចនេះ មួយជ្រុងប្រវែង ៣៥០ ម៉ែត្រ

សាងភ្ជាប់នឹងកំពែងដែលឆ្ពោះទៅអ័ក្ស ព្រមទាំងមានផ្ទាំង

ជារូបជីវិត ។ ដាក់នៅតាមមុខប្រាសាទ ដែលសព្វថ្ងៃនេះ

គេឃើញរូបមួយនៅសល់នឹងកន្លែងត្រង់ទិសឦសាន ។

តាមសិលាចារឹកនៅប្រាសាទព្រះខ័ន បានបញ្ជាក់ឲ្យដឹង
ថាជយគតកនេះ គឺជាឈ្មោះប្តីនៅខាងជើង ។ លោក
ជីវិតក្មេង បានពណ៌នាថាស្រ្តីនេះមានទឹកថ្លាមកពីស្និទ្ធនៃ
ប្រាសាទ ដែលមានតួដូចមាសចាំងឆ្ពោះលាយឡំនឹងផ្កាឈូក
ដែលនាំមកនូវពណ៌សម្បុរដូចទឹក "ប៊ងឈាម" នៃព្រះភគវន្ត ។
នៅកណ្តាលមានកោះមួយច្រកចង្កោយប្រាសាទ ដែលគួរឲ្យ
រីករាយទៅតាមផ្លូវទឹកដែលត្រូវជុំវិញប្រាសាទនេះ ហើយជា
ទីតាំង "ទឹកមន្ត" សម្រាប់លាងបាចដែលប៉ាស់ពាល់ ការ
ត្រួតកាត់តាមប្តីនេះទៅកាន់ប្រាសាទ គេត្រូវជិះទូក ។
លក្ខណៈជាគ្រឿងសំគាល់នៃប្រាសាទនាគត្មនេះ គេ
បានដឹងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ កាលពីឆ្នាំ ១៨៧៧ លោក
ជីឡាប៉េក បានយល់ថាជាវិហារទិសចំពោះព្រះពុទ្ធដែលចូល
និព្វាន និងជាអាងទឹកសម្រាប់ជម្រះមន្ទិលចាំងឡាយ ដើម្បី
ឲ្យបានបរិសុទ្ធស្អាត ។

តាំងពីពេលដែលរុករកជាថ្មីឡើងវិញ ដោយលោក

សីវែស លោក ហ្វីលីប វីនលេង គោរពប្រែមក គេអាច
សំគាល់បាននៅនឹងផ្ទះស្រះធំ ដែលមានទ្រង់ច្រាយដូចជាស្រះ
អនោតត្តៈ ដែលជាស្រះស្ថិតនៅកណ្តាលភូមិភាគភ្នំហឹមពាន្ត
គឺជាភ្នំកំពូលពិភពលោក ។ ស្រះនេះជាទីគោរពបូជាតាម
ទំនៀមទម្លាប់នៃប្រទេសឥណ្ឌា ព្រោះស្រះនេះភ្ជាប់ទៅស្រះ
តូច ១ ២ ទៀត ទំហំប៉ុន ១ គ្នាតាមទរ ២ ដែលជាទីមិត្តរួប
នៃទន្លេធំ ១ ទំហំ ២ នៃពិភពលោក ។

ផ្ទៃទឹកហើយនឹងផ្កាឈូករីកមួយទ្រព្រះគម្ពីរទេពជាទីមិត្តរួប
នៃផែនដីដ៏បរិសុទ្ធ ហើយមានកំនកាតដូចរូបព្រះនារាយណ៍
គង់នៅលើទឹក បញ្ចេញ "ផ្កាឈូកព្រះត្រហ្ម" ។ រូប
ប្រដូចដ៏ល្អ ១ នេះ របស់លោក ប៊ូល មូស ជាអគ្គនិយ ខែផ្ទៃ
ទឹកដែលមានភាពបរិសុទ្ធនេះត្រឹមទំហំតូចប្រាសាទផង ។

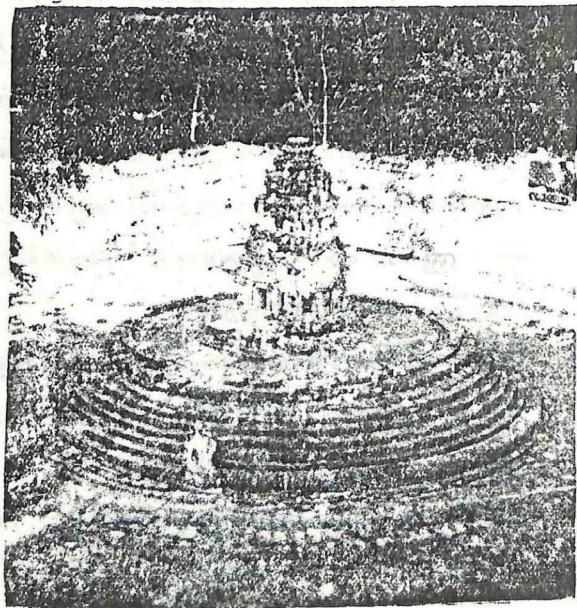
តាមសិលាចារឹកនៅប្រាសាទព្រះខ័ន បានបញ្ជាក់ឲ្យដឹង
ថាជយគតកនេះ គឺជាឈ្មោះប្រសើរនៅខាងជើង ។ លោក
ជីវិតកាន់ បានពណ៌នាថាស្រ្តីនេះមានទឹកថ្លាមកពីស្ទឹង
ប្រាសាទ ដែលមានពន្លឺដូចមាសចាំងឆ្វោះលាយឡំនឹងផ្កាឈូក
ដែលនាំមកនូវពណ៌សម្បុរដូចទឹក "ប៊ងឈាម" នៃព្រះភគវន្ត ។
នៅកណ្តាលមានរោងប្រកបដោយប្រាសាទ ដែលគួរឲ្យ
រីករាយទៅតាមផ្លូវទឹកដែលព័ទ្ធជុំវិញប្រាសាទនេះ ហើយជា
ទីតាំង "ទឹកមន្ត" សម្រាប់លាងបាចដែលប៉ាស់ពាល់ ការ
ធ្វើកាត់តាមប្រាសាទនេះទៅកាន់ប្រាសាទ គេត្រូវជិះទូក ។

លក្ខណៈជាគ្រឿងសំគាល់នៃប្រាសាទនាគព័ន្ធនេះ គេ
បានដឹងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ។ កាលពីឆ្នាំ ១៨៧៧ លោក
ជីឡាប៉េក បានយល់ថាជាវិហារទទឹងសំពះព្រះពុទ្ធដែលចូល
និព្វាន និងជាអាងទឹកសម្រាប់ជម្រះមន្តិលទាំងឡាយ ដើម្បី
ឲ្យបានបរិសុទ្ធស្អាត ។

តាំងពីពេលដែលរុករកជាថ្មីឡើងវិញ ដោយលោក

សីវែស លោក ហ៊ុណ្ណត៍ និងលោក គោឡប៊ែរមែក គេអាច
សំគាល់បាននៅនឹងផ្ទៃស្រះធំ ដែលមានទ្រង់ច្រាយដូចជាស្រះ
អនោតត្តៈ ដែលជាស្រះស្ថិតនៅកណ្តាលភូមិភាគភ្នំហិមពាន្ត
គឺជាភ្នំកំពូលពិភពលោក ។ ស្រះនេះជាទីការពេច្ចជាតាម
ទំនៀមទម្លាប់នៃប្រទេសឥណ្ឌា ព្រោះស្រះនេះភ្ជាប់ទៅស្រះ
តូចៗ ៤ ទៀត ទំហំប៉ុនៗ គ្នាតាមទរ ៤ ដែលជាទីអភិវឌ្ឍន៍
នៃទន្លេធំៗ ទាំង ៤ នៃពិភពលោក ។

ផ្ទៃទឹកហើយនិងផ្កាឈូករីកមួយទ្រព្រះអាទិត្យទេពជាទីអភិវឌ្ឍន៍
នៃផែនដីដ៏បរិសុទ្ធ ហើយមានភិនភាគដូចរូបព្រះនារាយណ៍
គង់នៅលើទឹក បញ្ចេញ " ផ្កាឈូកព្រះព្រហ្ម " ។ រូប
ប្រដូចដ៏ល្អៗ នេះ របស់លោក ច័ល មូស ជាអគ្គនិយ ៃនផ្ទៃ
ទឹកដែលមានភាពបរិសុទ្ធនេះព្រមទាំងក្បូកប្រាសាទផង ។

ប្រាសាទនាគព័ន្ធ

មើលពីជ្រុងខាងកើតទៅជ្រុងត្បូង

ប្រាសាទព្រះខ័ន

សាងនៅពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ ១២ គ.ស. ១១៩១

ដោយព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បច្ចាមរណៈ ព្រះនាម មហា
បរមសំគតបតៈ ។ ទទួលចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ។ ក្រសួង
អភិរក្សអង្គរ បានចាប់ផ្តើមថែរក្សាពី គ.ស. ១៩២៧ ហេតុ
មកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

លក្ខណៈសំខាន់ ៖

ការធ្វើដំណើរទៅកាន់ប្រាសាទនេះ ត្រូវចូលពីខាង
កើតចេញទៅទិសខាងលិច ឬ ចេញពីសមុទ្រ ។ មុន
នឹងចូលលោកអ្នកត្រូវមានការប្រុងប្រៀបជាមុនបង្អិត គឺត្រូវ
ទុកយានជំនិះ នៅទីនិព្វានដែលនៅឈមមុខ លោកអ្នក ឬ ក៏យក
ទៅទុកនៅប្លង់កណ្តាលនាទិសខាងជើងក៏បាន ។ ផ្លូវចូល
ទាំង ៣ នៃប្រាសាទនេះជាប់ទាក់ទងនឹងផលដ្ឋាន គឺផ្លូវ
ឆ្ពោះទៅក្លោងទ្វារខាងកើត ដែលស្ថិតនៅជិតគីឡូម៉ែត្រលេខ ៩
ផ្លូវចូលទៅក្លោងទ្វារខាងជើងនៅជិតគីឡូម៉ែត្រលេខ ៨ ឬផ្លូវ

ជើងដែលតម្រង់ទៅក្លាងទ្វារខាងលិច ស្ថិតនៅត្រង់ភ្នំឡ

ម៉ែត្រលេខ ៧ ។

ប្រាសាទព្រះខែនមានរាង ៤ ជ្រុងទ្រវែង បណ្តោយ
 ៨០០ ម៉ែត្រ ទទឹង ៧០០ ម៉ែត្រ ដែលមានស្រះបោកូរណី
 ភ្នំទុំវិញ ហើយជាប្រាសាទមានផ្ទៃដីចំនួន ៥៦ ហិកតា ។
 ប្រាសាទនេះមានកិនភាគ នឹងលំនាំជាច្រើន ដូចប្រាសាទ
 តាព្រហ្ម ហើយមានសំណង់ជាច្រើនសាងតដាប់ ។ គ្នាភ័យ
 ទៅមួយ នៅសល់តែចន្លោះក្នុង ។ កំពែងទី ៣ មាន
 បណ្តោយ ២០០ ម៉ែត្រ ទទឹង ១៧៥ ម៉ែត្រ ហ៊ុំព័ទ្ធក្នុងប្រាសាទ
 ទាំងមូល ដែលមានភាពទូលំទូលាយល្អសមទៅតាមវិលាស-
 ភាពជំនាន់ដើម ប៉ុន្តែតែមានភាពច្របូកច្របល់នៃនិម្មាបនកម្ម
 ដូច្នេះក៏ដោយ ។ ប្រាសាទនេះច្រើនស្ថិតនៅផ្ទុំគ្នាទៅតាមភាព
 យ៉ាងរុនរៀងបំផុត ព្រោះសំណង់ទាំងនេះស្ថិតនៅជុំគ្នា លើ
 មណ្ឌលតែមួយយ៉ាងទូលាយ ដោយមានសំណង់ខ្លះសាង
 ដោយឈើប្រក់ក្បឿង ។

នៅប្រាសាទព្រះវិហារនេះ វត្តធាតុចំរើងឡាយនាំឲ្យស្រួល
យល់ណាស់ ដោយហេតុនេះហើយបានជានៅតាមទ្វារ
ប្រាសាទមាន សិលាចារឹករៀបរាប់ពីសមាណចិត្តដែលពោរ
ពេញដោយការរីកចំរើនខាងឥរាណយមិ ហើយនិងមានរៀប
រាប់បង្ហាញពីឈ្មោះវត្តដែលជាទីគោរពបូជា ដើម្បីជាអំណាច
មនុស្សដែលមានកិត្តិគុណទុកដូចជាព្រះអាទិទេព ។ វត្តចំរើង
នេះចាត់ចែងសាងឡើង សម័យប្រាសាទដែលមានលក្ខណៈ
ជាប្រាសាទឥន្ទ្រវរ្ម័យ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត បើតាមសិលា
ចារឹក ដែលគេរកឃើញកាលពី គ.ស. ១៩៣៩ មានបរិ-
យាយថាកន្លែងនេះ ទុកដូចជាកន្លែងនាំមកឲ្យជ័យជំនះគឺជា
ទីក្រុង "ជ័យស្រី" ។

តាមរបាយបលរបស់លោក ស៊ីផែស ថា : ប្រាសាទនេះ
សម័យមានឈ្មោះថា ព្រះវិហារព័ត៌មន ថ្មីត្បិតតែមានឈ្មោះ
ដើមថា ទីក្រុងជ័យស្រី និងឈ្មោះថ្មីថាព្រះវិហារដូច្នេះ ក៏ឈ្មោះ
ចំរើងនេះសម្រាប់ការនិយមរបស់ខ្មែរពិតប្រាកដ គឺមានន័យ

ថាព្រះខ័នរាជ្យ ។ ឯឈ្មោះថា នរេរស្សយស្រី នេះមានន័យ
 ថា ទីក្រុងដែលពោរពេញទៅដោយសេចក្តីសម្បូណ៌សច្ចៀយ
 ដែលប្រជាជនតែងហៅថា ព្រះខ័នរាជ្យ ពោលគឺព្រះខ័ន
 នោះឯង ។

ផ្ទុះទៅវិញ ចំពោះលោកអ្នកណាដែលបោះបង្គោល
 ប្រាសាទតាព្រហ្ម ឬ បន្ទាយក្តី ដែលស្ថាបនាដោយព្រះបាទ
 ជ័យវរ្ម័នទី ៧ នោះដែរ រមែងមានផ្លូវចូល ៤ ឆ្លងកាត់ស្រះ
 បោករណីដែលគេតែងឃើញរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ព្រោះ
 តាមផ្លូវឆ្លងកាត់ស្រះ តែងមានទ្វារកំបាំងបង្អួច ឬ "អស្ស" ។
 ពាក្យនាគ ដូចជានៅតាមមាត់ច្រកនៃក្លោងទ្វារគង្គិរជ័យដែរ
 ហើយជាទីក្រុងមួយដែលជាទីមិត្តរួបរួមនៃនិម្មាបនកម្ម ដែលនៅ
 ជាប់ស្រយាយពីប្រាសាទបន្ទាយក្តី ។ ទីក្រុងទាំងពីរនេះ
 មានលក្ខណៈដូចគ្នាបេះបិក រត់ទាំងនេះជាដំណាងរាជធានី
 ដែលត្រូវទទួលការអះអាងបន្ថែមតាមសេចក្តីសំរេចចិត្ត ឬ តាម
 គុណប្រយោជន៍យ៉ាងប្រសើរនៃទ្វារចូល ព្រោះជាផ្លូវជើងទុក្ខស

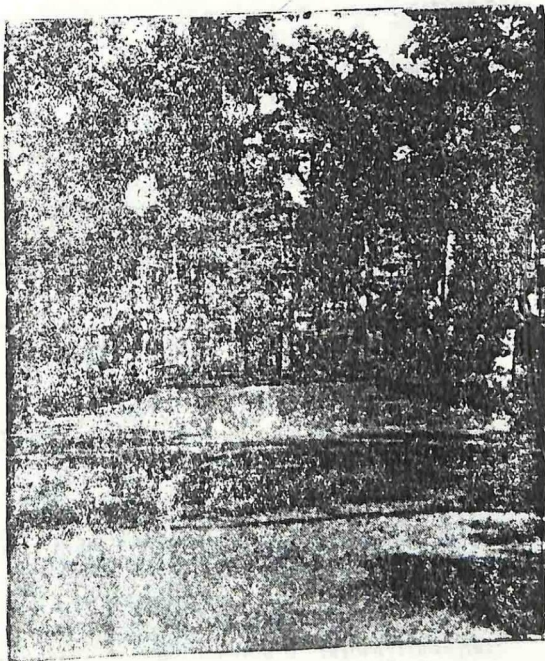
ថ្ងៃកើតសភាពធម្មតា ធ្វើឡើងសម្រាប់រទេះ ឬ ដំរីចេញចូល ។
 ព្រះខ័នតុំមានទំរង់មុខគុហារដូចជាប្រាសាទបាយ័ន កំពែង
 ខាងក្រៅនៃប្រាសាទតាព្រហ្ម, បន្ទាយក្តី, ប្រាសាទ
 គោរោមនិងប្រាសាទអង្គរជំនាន់រទេះ ព្រោះជាប្រាសាទសាង
 មុនគេ ហើយជាព្រះរាជនិវេសន៍បណ្តោះអាសន្នសម្រាប់ព្រះ
 បាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ ក្នុងពេលដែលកំពុងស្ថាបនាជាថ្មីឡើងវិញ
 នៅទីក្រុងនេះ ដែលត្រូវទប់ទាត់ដោយពួកចាមចូលមកលុក
 លុយក្នុង គ.ស. ១១៧៧ ។

នៅប្រាសាទនេះមានសិលាចារឹកមួយ ចារឹកនូវអក្សរ
 យ៉ាងច្បាស់លាស់កាលពី គ.ស. ១១៩១ ថា: ព្រះពោធិសត្វ
 លោកេស្វរៈព្រះនាមជ័យបរមេស្វរៈនោះ ព្រះអង្គទ្រង់គោរពចូល
 ទុកដូចព្រះបិតារបស់ព្រះអង្គ ដូចជានៅប្រាសាទតាព្រហ្មដែល
 ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៧ បានសាងរួចមួយជាដំណាងព្រះមាតានៃ
 ព្រះអង្គ ដែលមានព្រះនាមថា ប្រាជ្ញាបារមិតា ។

សិលាចារឹកនេះបានបង្ហាញឲ្យដឹងថា មានរូបសំណាក

៥១៥ រូប មានមន្ទីរព្យាបាលរោគ ១០២ ក្នុងព្រះរាជាណាចក្រ
តែពុំបានបញ្ជាក់ថាសាងនៅត្រង់ណា ។ នោះឡើយ ព្រមទាំង
មានគេហស្ថានមួយជាកន្លែងឈប់សំរាក ។ ឯចំណែកកម្មករ
ហើយនិងអ្នកបម្រើក្នុងការកសាងប្រាសាទ មានចំនួន៧,៨២០
នាក់ ដែលក្នុងចំណោមនេះមានស្រ្តីប៉ុន្មាន ១.០០០ នាក់
ផង ។ ក្នុងមួយឆ្នាំមានបុណ្យទានធំៗ ចំនួន ១០ ដង ហើយ
ក្នុងមួយខែមានថ្ងៃបុណ្យ ១០ ថ្ងៃ ដែលជាថ្ងៃសំដែងនូវទឹកចិត្ត
របស់ខ្មែរ ក្នុងថ្ងៃបុណ្យតាមប្រពៃណីសាសនា និង តាមពេល
សំរាកលំហែ ។

ប្រាសាទព្រះខ័ន

មើលបំពាក់គណនីបណ្ណាល័យ

ខិតខំសង្ខត

ដែលហាក់ដូចជាការមួយសិននៅកណ្តាល

នាព្រះនាម ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធិ

ព្រះយាយព្រះព្រះ ឥសូរ

ខិតខំសង្ខត ឥសូរ ព្រះព្រះ

ខិតខំសង្ខត

ដែលហាក់ដូចជាការមួយសិននៅកណ្តាល

នាព្រះនាម ព្រះសង្ឃ

ថ្វាយព្រះព្រះ ឥសូរ

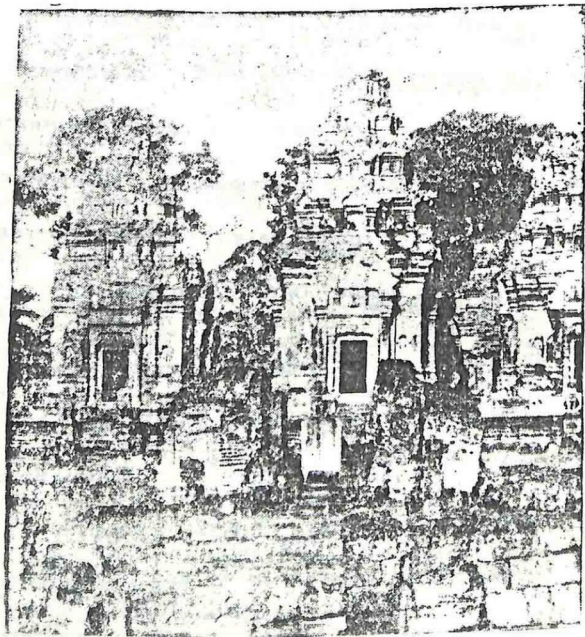
ខិតខំសង្ខត ឥសូរ

មានខ្សែដណ្តឹងសាងពីថ្មបាយក្រៀម និងមានធ្វើជណ្តើរ ២
 ទៀតតូច ៗ នៅតាមឥសាន តាក់តែងលំអដោយរូបគោរៅ
 មានជណ្តើរ ហើយមានធ្វើជាចង្កូរទឹកបញ្ចេញពីទីលានថ្នាក់
 ខាងលើផង ។ ទីលានទី ១ មានប្រវែងទទឹង ៩ ម៉ែត្រ
 ហើយគែមជុំវិញទទឹង ២ ម៉ែត្រ តភ្ជាប់ទៅនឹងសណ្ឋានកងមូល
 នៃរូបនាគរាជ ។ ទីលានទី ២ គឺតែងទៅលំដាប់ប្រវែង ៩០ ម៉ែត្រ
 ពីជើងទៅត្បូងប្រវែង ៨០ ម៉ែត្រ មានកំពស់ ២ ម៉ែត្រ ២០
 " គែម " ឯគែមជុំវិញទទឹង ២ ម៉ែត្រ ២០ តភ្ជាប់ទៅនឹង
 កំពែង ដែលជាដណ្តឹងទល់ទ្រនៃផ្នែកខាងលើ ដែលមាន
 ចាក់ដីចំពេញ ។

ប្រាសាទនេះមានប្រាង្គ ២ ភាគធំពីឥដ្ឋស្ថិតនៅជាប់ ៗ
 គ្នាលើផ្ទៃគ្រឹះជាមួយគ្នា ។ សព្វថ្ងៃនេះដីដុះហើយមាន
 ទម្រង់ពីរជួរគឺជួរខាងក្រោមមានលំអជាងគេ ដោយមានសាង
 ជាថ្នាក់ ៗ នៅជាន់ខាងលើមានលាបដោយទឹកកំប្លោក តែ
 សព្វថ្ងៃនេះរលប់បាត់អស់ហើយ ប្រាង្គសំខាន់ជាងគេគឺនៅ

ជ្រុងខាងជើងឆៀងខាងកើត ចំណែកប្រាង្គនៅជ្រុងខាងត្បូង
ឆៀងខាងកើត គ្រឿងខាងលើត្រូវវិនាសទូទាត់អស់ហើយ ។
ឯការស្ថាបនាប្រាង្គទាំងពីរថែកខាងជើង ដែលស្ថិតនៅស្រប
នឹងជណ្តើរពីកើតទៅលិចនោះ គឺជាឧបាសារណ៍មួយអាចនាំ
ឲ្យយល់នូវទម្រង់ដើមដែលមានប្រាង្គពីរជួរ ដូចនៅប្រាសាទ
ព្រះគោវែង ឯប្រាង្គពីរទៀតនោះ ស្ថិតនៅក្នុងសភាពដូច
ទើបនឹងព្រាង ឬ មួយក៏ ត្រូវវិនាសទូទាត់អស់ ។

ប្រាសាទព្រះគោ

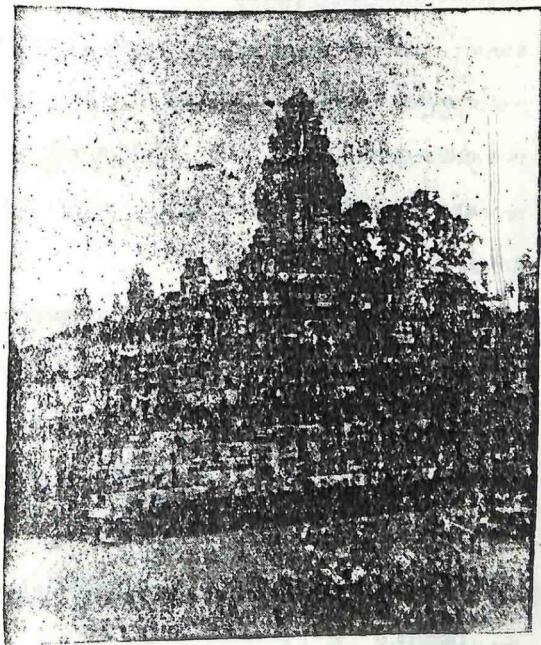
(មើលពីភាគកើត)

ប្រាសាទព្រះគោ

សាងនៅចុងសតវត្សទី ៧ “ គ.ស. ៨៧៧ ” ដោយ
 ព្រះបាទ “ ឥន្ទ្រវរ្ម័នទី ១ ” ចេញមរណៈ ព្រះនាម “ សិវ-
 លោក ” ថ្វាយចំពោះព្រះឥសូរ ក្នុងសាសនាព្រាហ្មណ៍ ។
 ក្រសួងអភិរក្សអង្គរ បានថែរក្សាតាំងពី គ.ស. ១៩៣២
 រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ព្រះនាសាងឧទ្ទិសចំពោះដល់វិញ្ញាណក្ខន្ធព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន
 ទី ២ ព្រមទាំងចេញបុរសនៃព្រះបាទឥន្ទ្រវរ្ម័នទី ១ ។ ប្រា-
 សាទនេះ ស្ថិតនៅខាងលិចផ្លូវចូលទៅកាន់ប្រាសាទបាគង
 ហើយស្ថិតនៅខាងក្នុងផ្លូវជាតិលេខ ៦៦ សៀមរាប ភ្នំពេញ ។
 ចម្ងាយ ៥០០ ម៉ែត្រ ។ ប្រាង្គទាំងឡាយនៃប្រាសាទនេះ
 ច្រើនខាងនៅផ្នែកខាងកើត ហើយសាងឡើងនៅលើផ្ទៃដី
 ប្រវែងពីកើតទៅលិច ៥០០ ម៉ែត្រ ពីជើងទៅត្បូង ២០០ ម៉ែត្រ
 ដោយឥតរួមទាំងស្រះជុំវិញផង ហើយជាប្រាសាទសាងដោយ
 ឥដ្ឋនិងថ្មបាយកៀម ។ មានផ្ទាំងសិលាចារឹកមួយ មាន

ទម្រង់យ៉ាងល្អស្ថិតនៅទីនេះតាមរូបគំរូទី ១ សិលាចារឹកនេះ
ថ្ងៃនេះសក្ការៈច្បាប់ចំពោះព្រះឥសូរ ហើយបន្ទាប់មកថ្ងៃនៃអំពើប្បទាន
នូវភាពនៃព្រះបាទឥន្ទ្រវរ្ម័ន បានជាអក្សរសំស្ក្រឹតយ៉ាងវែង
រួចពោលអំពីការតែងតាំងជាព្រះទេវរាជ ដែលស្ថិតនៅលើ
បុរីហ្មឺនា គឺក្នុងលេខ ព្រមទាំងបញ្ជាក់អំពីការកសាងបដិមា-
ភារី ក្នុង គ.ស. ៨៧៨ គឺព្រះឥសូរ ទីនេះ ទេវី ។ នៅ
មុនសិលាចារឹកម្ខាងទៀត មានចុះជាភាសាខ្មែរ រៀបរាប់
បញ្ជាក់កាលពី គ.ស. ៨៨៣ ក្នុងរាជ្យព្រះបាទ យសោវរ្ម័ន
ដែលទ្រង់បញ្ជាក់ឲ្យកសាងរូប បរមេស្វរៈ ដាក់នៅទីនេះប្រាង្គ
ជ័យវង្សភិក្ខុ ហើយទីនេះប្រើឲ្យទ្រូស្វរៈ ដាក់នៅប្រាង្គទាំង
គ្រប់ ។ មានសិលាចារឹកមួយទៀតបានចុះកំណត់កាល
សតវត្សទី ១១ " គ.ស. ១០០៥ " ដែលបញ្ជាក់ឲ្យដឹងនូវ
រជ្ជកាលព្រះបាទ ជ័យវរ្ម័ន ដែលគ្រងរាជ្យពី គ.ស. ១០០២
ដល់ គ.ស. ១០១០ ព្រមទាំងបញ្ជាក់ឲ្យដឹងនូវការផ្តល់បដិមា
រាជ្យពីព្រះគង្គ ដោយព្រះបាទសុរិយោវរ្ម័នទី ១ ។

ប្រាសាទបាគង

មើលពីផ្នែកខាងជើង ភាគលិច

ប្រាសាទបាគង

សាងនៅចុងសតវត្សទី ៩ គ.ស. ៨៨១ ដោយព្រះបាទ
 ឥន្ទ្រវរ្ម័នទី ១ បន្ទាប់មក ព្រះនាម “ ឥសូរលោកា ”
 ថ្វាយចំពោះព្រះនារាយណ៍ ។ ការថែរក្សាដោយក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ ចាប់តាំងពី គ.ស. ១៩៣៦ រហូតមកដល់សព្វ
 ថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទបាគង ស្ថិតនៅតាមផ្លូវជើងមួយប្របកដោយដី
 ខ្សាច់ចម្ងាយ ១៥០០ ម៉ែត្រ ពីផ្លូវលេខ ១ នៅត្រង់ផ្លូវខ្វែង
 ដែលមានសញ្ញាចម្ងាយ ១៣ គីឡូម៉ែត្រពីសៀមរាបក្រុង តាម
 ផ្លូវ “ សៀមរាបភ្នំពេញ ” ។ ផ្លូវជើងនេះតម្រង់ទៅជ្រុង
 ប្រាសាទធំទិសឦសានមើលពីចំហៀង ។ នៅទិសឦសានមាន
 ជញ្ជាំងកំពែងទី ២ អមជុំវិញរហូតដល់ចុងទិសខាងកើតនៅមុខ
 គោបុរៈទី ២ ។

បាគងជាប្រាសាទមានរាងជាសាជី ស្ថិតនៅក្នុងកំពែង
 ទី ៣ គឺជាប្រាសាទភ្នំ មានទ្រង់ច្រាយប្រពៃលន្ទានីត

ប្រាសាទអកយំ ដែលស្ថិតនៅទិសខាងកើតក្រុងសៀមរាបហើយ
 នឹងប្រាសាទរោងចំប លើភ្នំគូលែន ។ ប្រាសាទ
 នេះជាប្រាសាទកណ្តាលនៃក្រុងមួយឈ្មោះ “ហរិហរាល័យ”
 សាងឡើងថ្វាយចំពោះព្រះអាទិទេព ។ នៅប្រាសាទនេះ
 គេឃើញមានការរុះរើមួយ ជាដំណាងផ្ទៃទ្វេសាចដែលនៅ
 ជិតរាជធានីខ្មែរ ។ ប្រាសាទនេះប្រហែលចាប់ផ្តើមសាង
 ឡើងក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទ “ជ័យវរ្ម័នទី ២” ក្រោយពេល
 ដែលព្រះអង្គទ្រង់យាងចាកចេញពីភ្នំគូលែន ។

ប្រាសាទទាំងឡាយនៅអង្គរ សុទ្ធតែមានទីលានសាង
 ឡើងជាថ្នាក់ ។ បន្តបន្តបន្តលើគ្នា ។ ប្រាសាទនេះគេអាចច្រៀប
 ទៅនឹងភ្នំព្រះសុមេរុដែលជាភ្នំនៅកណ្តាលទ្វីប ព្រោះសាងឡើង
 មាន ៥ ថ្នាក់ ព្រមទាំងមានតាំងរូបនាគ គ្រុឌ ឆ្មាំទ្វារ និង
 យក្ស នៅគ្រប់មុខប្រាសាទទាំង ៤ ទិស តាំងពីថ្នាក់ក្រោម
 រហូតដល់ថ្នាក់លើ ។

ល្អ ។ ព្រមទាំងមានលំអដោយរូបភាវៈក្សត្រកតា និងជារូបស្រីជា
 ដើម សុទ្ធតែជារូបដែលគេធ្វើសក្ការចូរជាអស់ថ្ងៃ ដើម្បីសេចក្តី
 សុខចំរើនព្រមទាំងមានរូបសង្សារជម្នះយុគន្ត ដែលគេតែង
 គោរពចូរជាមួយឆ្នាំម្តងរៀងរាល់ឆ្នាំ គឺសុទ្ធតែជាទិស្សនៈមួយ
 ថ្ងៃថ្នាំ ដែលបង្ហាញឲ្យឃើញនូវភាពស្រឡះហើយនិងមានលំអ
 ដោយរូបមនុស្សដាក់ហូរវិចិត្រភាពដណ្តើរ ច្រៀបបាទនឹង
 ដណ្តើរមួយនៅស្ថានសួគ៌ ជាកសិណាសាក្សីមួយបង្ហាញនូវ
 ក្រឹត្យវិន័យនៅបូព៌ាទិស ។

បាគន្តជាប្រាសាទមួយមុនគេ សាងអំពីថ្មភក់ប្រកប
 ដោយនិម្មាបនកម្មយ៉ាងប្រសើរ ដោយព្រះបាទ “ឥន្ទ្រវរ្ម័ន”
 ដែលទ្រង់បានឲ្យឈ្មោះថាជា “ ប្រាសាទថ្មនៃឥស ” ។

សិលាចារឹកមួយរកឃើញដោយលោក ទ្រូរ កាលពី
 គ.ស. ១៩៣៥ មានផ្ទាំងជាអក្សរយ៉ាងល្អ ។ ហើយ
 រៀបរាប់អំពីការប្តូរស្នង និងការរំលឹកអំពីកិត្តិសព្ទនៃព្រះបាទ
 “ ឥន្ទ្រវរ្ម័ន ” ដែលទ្រង់បានគោរពកាលពី គ.ស. ៨៨១

នូវរូបសិវលិង្គ “ ស្រីឥន្ទ្រាសូរ ” ហើយនិងអំពីការកសាង
រូបព្រះ នារាយណ៍ ៨ យ៉ាង សមរម្យទៅតាមទ្រង់ច្រាយនៃ
ប្រាសាទទាំង៨ ដែលនៅជុំវិញផ្នែកខាងក្រោម, នៅខាង
លើបាទដ្ឋានមានជណ្តើរនៅគ្រប់អ័ក្ស ។ ប្រាសាទនេះ
មានរូបសំណាកជាច្រើនទៀតសាងនៅក្នុងប្រាង្គថ្ម ព្រមទាំង
មានការរុះរើរូបជាច្រើនទៀត នឹងរូបសំណាកខ្លះមានកាតព្វកិច្ច
ទៅនឹងរូបមនុស្សស្លាប់ មិនតែប៉ុណ្ណោះ មានរៀបរាប់អំពី
ការកសាងបឹងមួយនៅប្រាសាទលង្វែរ មានឈ្មោះថា
“ ឥន្ទ្រាភត្តក ” ។

ល្អ ។ ព្រមទាំងមានលំអដោយរូបភាវីក្សអ្នកតា និងជារូបស្រីជា
 ដើម សុទ្ធតែជារូបដែលគេធ្វើសក្ការបូជាពាល់ថ្ងៃ ដើម្បីសេចក្តី
 សុខចម្រើនព្រមទាំងមានរូបសង្ឃរាជមួយអង្គ ដែលគេតែង
 គោរពបូជាមួយឆ្នាំម្តងទៀតពាល់ឆ្នាំ គឺសុទ្ធតែជាទិស្វនៈមួយ
 ថ្ងៃថ្នាំ ដែលបង្ហាញឲ្យឃើញនូវភាពស្រឡះហើយនិងមានលំអ
 ដោយរូបមនុស្សដាក់ហ្មៅចាតាមដណ្តើរ ច្រៀបបាទនិង
 ដណ្តើរមួយនៅស្ថានសួគ៌ ជាកសិណសាក្សីមួយបង្ហាញនូវ
 ក្រីក្រវិន័យនៅចូលទិស ។

បាទនិងជាប្រាសាទមួយមុខគេ សាងអំពីថ្មភក់ប្រកប
 ដោយនិម្មាបនកម្មយ៉ាងប្រសើរ ដោយព្រះបាទ “ឥន្ទ្រវរ្ម័ន”
 ដែលទ្រង់បាទឲ្យឈ្មោះថា “ ប្រាសាទថ្មនៃឥស ” ។

សិលាចារឹកមួយរកឃើញដោយលោក ទ្រូវ កាលពី
 គ.ស. ១៩៣៥ មានផ្ទាំងជាអក្សរយ៉ាងល្អ ។ ហើយ
 រៀបរាប់អំពីការប្តឹងស្នង និងការរំលឹកអំពីកិត្តិសព្ទនៃព្រះបាទ
 “ ឥន្ទ្រវរ្ម័ន ” ដែលទ្រង់បាទគសាងកាលពី គ.ស. ៨៨១

នូវរូបសីលិង្គ “ ស្រីឥន្ទ្រាសូរ ” ហើយនិងអំពីការកសាង
រូបព្រះ នារាយណ៍ ៨ យ៉ាង សមរម្យទៅតាមទ្រង់ច្រាយនៃ
ប្រាសាទតាំង ៨ ដែលនៅជុំវិញផ្នែកខាងក្រោម, នៅខាង
លើបាទដ្ឋានមានជណ្តើរនៅគ្រប់អ័ក្ស ។ ប្រាសាទនេះ
មានរូបសំណាកជាច្រើនទៀតសាងនៅក្នុងប្រាង្គថ្ម ព្រមទាំង
មានការរុះរើជាច្រើនទៀត និងរូបសំណាកខ្លះមានភាពចាស់ទុំ
ទៅនឹងរូបមន្តស្វស្វាប័ មិនតែចំណេះ មានរៀបរាប់អំពី
ការកសាងបឹងមួយនៅប្រាសាទលង្វែរ មានឈ្មោះថា
“ ឥន្ទ្រាតត្តក ” ។

ប្រាសាទបន្ទាយសំរែ

បន្ទាយសំរែ សាងក្នុងសតវត្សទី ១២ ក្រោមឥទ្ធិពលនៃ
 "វិសុនិយម" ។ គេបានកាប់ត្រាចេញនៅក្នុង
 ឆ្នាំ ១៩៣០ ហើយបានជួសជុលរៀបចំឡើងដោយក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៣៦ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

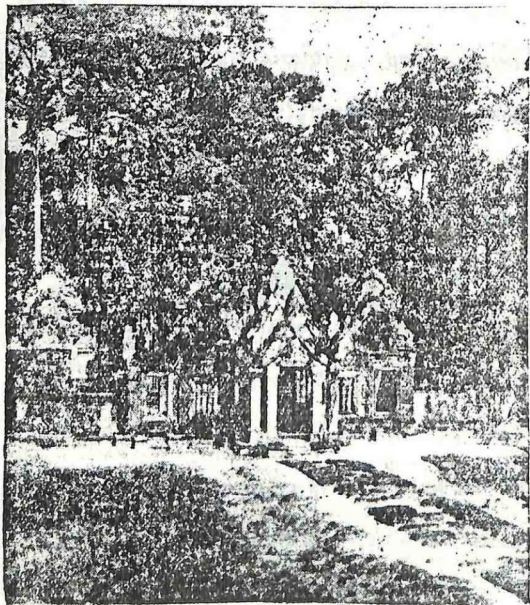
ការធ្វើដំណើរទស្សនាបន្ទាយសំរែនេះ អាចធ្វើស្របគ្នា
 នឹងការទស្សនាបន្ទាយស្រីតែក្នុងរយៈមួយព្រឹកប៉ុណ្ណោះ ដោយ
 ត្រឡប់ពីបន្ទាយស្រី ចត់មកខាងឆ្វេងតាមភូមិប្រជាក ជិតដល់
 ផ្លូវចត់ខាងស្តាំនៃវាំងធំ យើងត្រូវធ្វើដំណើរអស់ ១៧០០ ម៉ែត្រ
 តាមទំនប់ខ្ពស់នៃបារាយណ៍ចាស់ខាងកើត ដែលឆ្ងាយជាង
 ៥០០ ម៉ែត្រពីផ្លូវទី ១ នាំចូលតាមទ្វារខាងកើតនៃប្រាសាទ
 ហើយចត់មកខាងស្តាំបន្ទាយ ៣០០ ម៉ែត្រ មានស្វាគមន្តិញ
 ពីផ្លូវវែង យើងតម្រង់ឆ្ពោះទៅដល់មុខទ្វារចូលខាងកើតដែរ ។

បើសិនជាយើងធ្វើដំណើរទស្សនាតែម្តងតាមផ្លូវវែងដែល
 មានផ្លូវជើងប្រកបដោយដីរាប ហើយពីបុរេធ្វើដំណើរតាម

រ៉ូម៉ក ឬ កង់ បាញ់ត្រង់ទៅចំណុចដែលមានចម្ងាយ ១២ គីឡូ
ម៉ែត្រពីសៀមរាប ហើយនៅចន្លោះច្រកចំណង់មេចុណ្យរាង
កើតហូតដល់ច្រកចូលមកផ្លូវរាងកើត នៃប្រាសាទដែលមាន
ចម្ងាយ ៥ គីឡូម៉ែត្រ ហើយត្រូវធ្វើដំណើរចូលមើលក្នុង
ពេលព្រឹក ។

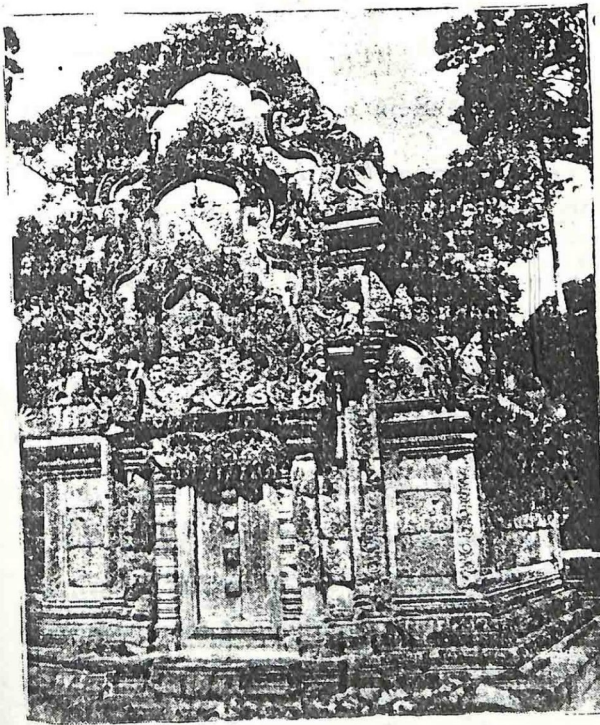

២៥

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី

មើលបំពុំខ្មោចកើតនៅខេត្តត្បូងឃ្មុំ ៣

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី

បណ្ណាល័យវិទ្យាសាស្ត្រ

ប្រាសាទបង្ហាយស្រី

ចង្ហាយស្រី សាងនៅក្នុងសតវត្សទី ១០ គឺពីឆ្នាំ ៩៦៧
 ដោយព្រះរាជាព្រះអង្គគឺ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ចង្ហាមរណៈ
 ព្រះនាម “ សិវៈលោកា ” ក្រោយមកព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៥
 ចង្ហាមរណៈព្រះនាម “ បរមវិរៈលោកា ” ទទួលបានព្រះហស្ត
 សាសនាថ្វាយដល់ព្រះឥសូរ ។ ការវិវត្តដោយក្រសួង
 អភិរក្សអង្គរ ពី គ.ស. ១៩២២ ហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទបង្ហាយស្រី ស្ថិតនៅចង្ហាយជាន់ ២០ គីឡូម៉ែត្រ
 ពីទីស្លៀសខាងនៃប្រាសាទបាយ័ន នៅត្រើយស្តាំស្ទឹង
 សៀមរាប ដែលហូរចុះពីភ្នំគូលែន ឆ្ពោះទៅបឹងទន្លេសាប ។
 ប្រាសាទនេះគ្របដណ្តប់ដោយដើមព្រឹក្សាធំៗ យ៉ាងប្រណីត
 គ្រប់បែប ក្នុងដងវិជ្រាស្រាងស្រីនិងគួរឱ្យស្រងេះស្រងោច
 ក្រៃពេក ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរបានរៀបចំជួសជុលឡើង
 វិញ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៣១ ដល់ឆ្នាំ ១៩៣៦ ដើម្បីឱ្យបាន
 គង់វង្សសមរសតាមសភាពដើម នៃប្រាសាទ ។ គឺឡូរ

នេះផ្លូវចូលទៅកាន់ប្រាសាទ មានប្រវែង ២២ គីឡូម៉ែត្រ
 ក្រាលដោយគ្រួសបាយក្រៀម ដូច្នេះរថយន្តអាចចេញចូល
 បានគ្រប់រដូវ ។

លុះចេញពីវត្តធំតម្រង់ទៅទិសខាងជើង ត្រង់ចន្លោះ
 ប្រាសាទប្រែរួចនិងប្រាសាទមេបុណ្យទិសចូតិ ដែលមាន
 ចម្ងាយ ១៥ គីឡូម៉ែត្រពីសៀមរាប តាមផ្លូវចូលឆ្លងកាត់ភូមិ
 ប្រជាក ដើម្បីនឹងបែកចំរើនទៅប្រាសាទនេះដែលមានចម្ងាយ
 ៦ គីឡូម៉ែត្រយ៉ាងឆ្ងាយ ហើយផ្លូវនេះត្រូវបែកឆ្ពោះទៅទិស
 ឦសាន រួចបែកទៅទិសពាយ័ព្យភ្ជាប់ទៅដល់ភ្នំគូលែន ដែល
 មានចម្ងាយ ៩ គីឡូម៉ែត្រ ។

នៅតាមផ្នែកខ្លះប្រកបដោយសម្រស់យ៉ាងរីករាយ ដែល
 ហូរចេញពីចន្ទាយស្រីនូវការកត់សំគាល់នៃភាពគង់វង់ និងភាព
 យ៉ាងត្រចះត្រចង់ខាងបច្ចេកទេស ក្នុងការតុបតែងលំអដោយ
 ក្បាច់ចម្លាក់យ៉ាងរស់រវើកដូចប្រាសាទអង្គរ យើងអាចវិនិច្ឆ័យ
 បានថា រសាភណភាពទាំងនេះ ជាសិល្បៈយ៉ាងចំណាននៃ

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី

បន្ទាយស្រី ភាគនៅក្នុងសតវត្សទី ១០ គឺឆ្នាំ ៩៦៧

ដោយព្រះរាជាព្រះអង្គគឺ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ចង្ហាមរណៈ
ព្រះនាម " សិវៈលោកា " ក្រោយមកព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី ៥
ចង្ហាមរណៈព្រះនាម " បរមវិរៈលោកា " ទទួលបានព្រះហស្ត
សាសនាថ្វាយដល់ព្រះឥសូរ ។ ការវិវត្តដោយក្រសួង
អភិរក្សអង្គរ ពី គ.ស. ១៩២២ ហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

ប្រាសាទបន្ទាយស្រី ស្ថិតនៅចម្ងាយជាង ២០ គីឡូម៉ែត្រ
ពីទីស្នៀសានៃប្រាសាទបាយ័ន នៅក្រើយស្តាំស្ទឹង
សៀមរាប ដែលហូរចុះពីភ្នំគូលែន ឆ្ពោះទៅបឹងទន្លេសាប ។
ប្រាសាទនេះគ្របដណ្តប់ដោយដើមព្រឹក្សាធំៗ យ៉ាងប្រណីត
គ្រប់បែប ក្នុងដងព្រៃស្រោចស្រង់ដោយស្រះស្រោច
ក្រពេក ។ ក្រសួងអភិរក្សអង្គរបានរៀបចំជួសជុលឡើង
វិញ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៣១ ដល់ឆ្នាំ ១៩៣៦ ដើម្បីឲ្យបាន
គង់វង្សសមទៅតាមសភាពដើម នៃប្រាសាទ ។ ឥឡូវ

នេះផ្លូវចូលទៅកាន់ប្រាសាទ មានប្រវែង ២២ គីឡូម៉ែត្រ
ក្រាលដោយគ្រួសបាយក្រៀម ដូច្នេះរថយន្តអាចចេញចូល
បានគ្រប់រថ្ងៃ ។

លុះចេញពីវាំងធំតម្រង់ទៅទិសខាងជើង ត្រង់ចន្លោះ
ប្រាសាទប្រែរូបនិងប្រាសាទមេចុណ្យទិសច្បាស់ ដែលមាន
ចម្ងាយ ១៥ គីឡូម៉ែត្រពីសៀមរាប តាមផ្លូវចូលភ្នំកាត់ភូមិ
ប្រដាក់ ដើម្បីនឹងចែកចំរៅប្រាសាទនេះដែលមានចម្ងាយ
៦ គីឡូម៉ែត្រយ៉ាងឆ្ងាយ ហើយផ្លូវនេះត្រូវចែកគ្នាទៅទិស
ឦសាន ច្រើនចែកទៅទិសពាយ័ព្យភ្ជាប់ទៅដល់ភ្នំគូលែន ដែល
មានចម្ងាយ ៩ គីឡូម៉ែត្រ ។

នៅតាមផ្នែកខ្លះប្រកបដោយសម្រស់យ៉ាងរីកចម្រើន ដែល
ហូរចេញពីចន្លាយស្រីនូវការកត់សំគាល់នៃភាពគង់វង់ និងភាព
យ៉ាងត្រចះត្រចង់ខាងបច្ចេកទេស ក្នុងការតុបតែងលំអដោយ
ភ្លាចចម្លាក់យ៉ាងរស់រវើកដូចប្រាសាទអង្គរ យើងអាចនិយាយ
បានថា សោភ័ណភាពទាំងនេះ ជាសិល្បៈយ៉ាងចំណាស់នៃ

- ស្នាដៃដ៏ល្អថ្លៃថ្នូរ ហើយទំនៀមទម្លាប់មានភាពជ្រៅវែង ខុសថ្លៃក្នុង
ប្រាសាទនានានៅអង្គរ ។ ប្រាសាទចម្លាយស្រីជាគ្រឿង
អលង្ការនៃសិល្បៈខ្មែរ ដែលបានទទួលការស្នើសុំសរសើរពី
គ្រប់មជ្ឈដ្ឋាន នៃអ្នកចង្ស័យសិល្បៈ និង ក្បាច់ចម្លាក់លើឈើ
ឬ ថ្ម ។ គ្រឿងសម្ភារៈដែលយកមកប្រើប្រាស់ក្នុងការកសាង
នេះ គឺមានថ្មភក់ពណ៌ផ្កាឈូកដ៏រឹងមាំ ដែលគេពុំដែល
ឃើញនៅប្រាសាទដទៃ ។ សំណង់ទាំងឡាយមានភាពតូច
ចង្អៀត តែច្រើននៅគង់វង្ស មានប្រាសាទខ្លះទៀតត្រូវរួច
ខាតសម្រស់ខាងវិជ្ជាបូជនកម្ម គឺនៅសល់តែដំណែលគ្រឹះ
តែប៉ុណ្ណោះ ។

វិសាលភាពដ៏តូចនៃចម្លាយស្រី ធ្វើឲ្យមានការឡើងទូល
ហើយមិនអាចនឹងពន្យល់បាន ។

សិល្បករខ្មែរក្នុងសម័យនោះ មានការចាប់អារម្មណ៍ទៅ
លើការគូបតែងលម្អដោយក្បួនក្បាច់រចនាដ៏ល្អិតល្អន់ ជាងទៅ
លើទិដ្ឋភាពធំធេងទូលំទូលាយ ។ សព្វថ្ងៃក្បាច់ដែលសិល្បករ

យើងតែងហៅថាក្បាច់អង្គរនោះ គឺច្រើនតែក្បាច់ចម្លងចេញ
ពីប្រាសាទបន្ទាយស្រីនេះឯង ។ ឈ្មោះបន្ទាយស្រីដែល
អ្នកស្រុកហៅប្រាសាទនេះ ប្រហែលជាយោលទៅតាមភាព
តូចច្រឡឹង សោភណភាពល្អិតល្អន់ និងតូចតែងដោយក្បាច់
រចនាវិចិត្រឡើងដូចជាគ្រឿងអលង្ការ ។ បន្ទាយស្រីជា
ប្រាសាទមួយដោយឡែក ក្នុងចំណោមប្រាសាទនានានៃអង្គរ
ហេតុដូច្នេះបានជាអ្នកប្រាជ្ញបានបង្កើត ជារចនាបថមួយហៅថា
“ រចនាបថបន្ទាយស្រី ” ក្នុងសិល្បៈវិទ្យា ។

សៀវភៅសិក្សាដែលបោះពុម្ពផ្សាយចេញពីបណ្ណាគារ

ភ្នំពេញ លេខ ៥៩ វិថីប៉ាស្ទ័រភ្នំពេញ មានដូចតទៅនេះ៖

១	វិចិត្រក្រមប្រាសាទ - ខ្មែរ វិចិត្រក្រម តិច យក់, ថាវ គង់, តម្លៃ	៤០០
២	វិចិត្រក្រមប្រាសាទ - ខ្មែរសង្កេត វិចិត្រក្រម តិច យក់, ថាវ គង់, សិរីភូមិ	៣០០
៣	សង្កេតក្រមប្រាសាទ - ខ្មែរ ព្រះយោសាធម៌ ប.ស. ធម្មរាម	២០០
៤	អនុវិចិត្រក្រមប្រាសាទ - ខ្មែរ យ៉ង ឆៃ	១៥០
៥	អនុវិចិត្រក្រមប្រាសាទ - ខ្មែរ ភូម យ៉ង ឆៃ	១០០
៦	កូនអនុវិចិត្រក្រមប្រាសាទ - ខ្មែរ ស៊ឹម - ហុន	៥០
៧	វិចិត្រក្រមខ្មែរសង្កេត ប្រជុំសាស្ត្រាចារ្យ	១២០
៨	អនុវិចិត្រក្រមខ្មែរ ផ្លូវ ថាវ	៥០
៩	វិចិត្រក្រម អង្គច្រើន - ខ្មែរ ឆាយ ហុក ហ៊ុំ	៧៥
១០	យើងរៀនអានថ្នាក់ទី ១២ ល្អិត ម៉ឺន ម៉ៅ, ហ្វូ ហេង	១៥
១១	យើងអានថ្នាក់ទី ១១ ហ្វូ ហេង	២៥
១២	យើងអានថ្នាក់ទី ១០	២៦
១៣	យើងអានថ្នាក់ទី ៩	៣០
១៤	យើងអានថ្នាក់ទី ៨	៣០
១៥	កុមារដ្ឋាន ស-ចិន្តា	១៥
១៦	វិចិត្រទេពៈភាសា កុមារដ្ឋាន	១៥
១៧	— ចរិតលក្ខណៈ	១៥
១៨	— អារម្មណ៍	១៥

១៩	វិទ្យាសាស្ត្រអនុវត្តថ្នាក់ទី ៧ - ៧	៣៥
២០	— ៨	១៨
២១	សុភារិទ្ធមិ ល្អក ម៉ុង ម៉ៅ	៣០
២២	សង្គមវិជ្ជា	៣៥
២៣	ផ្កាស្រពោន	២៣
២៤	កូលាចចៃសិន	២០
២៥	រឿងភាសាពាក់ដោយខ្លួនឯង	២៩
២៦	កិត្តិយស ឫស្មេហា (Le cid)	២៣
២៧	លិខិតពីរោងចក្រសំបក់ខ្ញុំ (សុក ផែ)	២០
២៨	ត្រូពេឡូសីសតាហ្គ (បាត់ ម៉ុ ផាវី)	២០
២៩	អ្នកមានឃ្លានយស (ហ៊ី ស៊ី សាផិន)	៣៥
៣០	ក្បួននព្វគ្គ ឈឹម សុខ	៧៥
៣១	អនុពាក្យថ្មី ឧត្តមដ្ឋាន	២៥
៣២	សរសេរតាមសូត្រ សី ធាម គេង	១៨
៣៣	ប្រមូលសរសេរតាមសូត្រ ឧត្តមដ្ឋាន	១៧
៣៤	សរសេរតាមសូត្រឧត្តម ដឹម ពៅ	២០
៣៥	គេងសេចក្តីឧត្តម សែម សូរ	២២
៣៦	មូលដ្ឋានអក្សរសាស្ត្រ ហ៊ុន ធីម សៀ	២០
៣៧	គេងសេចក្តី អ៊ុង ហុង សាធា	២០
៣៨	វិជ្ជាធិត្តន៍ខ្មែរចំរុះ សែម សូរ	៣៥
៣៩	គេងសេចក្តីខ្មែរចំរុះ សែម សូរ	៣៥
៤០	សិក្សាប្រើកាកី សែម សូរ	២៥

៤១ សិក្សាថាប្រើឯកទ្វារ អ្នក សាមី	៣៧
៤២ បរមាធិប្បាយពិសេស ថ្នាក់ទី ១ សែម សូរ	៤០
៤៣ សិក្សាបរមាធិប្បាយពិសេស សែម សូរ	៤១
៤៤ អធិប្បាយសុភាសិតស្រីហិរោធិបទេស សែម សូរ	៣១
៤៥ វិញ្ញាសាមន្តសិក្សាច្រក សែម សូរ	៤១
៤៦ ប្រជុំវិញ្ញាសាពិសេស ថ្នាក់ទី ៦ សែម សូរ	៤១
៤៧ វិញ្ញាសាព្វកយើង ថ្នាក់ទី ៦ សេង ធីយ	៤១
៤៨ ភាសិតសំរាយ ពៅ ហ៊ុំ	២៥
៤៩ ប្រើចៅស្រឡាបចេក	៣៥
៥០ បរណមាតា	៣៥
៥១ ស្នង់សិល្បធីយ	៣៥
៥២ លិខិតឆ្លើយឆ្លងពាក្យ, អង់គ្លេស, ខ្មែរ	១០
៥៣ ប្រើធនក្លាយ	១២
៥៤ ពស់ពេកកង	៥
៥៥ សុចន្ទុមារ	៧
៥៦ មាយាស្រី	៥
៥៧ មាយើង	៥
៥៨ ច្បាប់ច្រក	៥
៥៩ ច្បាប់ស្រី	៥
៦០ ច្បាប់ច្រក - ស្រី	៧
៦១ ប្រើឯកថ្នាក់ទី ៦	១៧
៦២ ច្បាប់រួមថ្នាក់ទី ៥	១០

៤១ សិក្សាជាប្រើប្រាស់ អ្នក សាមី	៣៧
៤២ បរមាធិប្បាយពិសេស ថ្នាក់ទី ១ សែម សូរ	៤០
៤៣ សិក្សាហោរស្សន្ទរាជាករ សែម សូរ	៤០
៤៤ អធិប្បាយសុភាសិតស្រីមិត្តភាពសែម សូរ	៣១
៤៥ វិញ្ញាណធម្មសិក្សាច្រក សែម សូរ	៤០
៤៦ ប្រជុំវិញ្ញាណពិសេស ថ្នាក់ទី ៦ សែម សូរ	៤០
៤៧ វិញ្ញាណក្ខណៈយើង ថ្នាក់ទី ៦ សេង ធីយ	៤០
៤៨ ភាសិតសំរាយ ពៅ ហ៊ុំ	២៥
៤៩ ប្រើប្រាស់ស្របចេញ	៣៥
៥០ បរមាធិប្បាយ	៣៥
៥១ ស័ង្ខសិល្បៈជ័យ	៣៥
៥២ សិទ្ធិឆ្លើយឆ្លងពាក្យ, អង្គភាព, ខ្មែរ	១០
៥៣ ប្រើប្រាស់ឆ្លើយ	១២
៥៤ ពស់ពេកឯង	៥
៥៥ សុច្ឆន្ទៈមារ	៧
៥៦ មាយាស្រី	៥
៥៧ មាយើង	៥
៥៨ ច្បាប់ប្រស	៥
៥៩ ច្បាប់ស្រី	៥
៦០ ច្បាប់ប្រស - ស្រី	៧
៦១ ប្រើប្រាស់ថ្នាក់ទី ៦	១៧
៦២ ច្បាប់រួមថ្នាក់ទី ៥	១០